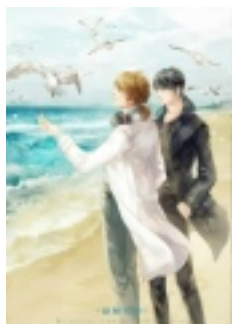

Tiền Thế Kim Sinh Hệ Liệt

Contents

Tiền Thế Kim Sinh Hệ Liệt	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	11
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	46
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	71
23. Chương 23	73
24. Chương 24	76
25. Chương 25	78
26. Chương 26	80
27. Chương 27	83
28. Chương 28	85
29. Chương 29	86
30. Chương 30	89
31. Chương 31: Sơ Lược Một Chút Về 1930	90

Tiền Thế Kim Sinh Hệ Liệt

Giới thiệu

Tác phẩm Tiền Thế Kim Sinh Hệ Liệt của Triệt Dạ Lưu Hương thuộc thể loại tiểu thuyết viết với bố

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-the-kim-sinh-he-liet>

1. Chương 1

Đó là một buổi chiều tà của Thượng Hải 1930, một ngày rất u ám, quặng theo cái hanh khô lúc đầu thu. Từ cửa sông Tùng[1], có tiếng con tàu rền rĩ cập bờ vọng đến. Những mái nhà đỉnh nhọn lẫn ống khói ở xa xa, những cầu tàu cùng bậc thềm đột nhiên bị chìm về phía sau đám đông triu triu trên bến cảng, giống như đã chìm khuất xuống dưới, biến thành một bức tranh màu dầu tịch tịch và xám xịt.

Con tàu viễn dương vừa cập bờ xong, cả khách trên thuyền cùng những người ra đón lũ lượt ủa ra. Cao Kính dôi mắt nhìn về phía sau đám đông, nhanh chóng thấy người cậu ta muốn tìm. Đó là một thanh niên vận trường bào, thoát trông rất tuấn tú. Làn da anh trắng trẻo, vàng trán đầy đặn, anh có một đôi mắt trong vắt, con ngươi đen lay lắt, người khác nếu dôi nhìn vào đó sẽ tựa như không thể nào thấy đáy. Dù phía sau anh có mấy gã người mặc áo chên[2], đầu đội mũ nôi[3] đang ráo riết đảo mắt ra xung quanh, chững như rất thiếu kiên nhẫn, nhưng anh không mấy may chú ý, thoát trông như một người vô cùng nhẫn nại. Ánh mắt anh chỉ nhìn chăm chú vào lối xuất cảng, thẳng hoặc trong mắt anh sẽ toát lên vẻ mừng rỡ, nhưng chỉ thoáng qua tích tắc rồi biến mất.

Cao Kính cười nhạt, cậu ta quay lại đưa tay ra với một người phụ nữ đang bế một đứa trẻ: “Người đồng như vậy, chị để tôi giúp.” Trên người Cao Kính vận một bộ Âu phục, những đường nét trên khuôn mặt cậu được tôn lên, trông ngời sáng kì lạ. Người phụ nữ kia luôn miệng nói cảm ơn, rồi giao đứa trẻ cho cậu.

Cao Kính bế đứa bé lên che khuất mặt mình, nhanh chân đi qua cửa ra khỏi cảng. Cậu trao lại đứa trẻ cho chị ta, nhìn thấy bóng lưng người thanh niên nọ, mỉm một cái cười mai mỉa. Cậu phủi hết lớp bụi bám trên vành mũ xuống, sau đó cứ thế nghênh ngang đi mất.

Một gã phía sau người thanh niên kia đột nhiên thoáng nhìn thấy bóng lưng Cao Kính, vội vã nói với anh: “Cửu ca, thiếu gia ở bên kia!”

Người thanh niên ấy vừa quay đầu lại, chỉ còn thoáng thấy được bóng lưng Cao Kính đã khuất xa, đám người phía sau anh chực đuổi theo nhưng đều bị anh ngăn cản. Anh hơi cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng: “Thôi bỏ đi.”

Cao Kính nhảy lên một chiếc xe kéo, cười nói: “Đến quán Svena, mau”. Ngồi trên xe kéo, cậu ta ngẩng nhìn Thượng Hải ba năm xa cách, những tòa nhà kiểu Tây lẫn Hoa tiếp giáp nhau nhấp nhô cao thấp, biển quảng cáo thuốc lá sáng choang rực rỡ, kiểu chữ khải viết trên cửa trước hiệu thuốc Nam Dương, rồi cả một cô gái nọ đứng ở góc đường, đang mặc một chiếc sườn xám ngắn đỏ màu cà và được xẻ tà đến nửa bắp chân. Khuôn mặt của cô, những sắc thái nơi cô, giống như bài hát “Hoa hồng hoa hồng anh yêu em” đang lan đi trong không khí từ đài phát thanh Osborn[4], chứa đựng một hương vị ngọt ngào ủy mị.

Cao Kính cúi tấm lưng, nói nhỏ: “Tôi đã về đây.” Chỉ một câu thì thầm khi lâu ngày gặp lại, nhưng với Cao Kính, cậu nói ra nghe như tuyên chiến.

Trong quán café Svena, người người túm tụm vào nhau huyền não, mùi thuốc lá Ai Cập đặc sánh trong không khí. Nhưng trong cái quán chen chúc ấy vẫn có một người đang ngồi riêng lẻ ở một bàn. Một thước xung quanh gã hoàn toàn trống trải, toàn thân gã mặc quần áo sắc vàng của sĩ quan, cái chân vắt vẻo trên bàn xỏ một chiếc bốt màu đen. Nhưng điều khiến người khác phải dè chừng, chính là trong tay gã đang cầm một cái roi ngựa đen đúa.

Cao Kính dường như không sợ hãi con người này, cậu mỉm cười đi đến chỗ gã. Cậu ngồi xuống phía đối diện, nhìn thoáng qua chỗ rượu của gã, rồi gọi bồi bàn lại nói: “Lấy một chai Whisky đến đây.”

Gã sĩ quan còn trẻ tuổi nở nụ cười mà nói: “Xem ra, Cửu Ca của Hồng Bang tổng khứ cậu đi Tô Cách Lan là tổng đúng chỗ rồi, cậu không ưa Vodka mà lại đi chuộng Whisky.”[5]

“Nếu hần làm được thì không chừng đã đẩy tôi đến Tây Bá Lợi Á[6] rồi.” Cao Kính cụng một ly rượu vào ly của gã, rồi ngửa cổ uống cạn một hơi.

“Lão già nhà cậu chết quách rồi, có tính toán gì hay không?” Gã sĩ quan cầm lấy chai Vodka trước mặt, trông như không thể chịu được kiểu uống nhỏ giọt từng ly, nên cầm hần lấy cái chai mà nốc hết mấy hồi.

“Cũng còn phải cậy ông trùm Việt Quân[7] như anh giúp đỡ đã.” Cao Kính cười bảo.

“Trùm Việt Quân chính là Trần Tề Đường, lão già không chắc gì sẽ chiều cổ cho cậu, huống hồ nơi này là Thượng Hải, lão cũng không giúp được cậu chuyện gì đâu!” Gã sĩ quan trẻ tuổi nọ lấy chiếc roi ngựa nhếch vành mũ nhà lính của mình lên một chút, để lộ một khuôn mặt với những đường nét sắc lẹm, lười nhác cười bảo: “Có điều thật ra Trần Hương Đông này có thể chiều cổ được cậu chút đỉnh.”

-

Trời càng lúc càng tối dần, trên đường Phúc Châu, đám kỹ viện, phòng hút[8], quán rượu, nhà hát càng thêm náo nhiệt. Tấm rèm che chỗ hậu trường của đệ nhất sân khấu Đan Quế bị xóc toạc ra. Một cậu trai hầy còn trẻ tuổi đang mơ màng ngủ trên ghế dựa sa sầm mặt mũi, xem ra đang muốn nổi cáu. Trên mặt y, lớp trang điểm diễn kịch chỉ vừa tô được phân nửa, mày ngài mới vẽ còn nhạt, mắt phượng mảnh và dài, tướng mạo như vậy trông càng có vẻ quyến rũ của phái nữ.

“Đường Ngân Kiệt, cậu lại giở trò gì nữa đây!” Một thanh niên trẻ trung tuần tú bước đến cười nói.

“Phạm Văn Cổ, cậu đến đây làm gì?” Sắc mặt Đường Ngân Kiệt có ngời ngoai đôi chút. Y ngả đầu trở về nhắm nghiền hai mắt, từ miệng lại nói ra: “Làm Cửu ca Hồng Bang như cậu không lo trông chừng địa bàn mà lại đến chỗ nhàn hạ của tớ, cậu không sợ có ai đó quấy rối địa bàn của cậu à?”

Phạm Văn Cổ nhắc một giỏ hoa ở bên cạnh y lên, nói: “Cậu ta đã trở về, tớ cũng coi như có thể bàn giao nghỉ ngơi được rồi.”

Hai mắt Đường Ngân Kiệt mở ra, quay sang sừng sốt: “Cậu nói chính là đại thiếu gia Cao Kính của Hồng Bang[9] các cậu?”

Phạm Văn Cổ gật đầu. Đường Ngân Kiệt lạnh nhạt cười một tiếng, “Cậu còn không si tâm vọng tưởng cậu ta nữa đi? Ngày xưa cậu ta dụ dỗ cậu đến tận sông Hoàng Phố, nhất quyết đẩy cậu vào chỗ chết, nếu không phải có lão gia Hồng Bang kia nắm rõ con trai lão như lòng bàn tay, khi đó cậu còn giữ được cái mạng hay sao?”

“Khi xưa cậu ta trẻ người non dạ, hành động nông nổi, động đao động thương cũng coi như bình thường mà thôi. Hiện tại sẽ không giống như thế nữa.” Phạm Văn Cổ man mác mỉm cười, “Huống hồ giờ đây tớ cũng không còn trông mong chuyện gì. Không có hy vọng, thì sẽ không phải thất vọng.”

Đường Ngân Kiệt lườm nguýt anh một cái, ngoảnh mặt sang bên. “Tốt nhất cậu cứ như vậy đi!”

“Thôi không nói tớ nữa, cậu rốt cuộc là vì sao hủy diễn hử? Ông bầu Chu ở ngoài cửa đang cuống cuống lên kia kìa.”

Đường Ngân Kiệt im lặng không nói, đưa tấm thiệp mời trong tay cho anh. Phạm Văn Cổ nhận lấy lật qua lật lại một chút, cười nói: “Phô trương thật đấy. Định Quân Sơn của Đàm Phú Anh, Khai Sơn Vương Phủ của Kỳ Lân Đồng, Hồi Hộp Mạ Tào của Đồng Lương Thư, Trường Bản Pha của Cao Tào, Tam Tư Hội

Thẩm Ngọc Đường Xuân của Mai Lan Phương[10], quả có tụ hội tài năng tinh tú, là nhà nào mở diễn mà làm cho rình rang tới như vậy?”

“Từ đường của Thanh Bang Đỗ Nguyệt Sanh[11] chứ nhà nào!”

Phạm Văn Cổ khẽ nhú hàng chân mày thanh tú, thốt nhiên nói: “Không sai, hình như tớ cũng đã nhận được thiệp mời!”

Đường Ngân Kiệt bật cười, nói: “Coi kìa coi kìa, cậu làm lão đại Hồng Bang thế kia, mà đầu óc lại đặc như cháo ấy!”

“Tớ vốn không có năng khiếu làm lão đại hắc bang, thật ra cũng chỉ giỏi ghi nhớ sổ sách, tính toán nợ nần chút đỉnh mà thôi.” Phạm Văn Cổ cười bảo, “Có điều tấm bài tử này với cậu chẳng can hệ gì, cậu giận cái gì mới được, là giận người ta không mời mình diễn?”

“Không mời tớ diễn, tớ mà thêm vào quân? Không có kịch tớ diễn mà lại mời tớ đi thì là gọi gì đây?”

Phạm Văn Cổ tư lự một hồi rồi bảo: “Chiến tranh ở Miền Bắc mới tạm dừng, Đỗ Nguyệt Sanh lại tổ chức hội hè đình đám như vậy, chỉ e rằng có mục đích khác. Cũng không biết sau này còn có ngày được thái bình hay không, người ta gọi cậu thì cậu cứ đi thôi!”

“Không đi!”

Phạm Văn Cổ cười mồm, “Cậu không chịu đi chỉ e rằng là vì hai gã phiệt quân Quảng Tây mới tới Bến Thượng Hải thôi, nghe đâu hai tên này hảo nam sắc.”

“Bọn chúng vì sao mà không chú ý tới cậu vậy hử?” Đường Ngân Kiệt tàn nhẫn thốt lên, “Thật ra cậu mới cam tâm tình nguyện kia!”

Rồi y trông thấy ánh mắt u buồn của Phạm Văn Cổ, không khỏi thầm hối hận trong lòng.

Phải một lúc sau Phạm Văn Cổ mới hờ hững mở miệng nói, “Cậu nên đi đi, dẫu tội với Đỗ Nguyệt Sanh thì cả Thượng Hải này không còn ai ngu ngốc hơn cậu nữa, còn những việc khác...” Phạm Văn Cổ mỉm cười, “Không phải cậu còn Cửu ca Hồng Bang làm chỗ chống lưng hay sao, lẽ nào Đỗ Nguyệt Sanh dám đụng đến người của tớ?”

Đường Ngân Kiệt xấu hổ, dùng tay đẩy Phạm Văn Cổ ra, cười bảo: “Vừa rồi tớ đùa thôi, cậu đừng để bụng.”

Phạm Văn Cổ mỉm cười lắc đầu, “Tớ với cậu quen nhau từ nhỏ đến lớn, còn không biết tính khí cậu đấy à?” Anh đứng dậy ra ngoài, đến bên cửa vén tấm rèm lên, nói tiếp, “Cậu trang điểm cho đẹp nhất để lên sân khấu đi, đừng có phá hỏng danh tiếng của chính mình. Cái tấm biển Cửu ca này không biết sẽ còn che chắn cho cậu được bao lâu nữa đâu.”

Đường Ngân Kiệt nhìn bức rèm còn phơ phất sau khi anh rời đi, im lặng hồi lâu.

-

Đêm vừa lên đèn, trước cửa Đỗ công quán trên phố Hoa Cách Niết[12] huyền náo nói cười, ngựa xe như nước, người gác cổng dùng chất giọng đặc sệt ngữ âm Thượng Hải mà thông báo tên họ của các vị khách đến.

“Hoa Công Quán, Hoa Phổ Hoa lão tiên sinh đến!”

“Thị trưởng Thượng Hải Trương Quân, Trương thị trưởng đến!”

“Công sứ Pháp quốc, A Bối Nhĩ[13], A công sứ đến!”

Đám người phía dưới xe xong rúc rích cười, có ai đó nói: “Công sứ Pháp quốc họ A, gọi là công sứ Vịt, vậy giả như tên là Cơ Đức Mạn thì phải gọi là công sứ Gà có phải không nào?”[14]

Những người khác nín cười bảo: “Cơ Đức Mạn là tên của phụ nữ.”

Người kia bật cười: “Các ông xem, người ngoại quốc nam nữ phân biệt rõ ràng gà vịt như thế đó.” Tất cả đều nhin không được mà cùng phá lên cười.

“Thiếu tướng Trần HướnĐông của Sư đoàn 40, Trần thiếu tướng đến!”

Tiếng hô vừa dứt, đã thấy Trần HướnĐông toàn thân vận quân phục màu vàng đi tới. Trang phục của gã ta vừa có vẻ luộm thuộm lại tùy tiện, nhưng cỗ người toàn thân mặc Âu phục trắng muốt bên cạnh hấn ta trông hết sức tiêu sái bất quần. Đỗ Nguyệt Sanh gầy gò đi ra khỏi nội đường, đích thân nghênh đón bọn họ. Mọi người vốn đương cười nói không hện mà cùng im phăng phắc.

“Trần thiếu tướng, đã lâu không gặp! Phụ thân của anh vẫn còn mạnh khỏe chứ?” Đỗ Nguyệt Sanh bắt lấy tay Trần HướnĐông, cười nói: “Mới hôm trước đây thôi tôi nghe được rằng, Tướng ủy viên trưởng[15] nhìn Trần đại nhân còn bảo rằng ông là bảo đao chưa gỉ, còn địch được ba sư đoàn kia!”

Ba người bước vào nội đường, thấy bên trong đã có hai quan quân ngồi đó. Một người sắc mặt ngăm ngăm, lông mày rất rậm, ở giữa trán nổi lên một niềmsắt khí, gã ta đang ngồi cắn hạt dưa với vẻ mặt sốt ruột. Một người khác trắng trẻo, dáng vẻ cũng coi như rất khôi ngô, nhưng ở đuôi mắt hơi hạ xuống, thoạt trông có một loại sâu hiểm kì dị.

“Hai vị đây chính là đại công thần bình định Quảng Tây!” Đỗ Nguyệt Sanh mỉm cười giới thiệu thay cho Trần HướnĐông, ông ta chỉ vào gã sĩ quan ngăm đen kia mà nói: “Vị này chính là Dương Đẳng Huy, Dương sư trưởng!”. Rồi lại quay sang phía người sĩ quan mặt trắng mỉm cười: “Vị này là Lữ Hoán Viêm Lữ sư trưởng.”

Trần HướnĐông bắt tay Lữ Hoán Viêm một cách biếng nhác, nhếch miệng cười: “Ông chính là cái tên đã phản bội Du Tác Bách[16], hàng quân trung ương rồi phản quân trung ương, hàng Bạch Sùng Hi sau đó phản Bạch Sùng Hi, lại hàng quân trung ương lần nữa, Lữ Hoán Viêm ba lần trở mặt[17] đây sao?”

Lữ Hoán Viêm coi như không nghe thấy sự mai mỉa của hấn, cười nói: “Năm xưa Gia Cát Lượng dùng kế thu phục Mạch Hoạch, Mạch Hoạch bảy lần trở mặt[18], tôi đây so với Mạch Hoạch chẳng thể nào bì kịp, Tướng ủy viên trưởng cũng có phải họ Gia Cát đâu, như vậy chỉ trở mặt ba lần là được rồi.”

Trần HướnĐông nghe vậy bật cười, cũng chẳng buồn để ý. Cao Kính cũng nhìn Lữ Hoán Viêm mấy lượt, thăm nghĩ người này biết co biết dãn, là một kẻ rất lọc lõi. Lúc khách khứa đại thể đã đến đông đủ, Đỗ Nguyệt Sanh bèn mời tất cả đến xem kịch ở đại sảnh.

Vở diễn khai mạc chính là vở Định Quân Sơn của Đàm Phú Anh cho đích thân Đỗ Nguyệt Sanh chọn lựa. Đàm Phú Anh xuất thân võ ban, cho nên tuy rằng diễn vai lão niên Hoàng Trung, nhưng khi vung tay múa đao thì múa rất mực thước gọn gàng, diễn ra cái thần thái càng già càng dẻo dai của Hoàng Trung một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Bên dưới khán đài vang dội tiếng trầm trồ tán dương không ngớt, ngay đến Đỗ Nguyệt Sanh cũng liên tục gật gù, quay sang phía Trần HướnĐông cười nói: “Trần Thiếu Tướng có cảm tưởng gì với vở này chẳng, ngài có hài lòng?”

Trần HướnĐông cười, “Đỗ gia đừng trêu đùa tôi chứ, lão tu sinh kia múa đao trông đẹp mắt thật, nhưng còn hát cái gì thì tôi chẳng thông đâu. Nếu âm nhạc là thức ăn của ái tình, hãy hát nữa đi, hát đến thừa mứa cho những kẻ khát thèm ứ no đến chết... những thứ này tôi còn có thể hiểu được đôi chút.”

Đỗ Nguyệt Sanh sững sốt, lập tức bật cười: “Hóa ra Trần thiếu tướng thích kịch nói, nhưng đám người già chúng tôi đây chỉ hí hoáy hiểu được loại kịch quốc nội này mà thôi.”

Thanh niên ở bên cạnh Trần HướnĐông mỉm cười tiếp lời: “HướnĐông à, vở Đem Thứ Mười Hai của Shakespears là nói đến nhân sinh lạc quan hài hước[19], vở Định Quân Sơn này lại nói đến cổ sự anh hùng hào kiệt, công thành chiếm đất. Quân Sơn vốn là do một viên dũng tướng dưới trướng Tào Tháo là Hạ Hầu Uyên trấn thủ. Hạ Hầu Uyên hung hãn thiện chiến, uy hiếp Trung Nguyên, Thục quốc khi đó không người nào địch lại. Vì vậy Khổng Minh lập mưu khích cho lão tướng Ngô quốc Hoàng Trung xuất mã, vở kịch này nói đến lão Hoàng Trung trí dũng song toàn, xạ tiễn tướng Ngụy, lập kế dùng đao chém đầu Hạ Hầu Uyên.”

Trần HướnĐông nghe xong qua loa gật đầu, trong lòng Đỗ Nguyệt Sanh có hơi rung động. Ông ta chọn vở kịch này vốn lẽ là có ý lấy lòng phụ thân của Trần HướnĐông, là trùm phiệt quân Quảng Đông Trần Tề Đường. Trần Tề Đường chính là người đầu tiên trong giới phiệt quân qui phục chính phủ trung ương của Quốc Dân đảng, hơn nữa trong trận hỗn chiến với quân phiệt không lâu trước đó, lão ta còn sách động được đám đại tướng Quế Hệ[20], không tốn một binh một tốt nào của quân trung ương mà đánh tan tác

được mười vạn quân phản loạn ở Quảng Tây. Vì vậy, trong nội các trung ương bấy giờ, Trần Tế Đường trở thành một nhân vật vô cùng trọng yếu.

Đỗ Nguyệt Sanh nghe người thanh niên nhắc đến Khổng Minh khích tướng Hoàng Trung một cách hững hờ, trong lòng không khỏi giật mình, nghĩ bụng chọn võ diễn này quả nhiên có gì đó không ổn. Nếu như Trần Tế Đường nghĩ rằng ông ta đang ám chỉ lão mưu kế không bằng người khác, thì thân làm tay chân của người ta như Đỗ Nguyệt Sanh, há chẳng phải sẽ gặp hệ lụy?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng ông ta vẫn cười mà hỏi: “Vị này đây là?”

Trần Hưởng Đông cười nói: “Y chính là Cao Kính, con trai độc nhất của Hồng Bang lão đại Cao Phủ Cẩm vừa mới qua đời, tôi dẫn y đến đây quả thực là vì muốn y gặp mấy vị bằng hữu mà Đỗ gia vừa giới thiệu!”

Đỗ Nguyệt Sanh lập tức mở cờ trong bụng, vươn tay ra cười nói: “Hạnh ngộ?”

Võ diễn nọ vừa dứt, Đỗ Nguyệt Sanh vốn dĩ cho rằng đám võ tướng kia chí ít cũng thích kịch võ đôi chút, vậy mà trừ ông ta và Cao Kính trông rất hứng thú ra thì những người khác đều lộ vẻ chỉ lộ vẻ dằn dặt buồn tẻ. Rốt cuộc Đỗ Nguyệt Sanh cũng chẳng thể làm gì khác ngoài buông tay cười nói: “Võ kế cứ để các vị chọn lựa đi vậy.” Rồi gọi quản gia đưa danh mục trong tay cho mình.

Dương Đằng Huy cười nói: “Đỗ gia, thôi danh mục cứ miễn cho, chọn ”Tư Phàm” đi!” Mọi người lập tức trầm trồ tán thưởng, ngay cả Trần Hưởng Đông cũng ngồi thẳng người dậy, hai mắt rực sáng. Cao Kính nhạo thầm trong bụng. Đỗ Nguyệt Sanh cười ha hả, gọi quản gia tới phân phó đôi câu.

Chẳng bao lâu sau, trên sân khấu liền xuất hiện một người vận phục trang ni cô màu xanh, mắt phượng mày ngài lúng liếng nhìn quanh trông hết mực phong tình. Vậy là người vừa lộ diện, dưới khán đài đã rộ lên tán dương không ngớt. Dương Đằng Huy bật cười khanh khách, nhảy lên sân khấu lôi kéo ni cô kia: “Nào nào đến đây, xuống dưới này mà diễn.” Ni cô cuống quýt giãy dụa, nhưng cổ tay đã bị Dương Đằng Huy cầm chặt, dĩ nhiên là không thể thoát ra. Dưới khán đài lại thêm một trận cười rộ lên. Tuy ngồi có một vài chính khách đang ngồi bên dưới, họ cũng hiểu được rằng Dương Đằng Huy đã hơi quá phận, nhưng có cả đám bang chúng hắc bang ngồi trong đại đường kia, trò nháo của Dương Đằng Huy đã giải đúng điểm ngứa của bọn chúng rồi.

Ni cô kia chính là Đường Ngân Kiệt, y bị Dương Đằng Huy lôi mạnh xuống đài, mũ mào xẹo xẹo, phục trang xốc xếch, khiến người khác càng cảm thấy kỳ quái. Đường Ngân Kiệt giận đến run người, y liều mạng đẩy Dương Đằng Huy ra. Gã này đương trong cơn đắc ý, không hề phòng bị Đường Ngân Kiệt dùng sức như vậy mà xô mình, nghiễm nhiên bị đẩy về sau hết mấy bước, chân vấp phải chân ghế, ngã úp mặt vào thành ghế, khiến trong đại sảnh không thể nào nhìn được mà cười vang nắc nẻ.

Đỗ Nguyệt Sanh thấy Dương Đằng Huy biến sắc, lập tức nhìn Đường Ngân Kiệt nói: “Người xuống ngay đi, xuống hay vào, sẽ thưởng người hai mươi đồng đại dương.”

“Còn nếu xuống không hay...” Dương Đằng Huy hừ lạnh, vỗ vỗ vào túi đeo súng bên hông.

Đường Ngân Kiệt cố nén giận, sửa sang lại mũ mào áo quần của y, theo nhạc đệm xuống lên mà bắt đầu cất giọng: “Tiểu ni cô năm nay mới vừa đôi tám, đương thanh xuân đã bị sư phụ cạo đầu, em vốn là nữ kiều nga, chứ phải đâu nam nhi lang.” Đến đây, y nghiêng rằng mà xuống thành, “Ta vốn là nam nhi lang, chứ không phải nữ kiều nga...”

Dưới khán đài lập tức ồ lên từng lượt từng lượt cười rung chuyển. Dương Đằng Huy đập bàn đứng phắt dậy, sa sầm đánh mặt lại nói: “Đỗ gia, té ra con hát này là muốn chọc giận họ Dương ta!”

Đỗ Nguyệt Sanh không còn cách gì để mở miệng, Lữ Hoán Viêm ở bên cạnh cười nói: “Nói không chừng là dọa anh thôi, không sao không sao, diễn lại là được.”

Đỗ Nguyệt Sanh cũng cười: “Dương sư trưởng chớ nóng nảy, để con hát này diễn lại vậy!” Ông ta quay lại nhìn Đường Ngân Kiệt trầm trầm bảo: “Xuống cho hay vào!”

Nào ngờ đầu từ miệng Đường Ngân Kiệt lại cất cao: “Ta vốn là nam nhi lang, chứ không phải nữ kiều nga.”

Dương Đằng Huy sấn sổ lên mấy bước, một cái bạt tay tát Đường Ngân Kiệt ngã sòng soài trên nền đất. Gã ta rút khẩu súng lục ra. Lữ Hoán Viêm tiến lên phía trước ngăn cản, cười bảo: “Đây là buổi diễn tại

nhà Đỗ gia, sao mà giết chóc ở đây được?”

Đỗ Nguyệt Sanh cũng biết rằng mình cũng có chút mất mặt, nói; “Kẻ này là người của đoàn nào, lời nó xuống dưới giải quyết mau, chưa từng có kẻ nào dám đập đổ đài diễn nhà Đỗ Nguyệt Sanh ta!”

Lữ Hoán Viêm cười nói: “Đỗ gia không cần tức giận, hát sai lời tội cũng có lớn lắm đâu, trách mắng đôi chút là được, là được rồi.” Hắn ta vừa nói vừa cầm một quả táo trên bàn đặt lên đầu của Đường Ngân Kiệt, rồi lùi về phía sau bàn nhặt một con dao gọt hoa quả lên mà cười: “Tôi nghe đâu người Mông Cổ ngày xưa thích trò khoái mã xạ tiễn, tên bắn ra phải trúng giữa hồng tâm. Hôm nay chúng ta không có ngựa cũng chẳng có cung tên, thôi thì lấy táo với dao gọt thay thế, vị nào có thể dùng một nhát bổ đôi táo xem như thắng cuộc.”

Đỗ Nguyệt Sanh không nghĩ được rằng Lữ Hoán Viêm còn ác độc hơn cả Dương Đằng Huy, giết người bất quá là đầu rơi xuống đất, còn trò phóng dao này, dù Đường Ngân Kiệt không bị khoét mất một mắt cũng là bị đâm vào mặt, vở kịch này mười y không còn đất diễn. Nhưng Đỗ Nguyệt Sanh cả đời giết người như ngóe, lại đang sẵn lòng nịnh bợ hai tên quân phiệt Quảng Tây kia, tự nhiên cũng bất động thanh sắc, bình tĩnh quan sát.

Đường Ngân Kiệt sau một lúc sợ hãi liền bị hai tên gia đình trói chặt, không thể động đậy được mấy may. Chỉ nghe thấy Lữ Hoán Viêm cười cười: “Có vị nào xung phong ném thử?” Hắn ta rút một tờ ngân phiếu đặt lên bàn, “Đây là ngân phiếu của hiệu buôn Sa Tôn[21] phát hành, vị nào thắng cuộc liền có thể lấy được một trăm đồng đại đương.”

Hắn vừa dứt lời, đã có tiếng cười cất lên: “Vây để tôi thử một chút xem.”

.

.

Chú thích:

[1] Sông Tùng: Tùng Thủy, là con sông bắt nguồn từ Giang Tô, chảy qua thành phố Thượng Hải, đổ vào sông Hoàng Phố trước khi ra biển.

[2] Áo chên: Nguyên văn chính là “đoản quái” () Đoản là ngắn, quái là áo khoác ngoài. Là dạng áo ngoài đặc trưng của người Hoa đầu thế kỷ này.

[3] Mũ nôi: Nguyên văn là “áp thiết mạo” (): QT dịch là mũ lưỡi trai, nhưng theo những gì mình nhớ, nó là loại mũ vải kiểu beret ngày nay.

[4] E. G. Osborn: Ông là một ký giả người Mỹ, và là người đầu tiên lập nên đài phát thanh và các trạm phát tại thành phố Thượng Hải vào mùa đông năm 1923. Phiên âm tên ông sang tiếng Hoa là: (Áo Tư Bang)

[5] Tô Cách Lan: Scotland, đây chính là nơi khai sinh ra loại rượu whisky, nên Trần Hướng Đông mới nói đến sự liên quan giữa Scotland và whisky. Người dịch quyết định giữ nguyên cách gọi các danh từ gốc Latinh bằng phiên âm Hán Việt trong các lời thoại để giữ không khí giao thoa văn hóa đặc trưng của thời kỳ này.

[6] Tây Bá Lợi Á: Siberia, vùng cao nguyên miền trung nước Nga, nổi tiếng với khí hậu khắc nghiệt.

[7] Việt Quân: Chữ “Việt” ở đây ám chỉ vùng Lưỡng Quảng, tức Quảng Đông và Quảng Tây. Thời kỳ Dân Quốc, nơi này đã từng là địa bàn của chủ nghĩa quân phiệt, một trong những phe phái quân sự trong cuộc tranh giành quyền lực thống trị của Trung Quốc khi nền phong kiến suy vi. Quân phiệt ở Quảng Tây chia ra nhiều giai đoạn, trong đó có thể tóm gọn lại thành hai Tập Đoàn Quảng Tây (Quế Hệ - Quế cũng là tên gọi khác của vùng Lưỡng Quảng). Quế Hệ Cũ do Lục Vĩnh Đình và một số nhân vật khác lãnh đạo, đến đầu thập niên 1920 thì chuyển sang Quế Hệ Mới do Bạch Sùng Hi và Lý Tông Nhân lãnh đạo. Vào thập niên 40, Bạch Sùng Hi cũng trở thành tướng của Quốc Dân Đảng, tham mưu của Tưởng Giới Thạch.

[8] Phòng hút: Yên quán, là nơi kinh doanh ma túy. Cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20, nhất là từ sau hai cuộc Chiến Tranh Nha Phiến, Trung Quốc đã ký các hiệp định không bình đẳng với các nước Phương Tây. Người Trung Quốc xuất khẩu các mặt hàng có giá trị cao cho Phương Tây, và đổi lại, Phương Tây đã bán nha phiến cho Trung Quốc. Thuốc phiện từ đó xâm nhập vào đời sống của người Trung Quốc. Nơi trác táng

này vừa là minh chứng cho sự ô nhục mà người Trung Quốc phải gánh lấy trong suốt gần một thế kỷ, vừa là địa bàn cho các phe phái đấu đá, thâm tóm và triệt tiêu nhau.

[9] Hồng Bang: Theo những gì mà sử sách ghi lại, vào đầu thập niên 20 của thế kỷ trước, xã hội tội phạm ở Thượng Hải phân thành hai bang phái chính liên tục đấu đá nhau, đó là Hồng Bang () và Thanh Bang. Ở cấp độ thấp, Hồng Bang và Thanh Bang đạt đến sự cân bằng quyền lực và phân chia địa bàn ảnh hưởng rõ rệt. Tuy nhiên càng về sau, Thanh Bang càng mở rộng và đẩy lùi vị thế của Hồng Bang. Các tư liệu tiếng Anh tìm thấy trên mạng cũng không nói nhiều lắm đến The Red Gang của Thượng Hải. Đây có thể xem như là một tư liệu lịch sử để Triệt Dạ Lưu Hương hư cấu nên tổ chức Hồng Bang của chị (- Chữ Hồng được viết khác và có nghĩa là “To lớn”, như Đại hồng thủy). Trong truyện, Hồng Bang là tổ chức tội phạm có thế lực ngang ngửa với Thanh Bang, và trong một vài khía cạnh còn vượt trội hơn cả Thanh Bang. Bằng chứng là ở chương 5, Đỗ Nguyệt Sanh nói lão đã biết Phạm Cửu ngàn ấy năm mà chưa từng đánh bại được anh. Ngoài ra, Hồng Bang () trong thực tế còn chỉ đến các tổ chức với đường lối phản Thanh phục Minh mà chúng ta hay biết đến với những cái tên như Thiên Địa Hội, Nghĩa Hòa Đoàn, Hồng Hoa Hội...

[10] Đàm Phú Anh (1906-1977), Kỳ Lân Đồng (Tên thật: Chu Tín Phương, 1895 - 1975), Mai Lan Phương (1894-1961) là những diễn viên kinh kịch nổi tiếng của Thượng Hải thời kỳ này. Ở Việt Nam chúng ta biết nhiều đến Mai Lan Phương thông qua phim ảnh, sách báo và nhiều nguồn tư liệu khác. Còn Cao Tào và Đồng Lương Thư có vẻ như là nhân vật được hư cấu, hoặc do người dịch chưa tìm được tư liệu tin cậy để xác minh. Các vở diễn thì có Định Quân Sơn, Tam Tư Hội Thắm Ngọc Đường Xuân đã xác minh là có thật, còn lại thì vẫn đang trong quá trình tìm hiểu.

[11] Đỗ Nguyệt Sanh (1888 - 1951): Ông ta là một nhân vật có thật trong lịch sử, là con người quyền lực nhất trong thế giới ngầm của Thượng Hải thời kỳ Dân quốc. Thanh Bang (The Green Gang) của Đỗ Nguyệt Sanh đã có lúc lên đến 20.000 bang chúng, với phạm vi hoạt động rộng rãi, từ các ngành thương mại dịch vụ đến buôn bán ma túy và bạo lực. Đỗ Nguyệt Sanh có quan hệ sâu rộng với giới chức Thượng Hải bấy giờ, và là một nhân vật quan trọng dưới trướng Tưởng Giới Thạch. Bản thân Tưởng cũng đã từng tham gia Thanh Bang. Có thể tìm đọc tiểu sử Đỗ Nguyệt Sanh và Thanh Bang qua Google.

[12] Đỗ công quán: Từ công quán có thể hiểu là dinh thự. Như vậy, Đỗ công quán là dinh thự của Đỗ Nguyệt Sanh. Tòa nhà này nằm ở số 66 phố Hoa Cách Niết ngày xưa, người dịch đã đi tìm nhưng không thấy tên Latinh của con phố này, đó có thể là phố Haigue, tuy không chắc chắn lắm. Tuy nhiên, hiện tại đây là con đường Ninh Hải Tây của Thành phố Thượng Hải.

[13] A Bối Nhĩ: Albert.

[14] Âm “A” trong phiên âm “A Bối Nhĩ” đọc giống với chữ “Áp” (Vịt). Âm Cơ của “Cơ Đức Mạn” (rất có thể là Kidman) lại đọc giống với chữ “Kê.” Nên có sự trêu chọc ví đàn ông và phụ nữ Tây Phương như gà vịt.

[15] Tưởng ủy viên trưởng: Chính là Tưởng Giới Thạch, tổng thống của Trung Hoa Dân Quốc. Tưởng Giới Thạch đã là nhân vật quyền lực nhất của Trung Quốc trong nửa đầu thế kỷ 20, trước khi Đảng Cộng Sản chiến thắng và Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa thành lập vào năm 1949. Sau đó, Tưởng cùng chính quyền Quốc Dân Đảng rút lui về Đài Loan và mãi đến tận năm 1979, Trung Hoa Dân Quốc vẫn được công nhận là chính quyền hợp pháp của Trung Quốc, là đại diện chính thức tại LHQ. Tưởng Giới Thạch cũng đã gây ra cái gọi là căng thẳng hai bờ eo biển Đài Loan - một vấn đề về ý thức hệ - với hệ lụy còn tồn tại đến ngày nay. Về nhân vật này, có thể tìm hiểu qua nhiều nguồn tư liệu. Người dịch cũng sẽ có một bản tóm tắt ngắn về ông ở cuối truyện.

[16] Du Tác Bách (1889 - 1959): Tướng lĩnh cao cấp của Tập Đoàn Quế Hệ Mới.

[17] Bạch Sùng Hi (1893 - 1966): Xem chú thích số 7. Bạch Sùng Hi là người lãnh đạo của tập đoàn Quế Hệ Mới và sau này cũng về dưới trướng của Tưởng Giới Thạch.

[18] Gia Cát Lượng thu phục Mạch Hoạch: Vào thời Tam Quốc, nước Thục lấy Tứ Xuyên làm căn cứ. Nhưng ở Tứ Xuyên lại có Mạch Hoạch triệu tập quân mã để chống Thục. Gia Cát Lượng dùng kế thu phục Mạch Hoạch, Mạch Hoạch không phục, cho đó đều là quỷ kế của Gia Cát Lượng. Gia Cát đã thả Mạch Hoạch. Cứ như vậy đến lần thứ bảy Mạch Hoạch mới khâm phục và biết ơn không giết của Gia Cát Lượng. Ở đây dùng chữ “trở mặt” là có hơi dịch thoáng so với diễn tích, nghiêng về phía chỉ trích Lữ Hoán Viêm.

[19] Câu mà Trần Hương Đông Trích là lời thoại nổi tiếng trong vở hài kịch Đêm Thứ Mười Hai (Twelfth Night) của Williams Shakespeare. Nguyên văn: “If music be the food of love, play on; Give me excess of it, that, surfeiting, The appetite may sicken, and so die”. Vở kịch này đã được dịch sang tiếng Việt và in trong tuyển tập William Shakespeare. Rất tiếc người dịch chưa có điều kiện tiếp cận với bản dịch đáng tin cậy trên, đành phải tự dịch theo hiểu biết cá nhân.

[20] Quế Hệ: Tập Đoàn Quân Phiệt Quảng Tây (xem chú thích thứ 7), ở đây chính là Quế Hệ Mới của Bạch Sùng Hi.

[21] Hiệu buôn Sa Tồn: Là Sassoon House, tòa nhà cao tầng đầu tiên của Thượng Hải, được hoàn thành vào năm 1929 do công ty Cathay Land Co.Ltd của Sir. Victor Sassoon, một người Anh gốc Ả Rập định cư tại Thượng Hải đầu tư Tòa nhà tọa lạc ở ngay Bến Thượng Hải và nhìn ra sông Hoàng Phố trên phố Nam Kinh - trung tâm thương mại lớn nhất thành phố. Độ cao của tòa nhà là 77m, ban đầu tòa nhà có vài tầng được lấy làm khách sạn Cathay, số còn lại được cho thuê, riêng các tầng phần mái dạng kim tự tháp là một nhà hàng, bản thân Sir Victor Sassoon sống ở tầng trên cùng. Về sau, tòa nhà được dùng làm khách sạn Peace Hotel. Có lẽ, tấm ngân phiếu được phát hành ở đây hoặc là từ ngân hàng hoặc một cơ sở dịch vụ tiền tệ có văn phòng tại tòa nhà Sassoon House, thông tin vẫn đang được xác minh.

2. Chương 2

Tiếng nói vang lên từ phía sau phòng tiệc. Tất cả không hẹn nhau cùng ngoái lại nhìn, nhưng chỉ thấy được một thanh niên mặc y phục vải giản đơn màu nhạt. Dáng hình anh tuấn tú, đâu không phải là kiểu người mà khi ta gặp qua rồi sẽ không thể nào quên được, nhưng chính là kiểu người mà thi thoảng ngoảnh đầu lại, biết đâu chừng ta sẽ bắt gặp anh.

Thấy anh, đôi đồng tử Cao Kính không khỏi co rút lại. Đỗ Nguyệt Sanh lấy làm kinh hãi, nhỏ giọng nói: “Hong Bang Cửu ca!”

Phạm Văn Cổ ngồi giữa một nhóm khách rất xoàng xĩnh, anh mỉm cười đi xuyên qua phòng tiệc đến trước mặt Lữ Hoán Viêm đón lấy lười gao gọt hoa quả của hắn ta. “Một nhát bổ đôi quả táo có phải không?”

Lữ Hoán Viêm khi nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu hút của anh lại có một khắc thất thần, trong thoáng chốc vội vàng nói: “Không sai!”

Phạm Văn Cổ mỉm cười gật đầu, “Được!” Anh vừa nói vừa đến trước mặt Đường Ngân Kiệt nhắc quả táo trên đầu y đặt lên mặt bàn rồi bổ dao xuống, tức khắc cắt quả táo thành hai nửa rất đều nhau. Anh cầm lấy táo cẩn thận nhìn hết mấy lần, mới hài lòng đưa cho Lữ Hoán Viêm, cười nói: “Lữ sư trưởng, táo đã cắt thành hai rồi, có đúng không nào?”

Dương Đằng Huy đập bàn, sẵn người đến trước mặt Phạm Văn Cổ định bắt lấy anh, nhưng còn chưa đến gần được đã thấy từ phía sau Phạm Văn Cổ nháng lên một bóng người. Khẩu súng lục của Dương Đằng Huy cũng rơi vào một người thân hình gầy gò, gương mặt lạnh lùng, họng súng chĩa thẳng vào giữa thái dương của Dương Đằng Huy.

Phạm Văn Cổ dường như không hề trông thấy sự việc kia, chỉ cười nhạt: “Lúc này Lữ sư trưởng muốn tìm ai đó dùng một nhát cắt đôi quả táo, rốt lại tôi nghĩ cắt ở trên thân người ta không tiện bằng đặt xuống bàn mà cắt.” Lúc này anh mới quay sang nhìn người gầy gò kia bảo: “Cao Tiên, buông Dương sư trưởng ra.”

Cao Tiên cười lạnh một tiếng, cũng không thấy bất cứ cử động nào trên tay hắn mà súng đã trở về trong bao. Sau đó, con dao cùng quả táo trên bàn cùng văng ra ngoài, lúc rơi xuống đất, quả táo đã được cắt gọn ghẽ thành hai nửa.

Bấy giờ Đỗ Nguyệt Sanh mới ha hả cười, “Phạm Cửu ời là Phạm Cửu, cậu trốn ở đằng sau làm gì, tôi còn tưởng đâu cậu không tới!”

Phạm Văn Cổ vái chào thật dài, cười nói: “Đỗ gia, xin đừng trách! Thú thực tittle lượng của tôi tề lắm, cho nên không dám lộ diện trước mặt Đỗ gia!”

Đỗ Nguyệt Sanh kéo tay anh đến trước mặt Lữ Hoán Viêm, cười rồi giới thiệu: “Đây là Hồng Bang cửu ca Phạm Văn Cổ”, rồi lại quay sang chỉ vào Lữ Hoán Viêm, “Nếu Phạm Cửu cậu nói rằng không biết Lữ sư trưởng, tôi cũng không tin đâu!”

Phạm Văn Cổ cười nói: “Tin tức của Hồng Bang tuy không bén nhạy được như Thanh Bang, nhưng một vị tướng uy danh hiển hách như vậy tới Bến Thượng Hải mà tôi cũng không biết, há chẳng phải rất hổ thẹn hay sao.”

Lữ Hoán Viêm nhặt giọng, “Tôi chỉ mới nghe rằng Cửu ca Hồng Bang không bắn súng cũng không biết võ nghệ, cho nên anh có thể đứng vững được ở Bến Thượng Hải này đều cậy vào Tứ Di Thái[1] mạnh vì gạo bạo vì tiền của Cao Phủ Cẩm, vào Cao Tiến võ nghệ tinh thông không rời nửa bước... Không ngờ đâu Cửu ca lại chính là một nhân vật phong lưu thế này.” Hắn ta vừa nói vừa cúi người định bắt lấy những ngón tay thon dài của Phạm Văn Cổ.

Anh rút tay về, nói với Đỗ Nguyệt Sanh: “Đường Ngân Kiệt vốn không hiểu nhiều chuyện, đã làm hỏng buổi diễn ở nhà Đỗ gia, nhưng cậu ta là một người bạn của tôi, mong Đỗ gia có thể nể mặt tôi một chút mà bỏ qua cho cậu ấy.”

Đỗ Nguyệt Sanh cười: “Cậu ta đắc tội chính là Lữ sư trưởng, nên Phạm Cửu à chuyện này tôi không thể nói rõ ràng được.”

Lữ Hoán Viêm nói: “Nếu Cửu ca thắng, Lữ mỗ cũng tự nhiên sẽ giữ lời.”

Phạm Văn Cổ mỉm cười, nói một tiếng đa tạ, rồi cáo biệt Đỗ Nguyệt Sanh đến đỡ một Đường Ngân Kiệt vẫn không thôi lấy bầy chậm rãi ra ngoài. Chưa đi được mấy bước, đã nghe tiếng cười của Lữ Hoán Viêm vọng đến từ phía sau: “Cửu ca, chỉ vậy đã đòi đi hay sao?”

Đường Ngân Kiệt nắm chặt cánh tay Phạm Văn Cổ, anh nhẹ nhàng vỗ về lên mu bàn tay của y, rồi quay lại đối diện Lữ Hoán Viêm.

Hắn ta cười, vung vẩy tờ ngân phiếu trong tay: “Cửu ca, anh đã quên lấy một trăm đồng đại dương thắng cược rồi.”

Phạm Văn Cổ cười nói: “Phạm Cửu chỉ múa rìu qua mắt thợ, thực sự không thể nói đã thắng được sư trưởng.”

Lữ Hoán Viêm dường như còn muốn nói gì, nhưng Cao Kính đã tiến ra phía trước giật đi tấm ngân phiếu trong tay hắn ta. Cậu mỉm cười: “Nếu anh thắng Lữ sư trưởng đây, dĩ nhiên là được cả tiền lẫn người. Nếu như không thắng, thì cả tiền và người đều phải giữ lại.” Cậu ta vừa nói vừa khom người trước Lữ Hoán Viêm, “Để tôi thay A Cửu nhà chúng tôi nhận một trăm đồng đại dương này vậy.”

Phạm Văn Cổ khẽ hạ làn mi, lập tức gật đầu coi như một lời từ biệt, rồi cùng Đường Ngân Kiệt đi thẳng ra khỏi đại môn Đỗ công quán.

“Cao Tiến!” Phạm Văn Cổ vừa ra khỏi cửa đã cau mày, “Anh lập tức lấy hai trăm đồng đại dương đưa đến quí phủ của Lữ Hoán Viêm, nói rằng Phạm Cửu xin nhận lỗi.”

Đường Ngân Kiệt cười lạnh, “Xem ra thiếu gia nhà các người là hận không thể khiến kẻ thù của cậu càng nhiều càng tốt nhỉ!” Cậu ta ai dô than vãn, bưng lấy cái quai hàm vừa bị Dương Đăng Huy tát mà xuyết xoa.

Phạm Văn Cổ cười than thở, “Cậu phiền quá đi mất!” Anh tư lự một lúc rồi bảo, “Tớ nghĩ cậu nên lánh về nông thôn một thời gian, tên Lữ Hoán Viêm này có tiếng là khó chơi, tính khí lại thất thường, chỉ sợ rằng hắn ta không cho qua chuyện này đâu.”

3. Chương 3

Đưa Đường Ngân Kiệt về rồi, Phạm Văn Cổ trở về một tòa nhà theo lối kiến trúc hoa viên Châu Âu. Anh vừa đến cổng chính, từ bên trong đã có một người phụ nữ vận váy đen cùng áo trắng đến mở rộng cửa cho anh, bà mỉm cười: “Cửu thiếu gia về rồi!”

Phạm Văn Cổ chỉ cười, nhẹ bảo con mệt quá. Anh bước qua cửa nhà, lướt mắt nhìn phòng khách được trang trí xa hoa, nhìn người vú nuôi nói: “Dì Tư vẫn chưa về sao?”

Phạm Văn Cổ thấy bà lắc đầu, bèn khẽ gật đầu, bảo bà ra ngoài rồi anh đi xuống bếp, xắn tay áo lên cầm lấy chiếc nồi vo gạo một cách thành thạo. Anh nhóm lửa, rồi ngồi trong nhà bếp, không biết đang nghĩ điều gì, nhưng dường như anh chẳng bao giờ quên nồi cháo đang đặt trên bếp lò. Chờ đến khi mùi cháo thơm ngào ngạt tỏa ra, anh mới rắc đường cát trắng vào nồi, rồi cẩn thận mà khuấy.

“Con lại nấu cháo đường à...”

Phạm Văn Cổ nghe thấy giọng nói vì quay lại, thấy một cụ bà tóc trắng bạc phơ mặc một chiếc váy đen áo trắng đang đứng nơi cửa bếp. Anh mỉm cười: “Má Trương, má ném thử cháo đường gạo nếp con nấu đi.” Và anh dẫn má Trương đến ngồi xuống cạnh một chiếc bàn nhỏ giữa bếp.

Má Trương ngồi xuống rồi thở dài bảo: “Không biết lúc nào họ mới về nhà, cháo đường con nấu lần nào cũng hại má phải ăn cho hết.”

Phạm Văn Cổ nói, “Thế nào thì họ cũng phải về nhà thôi.” Anh đẩy chén cháo nghi ngút khói đến trước mặt má Trương, “Má nể mặt con đi!”

Má Trương ngẩng nhìn anh, hồi lâu sau lại thở dài: “Thằng bé này...” Bà vừa nói vừa bưng chén cháo lên nhấp vài hớp, rồi hỏi tiếp: “Cũng lâu rồi con không về nhà thăm qua mẹ ruột con nhỉ.”

“Mai con sẽ về!” Phạm Văn Cổ cười.

“Ba của con tuy không phải là người tốt, nhưng con cũng không nên làm ông ấy giận, xét cho cùng cũng là người nhà cả...”

Anh lập tức ngăn bà lại, ấn chặt chén cháo vào trong tay bà mà nói: “Lúc ăn không được nói linh tinh, không tốt cho sức khỏe, má dạy con như vậy mà.” Và anh lại nói thêm, “Con nghĩ con còn chút việc phải làm, má Trương má uống hết cháo rồi thì nghỉ sớm đi!”

Má Trương nhìn bóng lưng của anh biến mất sau cánh cửa, rồi lại nhìn chén cháo ngọt ngào ấm nóng trong bàn tay mình, cất tiếng thở dài thì thầm: “Các người đừng có đợi đến khi cháo nguội lạnh hết rồi mới về nhà mới phải.”

-

Mùa thu, sương lạnh mịt mù, trên con đường dẫn về Cao công quán còn lên tiếng động cơ ô tô chói lói, có tiếng phanh gấp rít lên. Một chiếc Ford đen tuyền đỗ lại một cách ngật nghè ngay sát cổng chính, sau lại có một hồi kèn đồng inh tai. Không lâu sau, người vú nuôi vừa dụi dụi mắt, vừa lúng ta lúng túng từ bên trong chạy ra mở cánh cổng sắt.

Từ chiếc Ford, một người phụ nữ mặc một chiếc sườn xám xa tanh dệt kim bước xuống, nàng khoác một chiếc áo bành tô màu nâu nhạt. Những cử chỉ nơi nàng rất băng quơ, như thể nàng chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì. Nàng đóng sầm cửa xe, đưa tay lên vuốt nhẹ những lọn tóc dợn sóng buông rơi bên má, đôi mắt nàng nhìn thoáng qua cửa sổ phòng sách hãy còn sáng đèn trên tầng hai của tòa nhà. Nàng nhìn tấm rèm cửa khẽ khàng lay động. Mắt nàng hắt lên vui vẻ, rồi thoảng như nàng vừa nhớ ra điều gì không rõ, mà lạnh đi như sương giá.

Nàng chậm chạp bước vào phòng khách. Đèn dóm trong đại sảnh đã tắt hết, nhưng dường như những bóng đèn dọc theo cầu thang vẫn biết có người nhà chưa về đến, hãy còn để sáng thật tử tế.

“Tứ Di Thái, mợ có đói không, Cửu thiếu gia có nấu cháo đường, tôi đi hâm nóng lại cho mợ nhé.”

“Không cần!” Nàng lạnh lùng nói, “Tôi không thích ăn cháo đường.” Nói rồi, nàng chậm rãi bước từng bước lên những bậc thang mà lên lầu, trong khoảnh khắc nàng đã dừng lại ngay dưới bóng đèn trước cánh cửa phòng sách, nhưng rồi nàng vội vã đi qua.

Phạm Văn Cổ dường như đang cần mẫn chăm chút luyện chữ trong phòng sách, từng nét anh viết ra đều có vẻ trầm trầm tĩnh lặng. Một bóng người thoát qua ngoài song cửa. Khi anh ngẩng đầu lên, đã thấy Cao Tiến đang bước đến cạnh bàn, đặt hai trăm đồng đại dương trước mặt anh.

“Thủ hạ Lữ Hoán Viêm canh phòng nghiêm ngặt, bọn sĩ quan dưới trướng hẳn không chịu nhận hai trăm đồng này, tôi đành phải chờ hần ta trở về. Nhưng chính Lữ Hoán Viêm cũng không nhận tiền, hần ta nói...”

“Hần nói đã ngưỡng mộ Cửu ca từ lâu, nếu Cửu ca không chê, hần chỉ nguyện được làm bằng hữu của Cửu ca.”

Phạm Văn Cổ khẽ nhú mày, “Anh nghĩ sao?”

“Hai tên quân phiệt Quảng Tây này đến Thượng Hải, vốn là định bán hết một vạn khẩu súng được cất giấu sau trận hỗn chiến của quân phiệt. Dù số súng ống này rơi vào tay ai, kẻ đó liền có thể xưng bá trên toàn bộ Bến Thượng Hải. Nếu Lữ Hoán Viêm đồng ý giao thiệp với chúng ta, thì không việc gì chúng ta không nhận. Dù không tóm hết một vạn, nhưng ít nhất cũng được chia một miếng bánh.”

Phạm Văn Cổ chỉ cười rồi nhắc bút lên, “Bọ ngựa rình ve, phía sau còn sẻ[2], việc này cũng vậy thôi. Ngày mai anh lấy năm trăm đồng đại dương sang đó, nói là lễ diện kiến từ tôi, Lữ sư trưởng ngài không nhận năm trăm đồng này, tôi còn mặt mũi nào mà kết giao bằng hữu?”

-

Trần Hướng Đông cùng Cao Kính đến Đỗ công quán, lên xe xong, Trần Hướng Đông lấy roi ngựa vồ vồ lên lưng ghế. Gã cười: “Muốn lên hương nhanh chóng ở Bến Thượng Hải này, nhất thiết phải thu tóm được hai loại ống, cậu biết là hai loại gì không?”

Cao Kính cười, “Tất nhiên là súng ống và ống tẩu hút cần sa[3], tôi từ nhỏ đã sống trong xã hội đen, anh còn dám hỏi tôi?”

Trần Hướng Đông cũng cười, “Được, vậy cậu nghĩ hai tên Lữ Hoán Viêm và Dương Đằng Huy đến Thượng Hải này để làm gì?”

Cao Kính chau mày rồi rục mắt lên, “Chẳng lẽ là để bán ra số súng biển thủ?”

Trần Hướng Đông chỉ chỉ vào cậu, nói: “Thông minh, Đỗ Nguyệt Sanh đã khống chế toàn bộ các phòng hút khắp Bến Thượng Hải, nếu để lão ta thu tóm luôn số súng này, tức là đã để lão trèo lên cái ngai vua một cõi có một không hai ở đất này. Cũng như vậy, nếu cậu có được số súng kia, Phạm Cửu có không gục ngã trước cậu cũng khó!”

“Chẳng nhanh được vậy đâu. Bang chúng Thanh Bang có nhiều người kinh doanh nhà chứa với phòng hút, nhưng người của Hồng Bang xưa nay chuyên ngành vận tải bốc dỡ, một vạn khẩu súng đó chắc chắn phải cần người vận chuyển.” Cao Kính cười nhạt, “Tôi dám cam đoan Phạm Cửu tuyệt đối không bằng quan đứng ngoài, chúng ta cứ thủng thẳng tọa sơn quan hổ đấu.” Rồi cậu ta lại thở dài, “Vậy là anh chưa biết, Cửu nhi giỏi nhất là làm ngư ông đắc lợi, trên đời này tìm ai đó dám so nhỉnh nạy với hần ta, chỉ sợ rằng phải đếm trên đầu ngón tay.”

Trần Hướng Đông bật cười: “Vậy bây giờ chúng ta cứ chờ xem Cửu nhi này có thể kiên trì đến bao lâu!”

Chú thích:

[1] Tứ Di Thái: Bà Tư, Mợ Tư, ý nói người vợ thứ tư của Cao Phủ Cẩm. Nàng là một người đàn bà có nhiều mối quan hệ với giới chính khách, và nắm giữ một quyền lực ngầm quan trọng của Hồng Bang.

[2] Nguyên văn “Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu” (,), ý cũng tương tự như câu “Ngư ông đắc lợi”

[3] Nguyên văn là “lưỡng chủng thương” (hai loại ống). Bao gồm “thủ thương” () và “yên thương” (). Tức là súng lục và tẩu hút thuốc phiện.

4. Chương 4

Một lần nữa, Lữ Hoán Viêm hồi trả khoản tiền của Phạm Văn Cổ. Cao Tiến quan sát vẻ mặt anh, vẫn rất bình thản. Hắn ta đi theo anh đã suốt soát năm năm, nhưng hỉ nộ ái ố nơi anh với hắn ta mà nói vẫn còn rất mờ mờ. Hắn ta cũng như Phạm Văn Cổ, đều lớn lên trong Hồng Bang từ nhỏ. Hắn đứng hàng anh cả, Phạm Văn Cổ xếp hàng thứ. Nhưng hôm nay, Phạm Văn Cổ đã được Cao Phủ Cẩm bồi dưỡng trở thành một long đầu lão đại có một không hai, còn hắn thì nhận nhiệm vụ rằng bắt luận Phạm Văn Cổ đi đâu, hắn đều không thể rời xa anh quá ba bước. Hắn đã thấy anh từng gục ngã, từng lê lét, nhưng dù cho có bao nhiêu cay đắng gian nan, Phạm Văn Cổ cũng chỉ mỉm cười cho đến phút cuối cùng.

Sau đó, Lữ Hoán Viêm còn gõ cửa báỉ phỏng mấy lần, hoặc đưa thiệp mời anh đến dự tiệc. Tất cả đều bị Phạm Văn Cổ sai người dùng giọng điệu khách sáo chối từ. Dĩ nhiên Cao Tiến không tài nào hiểu được những suy tính trong anh.

-

Phạm Văn Cổ mang theo điểm tâm của Kiều Gia San, rẽ vào một con ngõ sâu hun hút. Bầu trời trong ngõ nhỏ hầu như bị che khuất bởi những tấm áo nhiều màu phơi kín trên sào trúc, phía bên dưới, đám trẻ con hi hi ha ha chạy vòng quanh.

Anh vừa dừng lại trước một cánh cửa, đã nghe thấy từ bên trong vang lên một tràng âm thanh nổi bật va nhau loảng xoảng. Cửa vừa mở ra, một cô bé nhỏ nhắn bụng mặt lao ra ngoài. Cô để tóc uốn, trên người là một chiếc sườn xám màu xanh lục nhạt đã được cắt sửa lại thành cổ thấp, phần eo ôm sát và xẻ tà. Trong thoáng chốc cô va phải Phạm Văn Cổ. Anh không thể làm gì khác ngoài ôm lấy cô, phì cười: “Tiểu Hinh, sao em khóc nè?”

Phạm Văn Hinh ngẩng lên nhìn thấy anh hai. Cô phụng phịu: “Ba mắng em!”

“Sao ba lại mắng em?”

“Người ta chỉ đi làm mẫu cho Hàng Trĩ Anh[1] vẽ quảng cáo người đẹp của tháng thì có sao đâu chứ, em không ăn trộm ăn cướp thì thôi, còn ba ra ngoài bài bạc cả ngày thì được sao?” Phạm Văn Hinh dưng đôi lông mày đen nhánh in hệt anh hai của cô mà thốt lên. Gương mặt cô trông giống Phạm Văn Cổ như đúc, nhưng nom có vẻ mềm mại hơn. Trên khuôn mặt cô còn phảng phất những đường nét ngây ngô non nớt.

Phạm Văn Cổ vỗ về lưng cô. Anh mở toang cửa nhà, nghe thấy từ bên trong quát lên một tiếng “Cút đi!” Một tờ quảng cáo văng ra đập phải đầu anh. Anh nhặt lên ngắm, thấy đó là một tờ quảng cáo sữa bột của tháng này, người thiếu nữ ngồi chống tay lên một bên má trong tranh chính là Phạm Văn Hinh.

Trong gian nhà, một lão đầu gầy gò mặc áo quần bằng lụa đen thấy Phạm Văn Cổ thì hừ mũi một tiếng, gõ gõ chiếc tẩu hút trong tay rồi quay lưng bước vào chái bếp ở gian bên. Anh dẫn em gái mở rèm ra để vào phòng trong. Ở gian trong, một người đàn bà đang ngồi đấy, gương mặt bà đã già cỗi, nhưng láng láng từ những đường nét trên gương mặt bà có thể nói rằng bà đã từng là một người phụ nữ vô cùng đẹp đẽ. Bà vừa trông thấy Phạm Văn Cổ đến, trên gương mặt lập tức nở rộ một nụ cười. Bà vươn tay ra nắm lấy cánh tay anh, kéo anh đến cạnh mình rồi tíu tít hỏi han. Thế nhưng, bà đối với Phạm Văn Hinh cùng vào theo tỏ ra rất lạnh nhạt.

“Mẹ à, con có mua cho mẹ bánh mè chiên[2] của Kiều Gia San mẹ thích nhất, mẹ ăn thử không?”

Phạm Văn Cổ tươi cười rạng rỡ, nghe lời anh cầm một cái bánh lên, vừa ăn vừa ngắm nghía con trai bà. Lúc này từ bên ngoài có người đẩy cửa vào trong, hỏi: “Mười chậu thu cúc Hoa Công Quán đặt hàng đã chuẩn bị xong hết chưa đấy?”

“Không có, không có” Lão đầu ở gian ngoài rống lên, đuổi hết bọn người đó đi, miệng lão hùng hổ phun phì phì: “Con trai người ta chỉ làm một chân chạy việc cho bang hội, lão già nhà người ta đã được ăn sung mặc sướng cùng! Tao chả phải lão già ruột để ra người ta, nên một ngụm canh cũng không có mà uống!”

Phạm mẫu tỏ ra xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ông ấy chỉ là một người làm vườn mà thôi, con đừng nên so đo gì cả.”

“Cái gì mà ”chỉ là“, ba tôi dù là người làm vườn thì sao, cũng nuôi sống được bà với anh hai đấy thôi. Cha ruột của anh hai đã làm được gì hở?” Phạm Văn Hình hoe hoe mắt cãi lại, “Bà hay khinh thường ba tôi, khinh thường cả tôi!” Nói xong, cô vén màn chạy ra khỏi nhà.

Cô vừa khóc vừa chạy đi, ra đến đầu ngõ thì nghe thấy tiếng phanh xe kéo rít. Cô hoảng sợ đến nỗi chân mềm nhũn, ngã xuống trên mặt đất. Cửa xe vừa mở ra, một gã sĩ quan tướng mạo anh tuấn bước xuống, khách sáo đỡ Phạm Văn Hình dậy, hỏi cô: “Phạm tiểu thư có sao không?”

Dù hai mắt cô đã nhoe nhoẹt nước mắt, cô cũng nhìn ra được trước mặt mình là một kẻ hoàn toàn xa lạ. “Ông là ai?”

“Tôi là bằng hữu của anh cô.” Sĩ quan cười.

“Anh tôi ở trong nhà kia!” Phạm Văn Hình phủi đi bụi đất bám trên người, ầm ức nói, “Có điều tôi không dẫn ông vào được, ông tự đi mà tìm!”

Tên sĩ quan mỉm cười: “Tôi cũng không gấp tìm anh cô làm gì, thôi cứ ở đây đợi anh ta ra ngoài cũng được!”

Phạm Văn Hình gật đầu, quay lưng định đi ra ngoài, nhưng tên sĩ quan kia vẫn giữ cô lại, “Dù phải đợi anh cô, nhưng tôi cũng đói rồi, chi bằng Phạm tiểu thư cùng tôi đến tửu lâu phía trước ăn một bữa cơm, vừa ăn vừa đợi?”

“Tôi không quen biết ông!”

“Nhưng tôi có quen anh cô!” Tên sĩ quan phì cười, “Hay là Phạm tiểu thư có việc gấp phải làm?”

Phạm Văn Hình suy nghĩ một lát, rồi bảo: “Thôi được! Anh tôi vừa ra đến, tôi sẽ đi.”

Tên sĩ quan nọ gật đầu, “Cô cứ tự nhiên! Tôi để một phụ tá của tôi ở đây đợi anh cô ra ngoài.”

Phạm Văn Hình chỉ nói là nói vậy thôi, cô vừa ngồi xuống thì đã mở miệng than van với tên sĩ quan nọ. Thái độ hần ta khiêm nhường, nói năng lưu loát, lại nhắc đến chuyện mình có quen biết nhiều đạo diễn, rồi còn hứa rằng sau này sẽ giới thiệu họ cho Phạm Văn Hình. Ấn tượng tốt của cô về hần cứ thế mà tăng gấp bội, càng nói chuyện nhiều thì rượu càng uống say. Uống đến nỗi sau cùng cô gục cả người xuống bàn.

Gã sĩ quan ung dung lấy một gói thuốc ra ngoài, rút trong gói ra một điếu xì gà. Châm thuốc xong, hần ta quay sang mấy gã phụ tá trước mặt mình: “Con nhỏ thích đóng phim như vậy, mày đi gọi một thằng thợ chụp ảnh, chụp cho nó mấy bức khỏa thân...” Hần lạnh lùng cười, “Tao không tin mời Cửu ca của Hồng Bang một bữa cơm lại khó khăn như vậy.”

Bọn chúng dìu Phạm Văn Hình ra khỏi cửa tửu lâu, thì thấy Phạm Văn Cổ đã tươi cười đi đến.

“Tình cờ quá, Lữ sư trưởng, tôi không nghĩ rằng sẽ gặp anh ở đây!” Anh liếc mắt nhìn thấy Phạm Văn Hình đang bị kè giữa đôi tay hai tên phụ tá thì hoảng hốt, “Tiểu Hình!”

Lữ Hoán Viêm cũng giật mình: “Anh biết cô bé này à?”

“Nó là em gái tôi!” Anh thở dài đỡ lấy Phạm Văn Hình.

Lữ Hoán Viêm cười nói: “Tôi còn đang vất óc ra nghĩ phải đưa cô bé về đâu.” Hần ta nhìn gương mặt tuấn tú của anh, nói tiếp: “Cửu ca, mấy lần tôi chân thành mời anh làm khách, nhưng lần nào anh cũng không nể tình. Kén chọn mãi chỉ bằng lấy luôn hôm nay, cùng tôi ăn một bữa cơm đạm bạc có được không?”

Phạm Văn Cổ thoáng thấy những gã phụ tá của hần im lìm dịch chuyển theo anh mấy bước, liền cười nói: “Được! Tôi làm sao dám phá hỏng hứng thú của Lữ sư trưởng, thú thực mấy hôm nay tôi phải ra ngoài, lúc trở về thật sự rất áy náy đã bỏ lỡ tiệc mời của Lữ sư trưởng.” Anh vỗ vỗ tay, trong nháy mắt, những người đánh giày ở góc đường cùng mấy gã chạy việc rót rượu bưng thức ăn trong tửu lâu đều đi đến.

“Làm phiền các anh em đưa em gái tôi về!” Phạm Văn Cổ mỉm cười.

Lữ Hoán Viêm âm hiểm nhìn anh một lúc, rồi lại bình thản cùng Phạm Văn Cổ trở về bàn ăn lúc nãy.

“Coi bộ, không chỗ nào là không có người của Cửu ca.”

“Đâu!” Phạm Văn Cổ cười, rót cho hắn ta một chén rượu.

“Cửu ca không cần khiêm tốn!” Lữ Hoán Viêm cũng cười, “Tôi là một người thích nói thẳng nói thật, sở dĩ tôi ba lần bảy lượt muốn gặp mặt Cửu ca, chính là muốn mượn lực lượng có mặt mọi nơi của Hồng Bang dùng vào chút việc.”

“Chẳng hay Lữ sư trưởng cần Phạm Cửu hỗ trợ chuyện gì?”

“Tôi muốn Hồng Bang vận chuyển cho tôi một số hàng...” Lữ Hoán Viêm kể sát vào anh, khẽ hít hà cái hương vị nam tử man mác trên người anh. Hắn ta cười, “Dù cho tôi có bán số hàng này cho nhà nào[3], Hồng Bang đều sẽ được chia phần... Hai phần mười, thế nào?”

Phạm Văn Cổ chỉ vừa ngẩng lên, Lữ Hoán Viêm lại thất thần trong một lúc khi nhìn vào đôi ngươi đen láy và sâu thẳm của anh. Chỉ nghe anh lên tiếng: “Thành giao!”

-

Trần Hướng Đông gõ cốc cốc lên bàn, nhấn nhú: “Hồng Bang đáng ra chỉ cần một phần mười là thuê được, nhưng bị Phạm Cửu đưa đẩy vài bữa tiệc đã không tốn một binh một tốt nào nâng lên tới hai phần. Xem ra Cửu nhi nhà cậu quả thực là một loại người rất lợi hại!”

Cao Kính trầm tư một hồi, “Bây giờ còn lại tám phần mười. Thượng Hải còn có Thanh Bang của Đỗ Nguyệt Sanh, Phủ Đầu Bang miền Giang Bắc, Hoa Hội từ Quảng Đông... Nếu xét về thế lực, thì đứng đầu chính là Đỗ Nguyệt Sanh, nếu so về tiền tài thì Hoa Hội Quảng Đông so với Thanh Bang nhất định không thua kém. Không biết tên Lữ Hoán Viêm này cần tiền hay cần thế?”

Trần Hướng Đông cười, “Tục ngữ có câu ngàn dặm cầu tài, cường long không so đo rắn độc, khả năng Lữ Hoán Viêm cầu thế lực là vô cùng nhỏ, đa phần hắn ta muốn tiền thôi.”

“Đúng vậy!” Cao Kính mỉm cười, “Coi ra, chỉ còn hoặc Thanh Bang hoặc Hoa Hội Quảng Đông các anh là có thể đánh liều một chuyến. Nếu không thể tọa sơn quan hổ đấu, chi bằng ta cứ xao sơn chấn hổ một trận.”

-

Đêm khuya hôm đó, trên bến Trường Giang có mấy đội thuyền hàng bị thiêu trụi. Trắng một đêm, Phạm Văn Cổ chạy đôn chạy đáo ở cảng để dọn dẹp tàn cuộc. Đến khi trời vừa hừng sáng, anh trở về, mặt mũi rã rời. Má Trương thấy sắc mặt anh bọt bọt thì vội vàng pha một ấm trà. Phạm Văn Cổ chỉ cười mà nói cảm ơn.

Anh nhắm mắt nằm dựa vào chiếc ghế sofa kiểu Tây phương. Đến khi má Trương đã lui xuống, một người phụ nữ nép mình ở một nơi chốn bí mật nào đó bước ra ngoài. Nàng khoanh tay ngắm nhìn người thanh niên đang ngủ trên ghế. Thật hiếm hoi biết mấy - những cơ hội để anh có thể để lộ sự buông lơi của mình trước mắt nàng. Bên dưới hàng mi thật dài của anh là một quãng xanh sạm, còn bên dưới chiếc mũi cao cao của anh là một đôi môi không quá dày, cũng không quá mỏng, thật vừa vặn cho một chiếc hôn.

Khi nàng gặp Phạm Văn Cổ lần đầu tiên, anh còn là một thiếu niên chưa đến tuổi đôi mươi. Khi giúp Cao Phủ Cẩm thu xếp gia sự, anh luôn tươi cười. Nàng đưa tay ra, ve vuốt trong không khí theo những đường viền trên khuôn mặt anh, mỉm cười và thì thầm: Cửu nhi.

Ngoài cánh cửa, một bóng người thoát hiện, một giọng nói lạnh lùng gọi: “Tứ Di Thái.”

Phạm Văn Cổ đang ngả người dựa vào sofa lập tức tỉnh dậy. Anh vội vã ngồi lên, cười nói: “Đánh thức dì rồi sao, dì Tư?”

Diêu Bội Tư chỉ mỉm cười, “Không sao, có việc gì ư?”

“Khuya nay đội thuyền của chúng ta ở bến Trường Giang bị người ta phóng hỏa!” Cao Tiến vừa từ ngoài cửa đi vào vừa nói.

Diêu Bội Tư sững sờ, hỏi: “Là bang phái nào làm? Có cần tôi đến phòng tuần bộ của Tô giới Pháp thăm dò một chuyến?”

Phạm Văn Cổ chỉ cười, “Không cần đâu, Dì Tư, cũng không phải chuyện lớn gì, không cần phiền lòng dì.” Anh đứng dậy nói với Cao Tiến: “Anh theo tôi vào phòng sách.”

Diêu Bội Tư dõi nhìn bóng lưng của anh biến mất nơi cánh cửa trên lầu, nụ cười trên gương mặt nàng dần dần tắt lịm.

“Tra xét thế nào?”

“Có vẻ là người của Thanh Bang.”

Phạm Văn Cổ gật đầu, đi đến trước bàn viết, nhắc bút lên và bắt đầu viết chữ. Cao Tiến chờ đợi hồi lâu, vẫn không thấy anh dừng bút, sốt ruột bật hỏi: “Cửu ca, đám người Thanh Bang làm càn như vậy, nếu chúng ta còn không đánh bầm dập bản mặt lão Đỗ Nguyệt Sanh, về sau...”

“Không phải người của Thanh Bang...” Phạm Văn Cổ cười man mác, “Là thiếu gia...”

Cao Tiến im phăng phắc, thật lâu sau mới mở miệng, “Sao cậu dám khẳng định là thiếu gia?”

“Nếu muốn đốt sạch ba mươi sáu chiếc thuyền của Hồng Bang, ngoại trừ người nhà ta thì không kẻ nào có thể làm được, huống hồ...” Anh lại cười, “Dù tôi đã nắm được hai phần mười số súng kia, thì cũng còn đến tám phần để bọn chúng tranh nhau. Đỗ Nguyệt Sanh không phải là loại người bỏ con tôm chỉ vì con tép. Chỉ có thiếu gia mới là người nhất quyết không muốn tôi chiếm được lợi ích trong số súng kia. Khử được tôi, Hoa Hội Quảng Đông cùng Thanh Bang cả tiền cả quyền đều tám lạng nửa cân, đều có thể rảnh tay đấu đá nhau. Cậu ấy có Trần Hướng Đông chống lưng, dĩ nhiên sẽ muốn tôi đấu với Thanh Bang đến mịt mù trời đất, cậu ấy có thể ung dung ngồi làm ngư ông đắc lợi.”

“Vậy Cửu ca, chúng ta...”

“Nước đã đục rồi, thôi thì chúng ta cùng nhau béo cò đi!” Phạm Văn Cổ vừa cúi xuống viết chữ vừa nhẹ nhàng nói.

Cao Tiến cúi mắt xuống, rất lâu sau đó mới hơi ngước lên, nhìn Phạm Văn Cổ nhẹ giọng mở lời: “Cửu ca, nếu sớm muộn gì thiếu gia cũng làm chủ Hồng Bang, cậu cần gì phải...”

“Ngay cả tôi cậu ta cũng đâu không lại thì còn tư cách gì đặt chân lên Bến Thượng Hải?” Phạm Văn Cổ lạnh lùng thốt ra. Cao Tiến chỉ cúi thấp đầu, chậm rãi lùi ra ngoài. Thế rồi, trong mắt Phạm Văn Cổ dần dần hiện lên một niềm mềm mại, anh khẽ thì thầm: “Nếu cậu muốn xưng bá một phương ở Bến Thượng Hải này, vậy thì cứ đến mà đập đổ tôi đi.”

Đoạn, anh vung tay, vứt chiếc bút trở lại vào ống đựng.

.

.

.

5. Chương 5

.

Trần Hướng Đông đẩy cửa phòng cao Kính ra, thấy cậu ta đang nghiêm cẩn cầm bút lông mà viết chữ. Gã phì cười: “Đang chơi trò quốc túy?”

Cao Kính chỉ nhặt giọng, “Phạm Cửu rất thích viết chữ, dù cho hắn ta đang vui mừng hay giận dữ, hành động duy nhất của hắn ta chính là cầm bút lên viết lấy vài chữ... Tôi vẫn luôn muốn biết, thế giới kiểu ấy nó như thế nào.”

Trần Hưởng Đông nhắc ấm lên, tự rót cho gã một chung trà, “Thế giới của Phạm Cửu cậu từ từ mà đoán, bây giờ thì cho tôi một thời điểm cập bến của số hàng hóa kia được không?”

Cao Kính chỉ một ngón tay vào một viên sáp hoàn[4] trước mặt, Trần Hưởng Đông bước tới, cầm lấy viên sáp nọ, cười nói: “Coi bộ, đại thiếu gia họ Cao như cậu cũng không phải nói suông, hai vạn đồng đại dương tiền cộc của tôi cũng không đến nổi uống phí.”

“Hai vạn?” Cao Kính nhú mày.

“Tên Lữ Hoán Viêm này là một con cáo già, hắn ta không thể nào bán toàn bộ súng cho một phe được. Bây giờ chúng ta và Thanh Bang Đỗ Nguyệt Sanh ngang nhau, mỗi bên bốn phần mười.”

Cao Kính cười, “Khó trách anh nóng lòng muốn biết lúc nào hàng cập bến.”

“Tất nhiên!” Trần Hưởng Đông biếng nhác mở miệng, “Còn có những bốn phần để cướp kia mà.”

Cao Kính buông bút xuống, cầm lấy chung trà trước mặt, mỉm cười: “Vì tương lai hai chúng ta cùng chung hưởng Thượng Hải, cặn chén!”

“Cặn!”

-

Mười ngày sau, trên bến Trường Giang im vắng hoàn toàn trái ngược bình thường. Cảnh tượng đèn dầu luôn luôn cháy rực, hàng hóa bốc xếp chuyên chở liên tục bất kể ngày đêm đột ngột biến mất. Chỉ còn lại tiếng ì oạp của sóng Trường Giang vỗ vào những ghềnh cầu bên bờ nước. Mùa thu, dòng nước nhuộm lạnh gió đêm. Từ cách đó không xa vẳng đến một tiếng gọi của ai đó, thế rồi chỉ trong vòng nửa khắc, bến thuyền trở nên náo nhiệt đến dị thường. Có điều, khi đám cu li bốc xếp hơi nghiêng người qua, bên hông chúng sẽ hé lộ một khẩu súng đen ngòm.

Trần Hưởng Đông ngáp dài hạ một quân xuống bàn cờ, Đỗ Nguyệt Sanh cười nói: “Trần thiếu tướng, nước cờ này làm hỏng thế đi của anh rồi, anh đừng ngại cứ đi lại một quân.”

Trần Hưởng Đông mỉm cười, “Hôm qua có một anh bạn dạy tôi, có đôi khi lối ta đi sẽ dẫn vào đường cùng, hồi sinh từ chỗ trí mạng cũng có thể xem như một chiêu còn hơn cả thượng sách.”

Đỗ Nguyệt Sanh sững sờ, lập tức bật cười, “Vây Đỗ mỗ xin lĩnh giáo cao chiêu của thiếu tướng.”

Trần Hưởng Đông ha hả mà cười, “Bắn súng thì tôi cực kỳ giỏi, nhưng còn cờ thì tôi cực kỳ tồi tệ.” Gã quay sang Cao Kính đang ngồi quan sát bàn cờ mà cười, “Thế cờ tôi đi coi như chết rồi, còn nước đi hồi sinh từ cõi chết thì cậu biểu diễn một lần xem sao!” Gã đứng dậy nhường chỗ cho Cao Kính.

Cao Kính cũng không từ chối. Cậu ta ngồi xuống nhặt quân cờ vừa bị ăn xong, vừa cười vừa nói: “Anh bạn kia nói phải. Chúng ta cùng Đỗ gia cùng muốn mua súng từ Lữ sư trưởng, tất cả đều đã đổ tiền tài ra hết. Nhưng thế lực của Đỗ gia trên Bến Thượng Hải này không kẻ nào có thể so sánh được. Nếu ông ta chiếm đoạt toàn bộ bến cảng, chỉ cần thuyền vừa cập bờ, ông ta cứ giết sạch toàn bộ người trên thuyền, hốt trọn hàng hóa là xong. Phần tiền hai chúng ta bỏ ra coi như đổ sông đổ biển, ngay cả một đồng bạc cắc cũng mò không ra đâu.”

Trần Hưởng Đông ở một bên buột miệng, “Chà, nguy hiểm thật nhỉ, toàn bộ gia sản, nhà cửa xe cộ của tôi đều gom hết ra đặt cọc mất rồi.”

Cơ mặt Đỗ Nguyệt Sanh khê co giật. Lão mỉm cười, “Cao thiếu gia thích đùa thật.”

Cao Kính từ tốn nhặt quân cờ cuối cùng lên, nói: “Nếu đã như vậy, tôi đây bên trái cũng chết, bên phải cũng chết, chỉ bằng... Khổng Minh có một kế sách, gọi là gì nhỉ?” Cậu mỉm cười: “À gọi là thảo thuyền tá tiên[5].” Giữa tràng cười, tay cậu ta cầm lấy chung trà đập vỡ, tóm ngay một mảnh sứ kê vào yết hầu Đỗ Nguyệt Sanh, lại cười: “Chúng tôi mượn Đỗ gia dùng một lát!”

Từ trên lầu, mấy bóng người nháng lên, Trần Hưởng Đông giơ tay bóp cò mấy cái. Tiếp đến, có một vài tiếng rơi phịch phịch xuống đất. Gã ta đưa họng súng lên môi thổi nhẹ, bật cười: “Tao đã bảo chúng mày rồi. Chơi cờ tao tồi, nhưng chơi súng thì tao còn hơn cả giỏi.”

-

Đỗ Nguyệt Sanh mặt mũi tái nhợt bị hai người bọn họ kèm chặt hai bên lôi đến bến Trường Giang. Xe còn chưa kịp đến gần cảng, đã nghe thấy phía trước bùng lên một tiếng nổ dữ dội. Cả ba người nghe thấy hỏa lực ở phía trước mạnh đến như vậy đều vô cùng sửng sốt. Đỗ Nguyệt Sanh hạ cửa kính xe, một gã tay chân trong bang phái mặc áo đen bước đến báo cáo:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Hồi Đỗ gia, ở phía trước không chỉ có Giang Bắc Phủ Đầu Bang, Quảng Đông Hoa Hội, còn có mấy bang phái ở Giang Tây cùng Chiết Giang, hình như khắp Bến Thượng Hải có bao nhiêu bang hội đều tới hết rồi!”

Cả ba người đều sửng sốt, không hẹn mà cùng thốt ra: “Cái gì?”

“Đỗ gia, chúng ta vừa bắt được mấy tên của đối phương. Nghe nói từ ngày hôm qua, Hồng Bang đã sai người rao bán cho họ giờ giấc súng ống cặp bờ lấy giá một trăm đồng đại dương.”

“Còn thuyền Hồng Bang đâu?” Cao Kính bình tĩnh hỏi.

“Bọn chúng dùng cách bờ hơn hai trăm thước, không cặp bến cũng không chịu rời đi.”

Từ cảng, những tràng âm xạ súng bạo liệt bùng nổ. Sắc mặt Đỗ Nguyệt Sanh xấu xí. Cao Kính chỉ cười, “Lúc này chính là thời điểm chúng tôi liên thủ cùng Đỗ gia đây.” Cậu ta thấy Đỗ Nguyệt Sanh dờ dẫm gật đầu, mới cười nhạt nói: “Đỗ gia à, Bến Thượng Hải này không có kẻ mạnh vĩnh viễn, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn. Sau này nói không chừng có khi chúng ta sẽ có lúc sóng vai chống địch.”

Ba người họ còn đang nói chuyện, từ mặt sông đã rền vang một tiếng còi đồng, thế rồi có một giọng nói mang theo tiếng cười vang lên: “Các vị bằng hữu trên đường, xin hãy nghe Phạm Cửu nói một lời!”

Cao Kính và Trần Hưởng Đông chấn kinh ngược mắt nhìn nhau, lệnh cho đánh xe đến gần quan sát, đã thấy một ngọn đèn lồng sáng lập lờ trên mặt nước. Phạm Văn Cổ mặc trường bào màu nhạt đứng trên một chiếc thuyền con.

“Phạm Cửu tôi đa tạ các vị bằng hữu đường xá xa xôi đến tận đây nghênh đón, nếu bằng hữu có hứng thú với hàng hóa trên thuyền, tôi đây tuyệt đối không ngại...” Anh mỉm cười, “Hồng Bang chỉ phụ trách việc vận tải số hàng này về đến Thượng Hải, còn về chuyện đến cuối cùng hoa rơi vào nhà ai, tôi không quan tâm. Một chiếc thuyền trong này là hai phần mười lượng hàng tính làm cước vận chuyển của Hồng Bang, vì huynh đệ chúng tôi kham khổ vất vả. Nếu các vị bằng hữu đây hạ thủ lưu tình, chỉ cần cho phép Phạm Cửu dỡ đi một phần mười hàng hóa, Phạm Cửu sẽ lệnh cho các anh em neo thuyền vào cảng, các vị đây có thể phân thắng bại rồi mang chiến lợi phẩm về. Còn nếu không...” Phạm Cửu cười nhạt, “Chúng tôi cũng chỉ còn cách đục chìm thuyền, mọi người đều ra về tay trắng!”

Toàn bộ cảng im phăng phắc hồi lâu. Trần Hưởng Đông liếc nhìn Cao Kính, thấy cậu ta gật đầu. Gã ta liền xông ra khỏi xe giơ tay ra hiệu. Đỗ Nguyệt Sanh cũng phát tay làm hiệu lên bật đèn xanh. Phạm Cửu đạt được thỏa hiệp xong, từ trong đội thuyền một con thuyền nhỏ chậm rãi tiến vào bờ. Từ phía xa, một nhóm người kéo xe tay chạy đến, chỉ một lúc sau đội xe kéo kia liền mất hút vào phía xa xăm. Phạm Văn Cổ bước lên bờ, mỉm cười vẫy chào khắp xung quanh anh, cất lời: “Các vị bằng hữu, đội thuyền này là thuyền mà Hồng Bang mượn từ Đại công thương hội. Các vị bằng hữu dỡ hàng đi rồi, ngàn vạn lần xin hạ thủ lưu tình, đừng làm hỏng hóc thuyền của Phạm Cửu, đa tạ đa tạ!” Nói rồi, anh nói mấy lời hỏi thăm khách sáo, rồi ngồi vào chiếc ô tô đến đón, bỏ lại hơn mười chiếc thuyền hàng nghênh ngang đi mất.

Cao Kính riết róng quan sát nhất cử nhất động của Phạm Văn Cổ. Cậu ta đã nhìn thấy anh, cơ thể mảnh khảnh là vậy, nhưng sắc mặt anh tuyệt đối không mất đi bình tĩnh. Đôi mắt của anh trong ánh đèn đường tù mù vẫn trong suốt vẹn nguyên. Cậu ta không thể kèm được đôi tay mình nắm chặt, run giọng gằn ra hai chữ: Phạm Cửu.

Tiếp sau đó, thế trận nhanh chóng nghiêng hẳn về phe Hoa Hội Quảng Đông cùng Thanh Bang. Trần Hưởng Đông cùng Cao Kính giữ chặt Đỗ Nguyệt Sanh chứng kiến từng bao súng trường được bốc dỡ chất lên xe hàng, không thể không lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Đỗ Nguyệt Sanh thở dài, “Người ta vẫn nói Trường Giang sóng sau xô sóng trước, hai vị đây tuổi trẻ kiệt xuất, sau này xem ra lão già tôi đây còn phải trông cậy vào hai vị rồi.”

Cao Kính chỉ cười, “Đỗ gia sao có thể nói vậy được. Chúng tôi cũng chỉ là bất đắc dĩ phải làm, hai vạn đồng đại dương của Đỗ gia, ngày mai chúng tôi sẽ cho đưa đến quý phủ, và còn cả một phần mười số hàng xem như đền tội.”

Đỗ Nguyệt Sanh luôn miệng cảm tạ, lên xe, đợi sau khi xe nổ máy trườn đi, một người ngồi bên cạnh lão ta tức giận nói: “Đỗ gia, số súng kia chẳng lẽ là để hai thằng nhóc đó nuốt chửng hay sao?”

Đỗ Nguyệt Sanh ban đầu còn cười khùng khục, sau lại cười phá lên khanh khách. Một lúc sau, lão mới khoan thai nói: “Ta biết Phạm Cửu đã lâu như vậy còn chưa chiếm được của hãn ta một cái gì. Nếu hai thằng này có thể đập đổ Phạm Cửu dễ dàng như vậy, Bến Thượng Hải này sớm muộn gì cũng thành thiên hạ của bọn chúng. Ta gấp gấp làm gì?”

-

Trần Hướng Đông và Cao Kính cùng nhau rà soát những bao bố, không kèm được hơi thở dồn dập kích động. Trần Hướng Đông cuống cuống mở bao rút một khẩu súng ta ngoài, cẩn thận vuốt ve hòng súng đen tuyền. Đột ngột ngón tay gã ta khựng lại. Cao Kính không thể không hỏi rằng đã xảy ra chuyện gì. Cậu ta cũng cầm lấy một khẩu súng nhìn qua phần bóng phía sau, không khỏi ngơ ngẩn cả người.

Trần Hướng Đông nhếch môi, “Hóa ra Phạm Cửu lấy đi không phải một thuyền súng, mà là một thuyền chất đầy chốt súng[6]. Các đại bang phái trên cả Bến Thượng Hải này không ai nghĩ ra được, bọn chúng cứ giành giết đấu đá nhau mà chết tào sồng, bất quá cũng chỉ là một vạn thanh củi nhóm lửa không có chốt khóa...” Gã ta thở dài một hơi, “Bất kể trên Bến Thượng Hải thằng nào sống chết, bất kể ai thắng ai thua, cuối cùng kẻ đó đều phải leo đèo theo Phạm Cửu mà chung chi thành quả. Phạm Cửu nhà cậu quả thật là một kẻ thâm hiểm vô cùng!”

.

.

Chú thích:

[1] Hàng Trĩ Anh (1901 - 1947): Ông là họa sĩ vẽ quảng cáo với phong cách tiên phong của Thượng Hải vào đầu thế kỷ 20. Sinh ra trong một gia đình có truyền thống học vấn ở Hải Ninh - Chiết Giang, Hàng Trĩ Anh đam mê hội họa từ nhỏ. Sự nghiệp của ông bắt đầu khi ông làm thợ phụ cho thư quán Thương Vụ Ấn. Chính từ nơi này, ông được đi du học ở Đức và Nhật Bản, tiếp thu trường phái hội họa của Phương Tây cùng cách vẽ quảng cáo tân kỳ, mặt khác vẫn nhuần nhuyễn kiến thức về tranh họa Trung Hoa cổ điển. Năm 1922, Hàng Trĩ Anh lập xưởng vẽ riêng, “Họa Thất Hàng Trĩ Anh” và trở nên nổi danh trong làng vẽ quảng cáo cho giới thương nghiệp của Thượng Hải phồn hoa thời bấy giờ. Với tính tình phúc hậu, tài năng xuất chúng, thuật dùng người khéo léo, ý tưởng kinh doanh sáng tạo và một hướng đi tân kỳ, Hàng Trĩ Anh là cái tên không thể không nhắc đến trong lịch sử quảng cáo của Trung Hoa.

Hàng Trĩ Anh đã tạo nên chuẩn mực mới của hình tượng “phái đẹp” của thành phố Thượng Hải. Sự nghiệp của Hàng Trĩ Anh trong lúc chói sáng nhất đã vươn xa đến nhiều lĩnh vực thiết kế công nghiệp khác. Tuy nhiên, ông vướng vào một vụ tai tiếng của việc ăn cắp hình tượng vẽ quảng cáo cho một công ty thuốc lá từ một bộ phim của nữ diễn viên Lữ Mỹ Ngọc. Cô là tình nhân của một quan chức của tô giới Pháp. Vụ kiện diễn ra trong 8 năm, khiến Hàng Trĩ Anh dù được tuyên thắng kiện vẫn nợ nần chồng chất. Tháng 9 năm 1947, vì lao lực quá độ, Hàng Trĩ Anh qua đời.

Nguồn: ad-museum.cn/mr11.html

Một vài tranh mỹ nữ của ông:

[2] Nguyên văn là “Giải xác hoàng” (Mai của rán vàng). Nhìn hình thì thấy giống giống bánh tiêu và bánh cam của ta. Bánh có nhân ngọt, rắc mè lên mặt và rán vàng.

Ảnh:

[3] Ở đây Hương dùng chữ “Nhà”, mình nghĩ nó mang nghĩa Mafia, tựa như nhà Corleone và các nhà khác trong Bộ Già ấy. Nhà, đồng nghĩa với phe phái băng đảng gangster nào đó, có tính chất gia truyền.

[4] Sáp hoàn: Các bạn có còn nhớ những viên thuốc bắc được đựng trong những hộp nhựa hình cầu nhỏ nhỏ không? Ừa, nó đó, ở đây loại hộp đựng thật nhỏ làm bằng sáp, để chứa mật thư.

[5] Thảo thuyền tá tiền (): Tạm dịch: Thuyền cỏ mượn tên. Xuất phát từ diễn biến của trận Xích Bích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa. Lưu Bị liên minh với Tôn Quyền đánh Tào Tháo. Chu Du lúc này vẫn chưa phục Gia Cát Lượng nên tìm cách loại trừ ông khỏi cuộc chiến. Chu Du muốn Gia Cát Lượng tìm về 100.000 mũi tên để chuẩn bị cho trận đánh. Gia Cát Lượng hẹn thời gian ba ngày. Hai ngày đầu ông ung dung. Ngày thứ ba sương mù dày đặc, Gia Cát Lượng cho quân trang bị những chiếc thuyền cỏ, trên thuyền dựng hình nộm đi giữa sương mù đến gần quân doanh Tào Tháo. Quân Ngụy tưởng bị tấn công nên bắn tên đáp trả. Số tên găm vào thuyền cỏ, mang về phe liên minh, đủ số 100.000 mà Chu Du thách thức.

[6] Chốt súng: Chốt an toàn của súng, súng không có chốt thì chẳng thể nào bóp cò được.

6. Chương 6

Cao Kính đứng phía trước cánh cổng sắt nhà mình. Có một lúc cậu chần chừ, rồi khi cậu quay lưng dợm bước, cánh cổng chợt rộng mở. Phạm Văn Cổ vẫn cứ mặc một bộ trường sam có màu rất nhạt. Tay anh cầm một ngọn đèn, giọng anh nhẹ hẫng: “Cậu đã về rồi.”

Không một chút ngạc nhiên, cũng không biểu lộ gì trên khuôn mặt, cậu cho tay vào túi và đi vào. Ở phía trước, Phạm Văn Cổ nâng đèn soi lối. Họ bước cùng nhau trong thình lạng.

Trong phòng khách đã lên đèn sáng rực, có rất đông người đang hiện diện. Cao Kính không kèm được cơn sửng sốt, rồi thì có một ai đó cất giọng nói: “Tiểu Kính, sao cháu về muộn quá!”. Ngồi bên cạnh ông ta, một người phụ nữ đẹp tuyệt trần cũng mỉm cười: “Tiểu Kính, nếu cậu còn chưa chịu về, ông anh của tôi nói sẽ vượt đại dương đi tìm cậu đó.”

Cao Kính ngẩng lên nhìn vào ông ta. Đó là một lão già, trên người vận một bộ y phục bằng lụa đen. Cậu cười nói: “Chu á thúc, di Tư, tàu của tôi bị muộn hết mấy ngày.” Khi cậu ta nói, cậu thấy tất cả mọi người đang ngồi đều đứng cả dậy, bèn cười: “Các vị hương chủ xin cứ ngồi xuống, tất cả chúng ta đều là anh em một nhà, không cần phải khách sáo.” Cậu lướt mắt trông thấy ở phía sau đã chuẩn bị sẵn rượu, liền cười bảo: “Nếu Cửu ca đã chuẩn bị tiệc rượu đầu vào đó, vậy mọi người cùng ngồi vào bàn đi.”

Chu Bá Niên hả hả cười to, đứng dậy dắt Cao Kính ngồi vào bàn tiệc. Lão ta nói: “Tất cả bọn ta đều không biết được lúc nào cháu mới về, nhưng Tiểu Cửu cứ khẳng khẳng nhất quyết hôm nay cháu sẽ đến.”

Cao Kính tự rót lấy cho mình một chén rượu, nhạt giọng: “Cửu Ca bây giờ đã là Tiểu Khổng Minh của Hồng Bang rồi, có cái gì mà anh ấy đoán không ra đâu chứ.”

Phạm Văn Cổ mỉm cười cúi xuống uống trà. Chu Bá Niên liếc nhìn anh, khanh khách cười: “Sau này có Cửu Ca Tiểu Khổng Minh này phò trợ cháu, kẻ làm á thúc như ta đây cũng an lòng!”

Cao Kính chỉ im lặng cười. Trong đám hương chủ một người tiếp lời: “Đúng vậy, nếu thiếu gia đã trở về, thì cậu cũng nên thấp hương tế thần, tiếp chương vị trí lão đại Hồng Bang so sớm sửa mới phải” Người nói chính là một gã đàn ông gầy gò. Hắn ta chính là một trong những đứa con nuôi mà Cao Phủ Cẩm thu nhận ngày xưa, đứng hàng thứ tám, tên Tôn Tử Hoa. Con người này tính cách hung hiểm tàn độc, Phạm Cửu luôn e dè hắn ta hành sự quá mức tuyệt tình, nên đối với hắn luôn luôn lạnh nhạt thờ ơ. Tôn Tử Hoa vốn luôn là lính lác tay sai của Cao Kính, hắn ta hành xử như vậy càng trở thành cái gai trong mắt Phạm Cửu. Nghe hắn nói xong, Chu Bá Niên cho một hạt đậu vào miệng nhai rôm rốp, rồi chậm rãi nuốt xuống. Nụ cười trên gương mặt Tứ Di Thái không mấy may biến đổi. Về như nàng thủy chung chỉ ngắm nhìn Phạm Văn Cổ qua một chiếc bàn đầy ụ thức ăn.

Tất cả chìm vào im lặng, một lúc sau Phạm Văn Cổ mới ngước lên nhẹ nhàng cười: “Đại hội cứ uống rượu đi, loại hoa điều Thiệu Hương này phải uống lúc còn hơi âm ẩm mới ngon, lạnh rồi sẽ mất hết mùi vị.”

Tức thì tiệc rượu trở nên náo nhiệt. Ai chúc rượu cứ chúc rượu, ai thích vật tay cứ vật tay. Những gì Tôn Tử Hoa nói nghe qua cũng không có gì quá đáng. Cao Kính chăm chú vuốt ngón tay lên chén rượu, rồi ngửa đầu lên cạn sạch một chén. Khi tiệc từng qua đi, trong đại đường kê ra mấy cái bàn để chơi bài.

Cao Kính chậm rãi đi đến trước mặt Phạm Văn Cổ, cười với anh: “Cửu ca, đã lâu không gặp nhau, chỉ bằng cùng tôi trò chuyện đôi câu đi!”

“Được, chúng ta vào phòng sách mà nói chuyện.” Phạm Văn Cổ cùng Cao Kính đi lên tầng hai. Anh trông thấy Cao Tiến chực bước theo sau, bèn nói: “Tôi đi nói chuyện với thiếu gia một lúc, anh không cần theo.”

-

Cao Kính đóng kín hai cánh cửa thư phòng lại, ngắm nhìn Phạm Văn Cổ khi anh quay lưng về phía cậu để rót trà. Cậu có thể thấy, thật rõ rệt, kia là chiếc gáy mảnh khảnh của anh, ngọn tóc đen sẫm của anh. Cao Kính lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của Phạm Văn Cổ khi anh quay lại với cậu.

“Uống chung trà đi.”

Cao Kính cười khẩy, “Phạm Văn Cổ, lúc này anh đặc ý lăm đúng không? Tất cả những gì vốn là của tôi đều bại trong tay anh, cha tôi, gia đình của tôi, bang hội của tôi, tất cả!”

Chung trà anh đưa cho cậu đã không hề được đón lấy, anh đành chậm rãi thu nó về. Thật lâu về sau anh mới cất giọng: “Những gì là của cậu đến cuối cùng đều là của cậu mà thôi.”

Bên trong Cao Kính dường như có hơi rượu xộc lên chénh choáng, cậu ta xông về phía trước đẩy Phạm Văn Cổ dè nghiêng anh trên mặt bàn. Mắt cậu ta long lên ngẫu ngẫu đỏ: “Anh đã cướp hết của tôi, anh dựa vào cái gì chứ hả?” Cậu ta nhìn vào khuôn mặt tuấn tú của anh, hốt nhiên bật cười, “Phải, tôi luôn luôn nghĩ anh dựa vào cái gì chứ?”. Cậu ta bắt đầu giật tung những chiếc cúc áo của anh, nói với anh: “Ngày xưa Cao Phủ Cẩm cho anh tất cả, cho nên anh đã hầu hạ lão già tôi, nhưng bây giờ là tôi, là Cao Kính, anh cũng phải hầu hạ tôi!”

Đôi môi anh run run và anh liều mạng giấy. Cao Kính dường như không lường trước được rằng anh sẽ phản kháng dữ dội mức này. Nhưng cậu ta là một tay hảo thủ. Dù Phạm Văn Cổ có cố giật ra khỏi cậu mạnh đến đâu, cậu cũng có thể dễ dàng khóa chặt người anh.

Cao Kính nhột nhạt mà cười, “Không thể trách được đúng không? Lão già nhà tôi nhận chín nghĩa tử, anh là đứa ốm yếu gầy gò nhất, lão ta cũng không cho anh luyện võ, thì ra là vì thế này đây.... Thật tuyệt khôn xiết.” Cậu dè nghiêng lên người anh, trói chặt đôi tay của anh, chất vấn: “Lần đầu tiên Cao Phủ Cẩm cười lên người anh, lão cũng dùng bạo lực chứ hả?” Đột ngột cậu rống lên, “Có đúng không? Lần đầu tiên lão ta cưỡng bức anh, anh bao nhiêu tuổi? Mười bảy, mười sáu, mười lăm... Hay mười ba tuổi hả? Rốt cuộc lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

Cậu ta vắt anh sóng soài trên sàn nhà, tai nghe những tiếng ho khan và những hơi thở dồn dập nơi anh. Giây phút ấy cậu thẳng thốt. Ký ức vụt lóa lên, mười năm về trước khi cậu mười tuổi và anh mười ba tuổi. Thượng Hải mùa đông năm ấy tuyết rơi rất nhiều. Cậu ngồi trong ô tô, trông ra bên ngoài thấy được có vài tên lâu la trong bang đang tha một đứa bé trai vút lên một ụ tuyết. Thằng bé kia ho đến khản giọng. Nó vừa bò đi vừa nói trong cơn ho: “Tôi chính là họ Ái Tân Giác La, là nhi tử của Tương Khánh, cầu xin các người cho tôi ba đồng đại dương. Chỉ ba đồng mà thôi, khi tôi tìm được cha tôi rồi, tôi sẽ trả ơn cho các ông gấp bội.... Không, sẽ trả cho các ông gấp mười lần, mười lần mà!”

Cao Kính trông thấy cái gã lâu la kia giơ chân lên đá thằng bé ấy văng khỏi cửa, thì gọi xe ngừng lại bảo tên lâu la kia đến gần hỏi.

“Cậu ầm kia hử? Nó là con trai của một thằng bip bọm, mẹ nó là một người điên khùng, cứ luôn mồm nói trượng phu bà ta là một Vương gia! Phi!” Tên lâu la nhổ toẹt một bãi, “Bây giờ là thời dân quốc rồi chứ có phải còn Đại Thanh đấy à? Mà dù có là Đại Thanh thật thì triều Thanh không có một nghìn cũng có đến tám trăm thằng hoàng tử vương tôn hết thời. Thời này mà hoàng tộc còn có giá đồng các nào à...”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cao Kính không nhẫn nại được, cắt ngang lời hắn.

“Cái lão thợ trồng hoa kia không thật thà, hai hôm trước đã cuồn cái trâm cài tóc của Nhị Di Thái bắt cần làm rơi trong vườn, sau đó lão bị bắt rồi đánh đuổi ra ngoài. Chẳng biết vì sao mà đếch về nhà. Hôm nay tự dưng thằng con của lão điên điên khùng khùng chạy tới trước cửa, đầu tiên là tìm cha nó, rồi lại luôn mồm nói nó họ Ái Tân Giác La.”

Cao Kính quay đầu lại, nghe thấy tiếng ho không ngừng nghỉ của thằng bé kia. Cậu sinh ra trong hắc bang, vậy nên cũng có chút đồng cảm với thằng bé ấy. Ngày hôm ấy, từ đâu không biết, cơn rung động khe khẽ kéo đến trong tim cậu.

“Này... này... Ái Tân Giác La?”

Thằng bé ấy đôi mắt bỗng sáng lên rạng rỡ, “Tớ là Ái Tân Giác La Văn Cổ.”

Trong khoảnh khắc cậu đã nhìn thẳng vào một đôi mắt trong suốt đến nỗi có thể phân rõ trắng đen. Hốt nhiên cậu thẳng thốt, thế rồi cậu lấy ba đồng đại dương ném qua khỏi cửa xe, rồi lại kéo kín cửa, bảo tài xế chạy đi. Khi chiếc ô tô đã qua mất một quãng đường, cậu không cảm lòng được mà quay đầu lại, thằng bé ấy đang quì rạp trên mặt đất, không ngừng nhìn về phía cậu mà đập đầu lay tạ.

Cao Kính tự hỏi mình, khi ấy điều khiến cậu rung động là gì? Là tiếng ho khản giọng của anh, hay là đôi mắt trong suốt của anh? Khi cậu ta còn đang trong cơn ngẩn người, cánh tay thoáng buông lỏng ra, Phạm Văn Cổ nhân đó mà vùng vẫy khỏi cậu. Cao Kính thấy bò nhoài đi liền tóm chặt lấy mắt cá chân anh, ra sức lôi anh trở lại. Một tiếng “bốp” bật ra, đầu Phạm Văn Cổ va mạnh vào một góc bàn.

Tiếng động vừa nháng lên trên lầu, bên dưới lầu tất cả đều thẳng thốt. Ánh mắt của Diêu Bội Tư không thể không chế mà thoáng nhìn về phía tầng trên. Nhưng Chu Bá Niên vẫn cứ cười, “Bội Tư à, nếu em không đánh thì anh đây gom hết ván đấy nhé!”

Diêu Bội Tư dời mắt về như cũ. Nàng tươi cười, “Lão ca, anh đừng mộng tưởng đoạt được tiền của em.”

Cao Kính cũng cảm thấy sợ hãi. Cậu ôm lấy thắt lưng anh, đỡ anh dậy, thấy anh đã bất tỉnh. Cậu ta thấp giọng lay gọi anh mấy lần, “Cửu nhi! Cửu nhi!”. Thế rồi cậu ta thấy anh đã thở đều đặn trở lại, biết không còn nguy hiểm gì nữa. Cậu ngắm nghía mái tóc rối bời và hàng mi thật dài của anh. Toàn thân cậu không rang. Cậu nghiêng rặng rồi ôm anh đi vào phía gian phòng bên trong.

Phạm Văn Cổ luôn ngủ tại gian trong ở sát vách phòng sách. Cao Kính ôm anh đặt lên giường, lặng lẽ đi ra khóa trái cửa lại, rồi đi đến trước giường ngắm nhìn anh đang mê man. Cậu ta nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của anh. So với một thanh niên, nom anh có hơi gầy gò hơn. Cao Kính vuốt ve lên cơ thể trần trụi ấy, xoa trên chiếc xương quai xanh thật đẹp, lần đến tứ chi có vẻ hơi mảnh khảnh của anh. Rồi với gương mặt không chút thay đổi, cậu ta tự cởi bỏ quần áo của chính mình. Khi cậu cúi xuống và nằm lên người anh, anh nhẹ mở mắt, giọng anh khản đi: “Cậu, cậu không thể làm vậy được!”

“Sao lại không” Bàn tay của Cao Kính đã lần đến nơi mẫn cảm trên cơ thể anh. Giọng cậu lạnh lùng: “Anh cũng phải để cho tôi thừa kế phần di sản này chứ...”

Phạm Văn Cổ vùng vẫy muốn đứng dậy. Nhìn thấy anh muốn đẩy cậu ra trong cùng kiệt, Cao Kính giơ tay tát mạnh vào bên tai anh rồi cúi xuống hôn ghì lấy môi cùng máu ứa ra trong miệng anh. Thế nhưng, trong cái tích tắc khi môi họ chạm vào nhau, cơ thể căng cứng của anh bỗng dừng mềm rũ. Cả trong lòng Cao Kính, sự điên tiết dường như cũng đã lắng đi, để rồi bị một cơn khao khát không thể nào kiềm chế xông đến cướp đoạt. Những động tác nơi cậu trông như cậu không thể nào ghìm nén, cậu thô lỗ đến nỗi gần như lỏng lẻo, cậu không để chờ đợi để chiếm hữu được anh. Miệng của cậu day nghiêng trên làn da trần của anh, cắn lên cổ, lồng ngực, vùng bụng anh, giữa hai chân anh. Phạm Văn Cổ đã không còn phản kháng. Từ khoe mắt anh, một giọt lệ ứa ra, không thể nào biết được là vì anh vui sướng hay thống khổ.

Cao Kính lắng nghe những tiếng nức nở bị ghìm nén đến nỗi dường như không hề có. Và cứ như vậy cậu ta buông thả theo cơn cực cảm của chiếm hữu mà bắt đầu điên dại. Khi cậu xâm chiếm anh, ngoài việc để tùy ý cho dục vọng dẫn dắt, còn có một niềm độc ác được trừng phạt anh. Cứ như vậy, sau mấy lần cuồng loạn, Phạm Văn Cổ đã hoàn toàn kiệt sức. Khi Cao Kính đứng dậy khỏi người anh, anh những muốn nhoài người nhặt lấy y phục của chính mình, nhưng chỉ còn mỗi đầu ngón tay còn có thể động đậy. Cao Kính từ

tồn nhặt lại quần áo của cậu ta, quét tay lên dịch thể màu trắng nhờ trên người, rồi nhìn sang anh cười mỉa: “Như thế mà anh cũng có thể đạt khoái cảm... Thở mới ra rằng tôi thấy cũng nhiều[1], nhưng thở đi hai chân như anh thì quả là hiếm khi thấy được.”

Cậu ta vừa dứt lời, toàn bộ sắc ửng đỏ sau cơn kích thích trên mặt Phạm Văn Cổ đều trôi tuột hết đi. Anh lặng nghe âm thanh khi cậu khoác áo vào rồi đi ra khỏi cửa. Khi Cao Kính ra bên ngoài, chính bản thân cậu cũng cảm thấy cõi lòng mình trống rỗng, tất cả những đợt sóng dâng trong mãnh liệt lúc mới rồi trong tích tắc đã lặng ngắt đi không còn dấu vết.

-

“Sao nào, cháu nói chuyện với Tiểu Cửu ra sao?” Chu Bá Niên trông thấy cậu thì cười xòa.

Cao Kính dứt hai tay vào túi, vẫn cười nhạt, “Cũng còn hợp nhau lắm!”

Chu Bá Niên vút hết mấy là bài trong tay lão xuống bàn, kêu lên: “Không đánh nữa, không đánh nữa, còn theo thì ngay cả cái quan tài cũng phải thua cho Dì Tư cháu mất!”

Diêu Bội Tư mỉm cười, “Anh hai đang đùa em đấy ư? Ai mà chẳng biết Chu lão gia chính là cái ví tiền của Hồng Bang?”

Chu Bá Niên tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc, “Tiểu Cửu đâu rồi? Nó còn chưa xuống sao?”

Cao Kính còn chưa trả lời, đã có một giọng cười cất lên: “Chu Bá chỉ mới không thấy cháu một lúc đã nghi ngờ cháu không chăm chỉ làm việc đấy à?”

Cao Kính ngoảnh lại nhìn, thấy Phạm Văn Cổ đang đứng ở phía trên đầu cầu thang, miệng anh tươi cười. Sắc mặt anh trông yếu ớt quá đỗi, nhưng thần thái anh vẫn bình thản như trước. Nhìn thấy anh tỏ vẻ như chưa hề xảy ra việc gì, con người Cao Kính không thể không đành lại.

“Ày, cậu không chịu xuống làm ta nghĩ cậu không muốn tiễn khách đi đó chứ!” Chu Bá Niên bật cười ha hả.

Phạm Văn Cổ nhẹ cười, nói sao cháu dám. Thế rồi anh lần lượt tiễn hết đám hương chủ đương gia ra khỏi cửa. Khi thấy bóng dáng họ đã hoàn toàn biến mất, cơ thể anh bấy giờ mới nhẹ lấy lấy. Anh gục người vào cửa. Cao Tiến vội vàng đi đến đỡ anh dậy, nhẹ giọng hỏi: “Cửu ca, có chuyện gì xảy ra?”

“Không có gì... Tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một lát!”

“Tôi đỡ cậu đi.”

“Không... không!” Anh lắc đầu.

“Vậy.... tôi đưa cậu về nhà?”

Phạm Văn Cổ tần ngần một lúc, rồi vẫn lắc đầu. Một lát sau anh mới bảo: “Anh đưa tôi đến chỗ Đường Ngân Kiệt.”

-

Diêu Bội Tư tựa nửa người vào cửa, dõi mắt ra bên ngoài. Cao Kính khoanh tay tì người vào chấn song.

“Cậu tưởng cậu thắng được Cửu nhi?” Diêu Bội Tư đột ngột mỉm một cái cười, phá vỡ bầu im lặng.

“Có Dì Tư ở đây, tôi dám viết chữ ”thắng” này sao?” Cao Kính cũng mỉm cười đáp lại.

Diêu Bội Tư hờ hững nói, “Đời người có khi ngắn ngủi lắm, có những câu trả lời mà cho đến cuối cùng chúng ta cũng chẳng biết được đúng sai, cũng có khi đến hết đời rồi cũng không biết được rằng liệu có tồn tại một câu trả lời hay không nữa... Mà thôi, tôi cũng chẳng còn thích hợp để đợi những câu trả lời đó nữa.” Nàng dõi mắt về phía xa xăm, trên khóe môi nàng khẽ vẽ lên một nụ cười. Và rồi nàng quay sang nhìn Cao Kính, “Chúng ta giao dịch nhé!”

Cao Kính nhìn nàng, vẫn giữ nụ cười trên khuôn mặt cậu ta. Cậu nghe thấy Diêu Bội Tư nói tiếp, “Nếu có một ngày nào đó, cậu muốn giết cậu ấy, hãy để tôi ra tay nhé. Còn tôi, tôi sẽ giúp cậu đoạt lại hết tất cả... tất cả những gì mà cậu ấy đã gìn giữ cho cậu.”

Cao Kính quan sát nàng một lúc, rồi mới nhạ giọng: “Thành giao!”

-

Đường Ngân Kiệt đỡ Phạm Văn Cổ vào trong phòng, thấy anh chỉ cần chạm phải mặt ghế một chút thôi thì cơ mặt đã dúm dỏ đau đớn. Y chau mày, giật mạnh vạt áo của anh kéo ra. Dù cho anh có cuống cuống che lại, nhưng ngay lập tức nét mặt của Đường Ngân Kiệt đã thay đổi.

“Là ai làm?” Đường Ngân Kiệt thấy anh im lặng, thì tóm lấy anh mà lay gọi, mà quát lên: “Là Cao Kính có đúng không? Có đúng không hả?”

Phạm Văn Cổ vẫn cúi đầu không hé răng.

Đường Ngân Kiệt tức giận đến nổi mặt mũi trắng bệch. Cậu ta chỉ thẳng vào anh, gào lên: “Sao cậu ngu ngốc như vậy hả? Chẳng nhẽ cậu còn chưa thông hay sao? Cái thằng khốn đó không chỉ muốn mạng sống của cậu, hắn còn muốn cả tôn nghiêm, cả tình cảm của cậu, rồi sau này hắn ta sẽ nghiền nát tất cả của cậu dưới chân mình. Cao Kính.... hắn ta muốn đánh bại cậu. Trong mắt hắn ta cậu chẳng qua chỉ là một con chó giữ nhà, là kẻ hầu người hạ, là một đứa chỉ có thân phận ngang ngửa với con hát chúng tớ thôi. ... Cậu, cậu là nam nhi cơ mà, hắn ta làm sao thích cậu được cơ chứ? Hắn hận cậu, không phải vì yêu cậu mà hận cậu, là hận cậu vì cậu đã cướp đoạt hết cả sản nghiệp, cả địa vị của hắn...”

Phạm Văn Cổ ho khan một lúc, rồi ngược lên yếu ớt mà nói: “Tiểu Kiệt à, tớ mệt mỏi quá... Ngày mai cậu hãy mang tớ có được không?”

Đường Ngân Kiệt trợn ra ghen ghét. Thật lâu, thật lâu về sau y mới cất tiếng nói: “Phía dưới cậu đã xử lý chưa đấy?”

“Vẫn chưa.”

“Để tớ giúp cậu!”. Y bắt đầu xắn tay áo lên, thấy anh còn đang bất động thì đẩy anh một cái, rồi cười mỉa: “Đến giờ này mà cậu còn xấu hổ đấy à? Hồi cậu còn nhỏ ở trần ở trường tớ thấy không biết bao nhiêu lần mà kể, bây giờ thì còn gì mà ngại nhẽ hả?” Y lao ra ngoài tìm kiếm một chút nước nóng, rồi kéo Phạm Văn Cổ nằm lên giường, rồi kéo chiếc quần anh xuống và lau rửa cho anh.

“Tên cẩu tặc Cao Kính ra tay độc ác như vậy còn hèn hạ hơn Lý Giáp, vong ân phụ nghĩa hơn Trần Thế Mỹ, ác ôn còn hơn Tây Môn Khánh[2]...” Phạm Văn Cổ nghe thấy y dùng ngữ âm Bắc Kinh, cái giọng ghen ghét nghe lúc rõ lúc không mà chửi mắng Cao Kính, anh chợt cười: “Cậu ta có lúc độc ác ngoài mặt thể thôi, thực ra tâm địa cậu ấy...” Anh còn đang nói dở, Đường Ngân Kiệt đã hung tợn lau thật mạnh ở phía sau anh. Anh đau đến mức vã hết mồ hôi và không thể nào nói năng được nữa.

“Tớ nghe cậu kể cậu vì hắn ta mà viện cớ, đã viện cả mười năm rồi. Cậu đừng có thấy vết thương đã lành sẹo thì quên hết rằng cậu đã đau đớn thế nào có được không?”

Đường Ngân Kiệt không còn nghe anh nói gì nữa, mới thật nhẹ nhàng lau rửa cơ thể cho anh, rồi đỡ anh nằm xuống, đắp chăn lên người anh.

“Mỗi lần tớ xảy ra chuyện đều đến làm phiền cậu nhì!” Phạm Văn Cổ phì cười, “Cứ mỗi lần như vậy cậu đều giúp tớ. Khi tớ còn bé thì chu cấp cho tớ sống sót, không biết đã tiêu tốn hết bao nhiêu tiền của cậu rồi. Thật ra, tớ nên nói rằng cậu thật tốt bụng mới phải.”

Đường Ngân Kiệt hung hăng lườm anh, sáng giọng: “Coi như cậu vẫn còn chút lương tâm.” Y thấy Phạm Văn Cổ không đáp lời mình, thì cười bảo: “Gần đây tớ ở nhà rảnh rỗi, không việc gì làm nên bày vẽ một vở ngắn ngắn, cậu có muốn xem thử không?”

“Mấy vở ngắn ngắn cậu mới nghĩ ra không phải đều là cho tớ xem đấy à, sao lại không chứ?”

Đường Ngân Kiệt cảm thấy vô cùng phấn chấn. Y bắt đầu ra điệu bộ, cất giọng xướng lên.

”Trăng rời hải đảo mới nhô cao,

Gặp Thỏ ngọc

Thỏ ngọc vừa lên phía Đông trời.”

Phạm Văn Cổ mỉm cười vỗ tay, “Hay lắm, ra là Quý phi túy tửu[3].”

Đường Ngân Kiệt tỏ điệu bộ hất phần tay áo, chỉ những ngón tay hướng thẳng lên trên mà tiếp tục xướng:
”Càn Khôn sao sáng quá

Trăng treo đỉnh trời

Thiếp tựa Hằng Nga bỏ cung nguyệt

Lạnh lẽo giam cầm Quảng Hàn Cung”

Y tươi cười xoay người lại, mới hay rằng Phạm Văn Cổ đã mê man. Y nhón chân thật nhẹ, bước đến nhìn khuôn mặt rã rời của anh. Y muốn nhắc cánh tay anh lên mà đặt vào trong chân, bất giác thấy được trên cổ tay hao gầy của anh hằn những dấu tay bầm tím.

Y cắn răng nói nhỏ: “Cao Kính ơi là Cao Kính, liệu có một ngày nào đó cậu sẽ hối hận vì tổn thương cậu ấy hay không?”

Y ngồi ở đầu giường trông chừng anh, hơi thở trải dài: “Tớ sao có thể nhẫn tâm đối xử tệ bạc với cậu chứ? Hồng Bang Cửu ca, vậy mà trên khắp Bến Thượng Hải này chẳng có lấy một ai mà tin tưởng, không tìm được nơi nào để chữa thương...” Rồi y im bật một hồi, mãi thật lâu sau mới nghẹn giọng bảo: “Không tưởng tượng được nhỉ, rằng cậu ấy mà, thực ra cũng chỉ là một đứa ngốc mà thôi.”

.

.

7. Chương 7

.

Khi Cao Kính thấy lại Phạm Văn Cổ, đã là chiều tà của ba ngày sau. Anh vẫn giữ sắc mặt như thường lệ, ở trong phòng sách mà viết chữ. Cậu ta đứng nơi cửa phòng đến nửa buổi, anh tịnh không ngẩng lên nhìn.

Cao Kính chỉ cười, đi đến ngồi xuống đối diện anh, “Nói đi, một thuyền đầy chốt súng kia anh muốn bán với giá nào?”

Phạm Văn Cổ không hề đáp lại, tiếp tục viết chữ.

“Anh phải ra giá thì chúng ta mới đàm phán được chứ!” Cao Kính vẫn cười.

Lúc này anh mới đáp lại, “Cậu hẳn cũng biết, không có chốt thì một vạn khẩu súng đều thành phế vật. Các cậu không phải còn muốn bồi thường cho Đỗ Nguyệt Sanh hai vạn đồng đại dương, rồi thanh toán số tiền còn lại với Lữ Hoán Viêm sao? Dù Trần Hướng Đông vẫn còn tiền, cũng khó lòng mà vực dậy thế cuộc.”

“Ăn chia năm đều vậy!” Cao Kính hững hờ đáp.

Phạm Văn Cổ chỉ cười, tiếp tục viết chữ.

“Sáu - bốn!”

Phạm Văn Cổ ngược lên, nhếch môi, “Bảy - ba, tôi bảy cậu ba, tôi sẽ cho Trần Hướng Đông một cơ hội!”

Cao Kính nhìn anh một lát rồi cười đáp: “Thành giao!”

Nói đoạn, cậu ta đứng dậy ra ngoài.

Đợi đến khi cậu ta đi khuất, Cao Kiến mới nhẹ giọng nói: “Thiếu gia có thể đồng ý dễ dàng như vậy sao?” Phạm Văn Cổ vừa ngược lên, thoát tiên ánh mắt anh hốt hoảng, nhưng cuối cùng nơi anh chỉ còn lại một cái cười man mác, không đáp lời Cao Tiến.

Phạm Văn Hình tay mang một chiếc giỏ lớn, cúi thấp đầu đi qua khỏi cửa chính nhà họ Cao. Vừa thấy từ bên trong có một người thanh niên lịch duyệt thanh nhã, mặc một chiếc sơ mi đen tuyền cùng một chiếc áo cánh kiểu Âu đang bước ra ngoài, mắt cô sáng lên, cô vội vàng vẫy tay gọi: “Cao gia ca ca!”

Cao Kính vừa ngoảnh lại thấy Phạm Văn Kinh, liền tươi cười đi đến: “Hóa ra là Tiểu Hình, đã lâu không gặp em, tôi không biết được thì ra em đã lớn đến thế này rồi!”

“Vâng ạ, vì mấy năm nay anh không thấy em mà.” Phạm Văn Hình cười rạng rỡ.

Cao Kính ngẩng nhìn vầng trán đầy đặn và hàng mi thật dài của cô, rồi cả khuôn mặt rạng lên khi cười của cô, bất giác trong lòng cậu đau nhói: “Em đến đây làm gì vậy, là gặp tôi sao?” Cao Kính nhìn chiếc cặp to cô đang mang theo.

“Người ta có biết anh đã về đâu...” Phạm Văn Hình bĩu môi một cái, “Anh hai em chẳng nói gì với em hết! Mẹ bảo em đến đưa cho anh hai một ít tương đậu.” Cô nhấc chiếc giỏ lên một chút, “Anh cũng biết anh hai em kén ăn ghê lắm, mẹ không yên tâm.”

Cao Kính gật đầu, bảo vậy em đi đi. Cậu ta vừa đi được vài bước đã nghe Phạm Văn Hình đuổi theo phía sau.

“Cao gia ca ca, anh đi đâu?” Cô hỏi, mặt ửng đỏ lên, “Bây giờ em cũng không vội đi đâu hết!”

Cao Kính vừa định phì cười nói một câu, vậy em cứ trở về đi, thế nhưng khi vừa chạm mắt phải hàng mi kia, cậu bỗng dừng mong ngóng có thể nhìn thấy nó thêm được mấy lần. Vậy là cậu mỉm cười, “Tôi đi dạo phố một lát, nếu em không bận việc gì thì cùng đi với tôi cũng được.”

Phạm Văn Hình liên tục gật đầu, vội vã chạy đến cửa nhà họ Cao, đưa chiếc giỏ kia cho người hầu gái đang đóng cửa, thế rồi lại chạy về chỗ Cao Kính.

Cao Kính trông thấy dáng vẻ hào hển thỏ của cô khi chạy thì cười xòa, “Em không cần gấp.”

Phạm Văn Hình mỉm cười. Hai người men theo con phố lớn mà đi về phía trước. Thỉnh thoảng cô len lén nhìn sang cậu. Vẻ mặt cậu thật hồ hững, nhưng những đường nét trên khuôn mặt cậu thật đẹp, dáng người cậu cao dong dỏng, tim cô bồi hồi. Trên đường đi, cô cũng thấy có những cô gái khác thì thoảng lại ngoảnh đầu sang ngắm nhìn cậu, họ nhìn vào cô với biết bao khao khát. Thế là cô cảm thấy đắc ý, càng đi sát vào cậu hơn một chút.

“Chúng ta ra bờ sông một lát đi!” Đột nhiên cậu nói.

“Vâng ạ!”

Cao Kính mỉm cười dẫn Phạm Văn Hình ra đến bên bờ sông Hoàng Phố. Nhìn sóng nước cuộn cuộn bên dưới, Cao Kính bật cười: “Đã lâu rồi tôi không đứng ở bờ sông... Ba năm rồi.”

Phạm Văn Hình không lần ra được vì sao cậu lại nói vậy, không biết làm gì hơn là gật đầu trong mờ mịt.

Cao Kính nghiêng đầu nhìn sang, trông thấy đôi mắt cô. Ngay ở thời khắc ấy, khi Phạm Văn Cổ chỉ để một bên mặt mình dưới tầm mắt cậu, cậu đã không thể nào thấy rõ khuôn mặt anh, thứ duy nhất cậu thấy chính là hàng mi rất dài, rất dài của anh. Phạm Văn Hình ngạc nhiên nhìn cậu thoáng cười cho tay vào túi quần, rồi cô thấy từ phía sau Cao Kính có hai bóng người áo đen đang băng qua đám đông trên phố mà tiến đến gần họ. Từ bên trong áo khoác, bàn tay chúng đã rút ra được cái bóng súng đen ngòm ngòm.. Phạm Văn Hình chỉ có thể hốt hoảng thét lên: “Phía sau!...”

.

.

Chú thích:

[1] Thỏ mới ra ràng: Loài thỏ là loài có khả năng động dục sớm. Khoảng 4-5 tháng tuổi thỏ cái đã có thể bắt đầu giao phối và sinh sản. Cao Kính so sánh thế này là sĩ nhục rất nặng Phạm Cửu.

[2] Lý Giáp:

Có một tích kể rằng, xưa có một nàng kỹ nữ họ Đỗ, tên Ly, đứng hàng thứ mười trong các danh kỹ nên gọi là Đỗ Thập Nương. Nàng yêu một vị công tử thư sinh tên Lý Giáp, quê ở Triết Giang. Lý ban đầu cũng tỏ ra yêu nàng tha thiết, nhưng y lại là một kẻ hèn nhát sợ sệt những tổn hại về thanh danh cùng sự trách mắng của gia đình. Ngoài ra, Lý Giáp còn là một kẻ ăn chơi phong trần, tiền bạc gia đình chu cấp để lên kinh học tập đều đã tiêu hết vào các chốn trăng hoa. Nhưng vì tình yêu, Thập Nương quyết định theo y. Nàng thu xếp vẹn toàn, cùng với số bạc được một vị bằng hữu của Lý Giáp vì cảm động mối chân tình của nàng kỹ nữ mà hỗ trợ, cuối cùng cũng chuộc thân gả cho Lý Giáp. Khi ra đi, chị em má hồng trong kỹ viện cũng tặng nàng một cái rương niêm phong kín kẽ. Khi hai người còn đang tận hưởng tự do, Thập Nương lọt vào mắt một gã tên Tôn Phúc. Tôn Phúc vì muốn đoạt Thập Nương, bèn làm quen với Lý Giáp. Hắn nói với y rằng cứ gửi Thập Nương lại cho mình, hắn sẽ đưa y một trăm lượng mang về quê để gia đình biết y không phải đã ăn chơi đến khánh kiệt, sau đó hắn sẽ đưa Thập Nương về cho y khi thích hợp. Lý nghe theo, về nói với Thập Nương. Nàng hiểu nguồn cơn, rất phẫn nộ vì bị người phản bội. Hôm sau nàng trang điểm lộng lẫy, đi cùng Tôn Phúc, chỉ xin mang theo cái rương mà chị em kỹ viện đã tặng. Lúc đó, nàng mới mở rương ra, bên trong toàn là vàng bạc châu báu. Nàng lấy từng nắm vút xuống sông Trường Giang. “Lòng thiếp quyết lòng trọn nghĩa, lòng chàng một phút đổi thay, nay thiếp còn sống trên đời này cũng chẳng ích gì, vậy chàng cứ lấy một trăm lượng vàng của kẻ phản phúc kia mà sinh sống. Trong rương của thiếp biết bao là bạc tiền, nhưng vì mất chàng không trông thấy nên không được hưởng.” Nói rồi nàng cũng nhảy sông tự vẫn.

Chẳng bao lâu sau, Lý Giáp cùng Tôn Phúc vì quá sợ hãi và ám ảnh mà chết.

Lý Giáp chính là tiêu biểu cho kiểu người hèn hạ vì lợi mà quên nghĩa.

Trần Thế Mỹ là một nhân vật lịch sử thời Tống (ở có vụ Bao Công xử án Trần Thế Mỹ đó). Hắn lên kinh ứng thí, đỗ trạng nguyên, được thái hậu ban hôn cho công chúa. Nhưng Trần Thế Mỹ ở quê nhà đã có một vợ và hai con nhỏ.

Trần Thế Mỹ vì ham giàu sang phú quý mà một mực tìm cách ruồng rẫy thê nhi, thậm chí dùng những cách tuyệt tình nhất như vu oan cho người vợ tần tảo Tần Hương Liên. Tuy nhiên cuối cùng bộ mặt thật của hắn cũng đã bị vạch trần. (Trong phim thì bị Bao Công chém đầu.)

Tây Môn Khánh là nhân vật trong Thủy Hử của Thi Aị Nam và Kim Bình Mai. Theo đó, hắn là một con người hoang dâm vô độ, trong phủ thê thiếp thành đàn. Tây Môn Khánh thông dâm với Phan Kim Liên, vợ của Võ Đại Lang, anh trai Võ Tòng. Hai người lập mưu giết Võ Đại Lang, về sau cả hai đều bị Võ Tòng báo thù giết chết.

Vì hình như chỉ có Lý Giáp là chúng ta ít biết đến nên mình mạn phép giới thiệu chi tiết một chút. Còn Trần Thế Mỹ với Tây Môn Khánh là quen rồi heng?

[3] Quý phi túy tửu:

(Ảnh chỉ minh họa thôi :) Không có ý gì khác, à đây chính là tạo hình cho Leslie Cheung trên bìa tạp chí City Magazine, kèm một câu gửi cho Trần Khải Ca: Ông có cảm thấy mê hoặc không?)

Về phần này, Nguyên Vi khi làm chương 4 của Linh Nhân Lệ đã có biên ra rất đầy đủ. Mình nghĩ nói lại nữa thôi cũng thành thừa. Mình sẽ dẫn link nhé:

datunguyenvi.wordpress.com/2010/10/15/linh-nhan-le-1%E1%BB%87-4/

Và, còn phần dịch của ca từ... Các bạn đọc sẽ thấy giống của Nguyên Vi? ^^” Nói chung là khó tránh, vì mình cũng chỉ cố dịch nghĩa thể thôi. Có lẽ, mình sẽ hỏi xin per và credit luôn cho Nguyên Vi thì thế nào?

Mà ngại quá, mình cũng chẳng quen bạn ấy. Để xem, chắc sẽ liên lạc qua Chiêu Dương.

Nhưng lúc này thì mình rất chi là không rảnh ^^”

Nhân tiện, càng lúc càng cảm thấy Phạm Cửu có cái gì đó rất gần với tấm ảnh này của Leslie Cheung.

Trường sam màu nhạt, đôi mày rất dài và đôi mắt sâu không thấy đáy ;_;
Cách miêu tả này nó rất là điện ảnh, mình thấy vậy, cũng chẳng hiểu vì sao
Tình yêu nơi đâu nơi đâu, băng qua đêm thâu
Có khi chỉ cách nhau một câu
Tình yêu nơi đâu nơi đâu, ghé sát vai nhau
Có khi chẳng thấy nhau một đời

8. Chương 8

Cao Kính chỉ cười, đột ngột dẫn người về trước ôm ghì lấy cô. Phạm Văn Hinh bỗng nhiên thấy đầu của cô đã được ôm trong lồng ngực Cao Kính. Một tay cậu ta bịt kín tai cô, rồi tiếng súng bùng nổ.

Độ vài phát súng sau, phố xá lâm vào cảnh hỗn loạn. Cao Kính nắm tay Phạm Văn Hinh định dắt cô băng qua phố, nhưng chỉ vừa được vài bước đã bị hai chiếc ô tô màu đen phanh lại ngay trước mặt chắn đường. Cao Kính thụt lùi về sau hết mấy bước, vội vã xoay người kéo Phạm Văn Hinh thoái lui về sau. Từ hai chiếc ô tô, một đám người đội mũ nổi tay lăm lăm súng ngắn đuổi theo. Phạm Văn Hinh chẳng hiểu đang diễn ra chuyện gì, thế nhưng cô tuyệt đối không sợ hãi. Cô thoáng thấy nguy hiểm ở phía sau, cùng với cảnh tượng ghê sợ của những cái xác nằm vương vãi cách đó không xa. Thế nhưng trong mắt cô chỉ còn bàn tay đang nắm chặt lấy tay Cao Kính, được cậu ta dẫn chạy đi. Trong hoàn cảnh ấy, trên môi cô lại nở một nụ cười tươi thắm.

Cao Kính kéo Phạm Văn Hinh vào ẩn nấp phía dưới bức tượng Harry Smith Parkes[1] phía trước Lãnh sự quán Anh Quốc. Những tràng súng nổ giập lên liên tiếp, bắn rất tới nỗi họ không cách nào nhúc nhích.

Cao Kính đáp trả lại bằng mấy phát súng. Khả năng dùng súng của cậu ta cũng không vừa. Chỉ một lát đã có hai tên của đối phương bị bắn trúng, bọn chúng phải rút lui về sau.

Cậu quay đầu hỏi Phạm Văn Hinh. “Em có sợ không?”

Phạm Văn Hinh mỉm cười lắc đầu.

“Em có biết bơi không?”

Cô gật đầu.

“Tốt!” Cao Kính nhìn qua bên hông pho tượng, nói, “Đợi một chút, tôi vừa nổ súng, em phải chạy nhanh đến nhảy qua khỏi hàng rào, rồi nhảy xuống sông.”

Phạm Văn Hinh cắn cắn môi, “Anh không đi, em cũng không đi.”

“Em vừa nhảy xuống, tôi sẽ theo ngay!” Cao Kính hòa nhã nói.

Phạm Văn Hinh hít sâu một hơi, “Anh phải nhớ đó, em vừa nhảy anh phải theo em!”

Cao Kính mỉm cười, bắt đầu đếm, “Một, hai, ba!” Cậu ta xoay người sang bắt đầu liên tục siết cò. Phạm Văn Hinh cắn răng, vội vã chạy nhanh ra ngoài, trèo qua khỏi hàng rào, cô khấn khoản nhìn lại về phía Cao Kính đang nổ súng liên hồi.

“Nhảy!” Cao Kính không quay đầu lại mà quát lên.

Phạm Văn Hinh nhắm nghiền hai mắt nhảy qua khỏi hàng rào. Cao Kính nghe được từ bên dưới có tiếng lao vào trong nước. Súng trong tay cậu ghèn cò. Cậu vút nó đi rồi lao ra ngoài, xoay người nhảy nhanh qua khỏi hàng rào, buông mình xuống dòng sông. Từ phía sau vẫn có những hồi súng giập. Đột ngột Cao

Kính thấy trên vai đau điếng, trong lòng rên nhẹ một tiếng không xong. Sóng nước ập đến trước mặt như những quả chùy chất chứa. Trước mắt bắt đầu kéo một tấm màn đen, cậu chỉ thấy thân thể mình đang từ từ chìm xuống. Khoảng sáng trong mắt càng lúc càng xa vời. Chính khi ấy, cậu nghe thấy tiếng âm thanh hối hả rẽ nước. Cậu mơ màng mở mắt ra, thấy có ai đó từ phía bên dưới đang ngoi lên. Mắt cậu nhắm lại và cậu chỉ còn nhớ được, đó là một người có một vầng trán cao và một đôi mắt trong suốt. Trong khoảnh khắc khi chìm vào hôn mê, dường như cậu trông thấy anh đang vươn tay ra ôm lấy cậu, bằng đôi tay rắn rỏi và kiên định của anh.

Phía trên bờ, đám cảnh sát đầu quần khăn của Tô giới Ấn Độ triển khai lực lượng, súng đã lên nòng, nhằm thẳng vào bọn bang chúng đầu đội mũ nổi. Nhưng họ không bắn, cũng không có động thái nào. Khiến cho đám người kia trong phút chốc ngơ ngác nhìn nhau.

Phạm Văn Hình giúp Phạm Văn Cổ đưa Cao Kính đang mê man lên bờ. Cô nức nở khóc: “Anh hai ơi, Cao gia ca ca sẽ không sao hở anh?”

“Không sao đâu em, chờ một chút có ô tô đến, em đưa cậu ta đến bệnh viện.” Phạm Văn Cổ nhẹ cau mày nhìn thoáng qua vết thương.

“Anh hai, sao anh biết có người muốn giết Cao gia ca ca?”

“Đỗ Nguyệt Sanh không ưa gây hấn” Phạm Văn Cổ nhẹ thở dài, thoáng nghe giọng anh trầm trầm: “Nhưng chuyện này lão hạ thủ hiểm độc như vậy, anh cũng không ngờ!” Nom sắc mặt anh, dường như anh đang tự trách. Anh lại nói: “Anh còn việc phải giải quyết, người trong bang tới, em giúp bọn họ đưa cậu ta vào bệnh viện.”

Phạm Văn Hình trông anh hai của cô đi khuất dần, rồi lại cúi xuống nhìn khuôn mặt tái nhợt của Cao Kính. Cô thu hết can đảm mà nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt cậu. Cô cắn cắn môi rồi cười trộm. Ngón tay cô vừa thoáng mơn man lên hàng mi đen sậm của Cao Kính thì đột nhiên từ phía sau có một trận tiếng chân ập tới. Cô vừa quay lại đã thấy một tên sĩ quan trẻ tuổi bình tĩnh chạy đến. Gã ta đến gần, chẳng buồn ngó ngang đến Phạm Văn Hình mà chỉ cúi xuống xem xét thương thế của Cao Kính. Dường như gã cũng biết vết thương của cậu ta không nguy hiểm đến tính mạng, rồi quay sang Phạm Văn Hình mà hỏi: “Cô cứu cậu ta?” Phạm Văn Hình mấp máy môi, nhưng gã ta trông như không đủ kiên nhẫn chờ cô đáp lời, bọn sĩ quan phụ tá từ phía sau chạy đến cùng đỡ Cao Kính lên xe.

Bọn sát thủ bị cảnh sát Tô giới bắt giữ thấy Phạm Văn Cổ tới thì một phen nhốn nháo.

Phạm Văn Cổ cười nhẹ xuyên qua đám cảnh sát, lau sơ những vệt nước trên mặt anh rồi nhạ giọng: “Các anh em thay tôi mang câu nói này gửi cho Đỗ gia: Thiếu gia Hồng Bang chúng tôi mấy hôm trước đã biết lỗi, thỉnh lão nhân gia ngài tha thứ cho. Nếu Đỗ gia còn việc gì không hài lòng, đứng mũi chịu sào Hồng Bang hiện nay... là tôi - Phạm Cửu!”

Nói xong, anh quay lại phát tay, toán cảnh sát Ấn Độ hạ súng dạt ra chừa một lối đi. Phạm Văn Cổ nhìn theo đám sát thủ Thanh Bang thoáng chốc rút mất không còn bóng dáng, thở ra một hơi nhạ mờ.

-

Cao Kính vừa mới mở mắt ra đã nghe tiếng cười của Phạm Văn Hình: “Cao gia ca ca, anh tỉnh rồi?”

Cao Kính mỉm cười, “Cảm ơn em!”

Phạm Văn Hình cúi mặt gọt vỏ táo, nhỏ giọng: “Có gì đâu mà anh cảm ơn.”

“Được, vậy không cảm ơn.” Cao Kính nằm trên giường nhìn hàng mi rất dài trên mí mắt hơi rũ của cô, vầng trán đầy đặn trên khuôn mặt cô, lòng cậu ta nổi lên một cơn choáng nhẹ. “Tiểu Hình, sao em lại để tóc giống nam như vậy, tôi còn nhớ rõ ngày xưa tóc em dài lắm.”

Phạm Văn Hình tỏ vẻ ủ rũ: “Ba không thích em uốn tóc, bắt em phải cắt hết tóc dài đi.”

“Như vậy rất hay mà!” Cao Kính cười, “Tôi thấy xinh lắm.”

Phạm Văn Hình đỏ mặt, trầm trầm, “Anh thấy đẹp thì em sẽ để như vậy nhé.”

Lúc đó từ phía sau có mấy tiếng đàng hẵng, Trần Hường Đông khoanh tay tì vào cửa. Cao Kính mỉm cười với cô: “Em ra ngoài đi, anh có việc.”

Đợi Phạm Văn Hình đi rồi, Trần Hường Đông mới phá lên cười đi tới trước giường cậu: “Người ta làm anh hùng cứu mỹ nhân, cậu có tính lấy thân ra báo đáp không đây?”

Cao Kính thoáng thở hắt ra, nói: “Anh không thấy cô ta giống ai?”

“Con nhỏ nhìn qua cũng biết là em gái Cửu nhi, gọi là gì nhỉ? Thập nhi?” Trần Hường Đông chop miếng táo đã gọt hết vỏ của Phạm Văn Hình cho vào miệng cắn rôm rốp, rồi thản nhiên nói: “Tôi nghĩ, nếu cậu thích con nhỏ thì cũng kệ xác cha chú anh em nó đi. Lúc cậu muốn giết Phạm Cửu thì cũng cóc cần biết mẹ dì chị em của hắn làm gì.”

Cao Kính nghe rồi chỉ im lặng.

“Phía bên cậu thấy sao?”

“Tôi đã thỏa thuận hết với Chu Bá Niên từ lâu, lão này là anh em kết nghĩa với cha tôi, tất nhiên sẽ ủng hộ tôi.” Cao Kính cười, “Điều Bội Tư đồng ý giúp tôi lo liệu bên Tô giới. Hai người này sẽ theo tôi. Đám hương chủ tối thiểu cũng quá bán.”

“Vậy chẳng phải thế cục đã định rồi còn gì!” Trần Hường Đông bật cười. “Đã ghiền thật, Phạm Cửu bắt tôi ngâm nhiều bồ hòn như vậy, tôi rất muốn nhìn thấy cái bản mặt hắn lúc biết mình đã đi làm dâu trăm họ thay người là thế nào!”

Cao Kính trải dài hơi thở, nhẹ cười: “Lúc đó nhất định sẽ cho anh hay.”

-

“Tiểu Cửu, Tiểu Cửu à!” Má Trương lay gọi Phạm Văn Cổ đang thờ người ra trước bếp lửa, thở dài: “Con có chuyện gì sao? Cháo đường khô cả rồi.”

“Chà!” Phạm Văn Cổ hỏi hử bối rối nhấc nồi cháo sang bên, cười trừ: “Con còn nghĩ mình đổi nghề bán cháo đường cũng được, dè đâu lúc này cả cháo đường cũng nấu không xong nữa.”

Má Trương dọn dẹp nồi cháo cho anh, vừa dọn vừa than thở: “Tiểu Cửu à, từ nhỏ đến lớn con lúc nào cũng đầy tâm sự, nghĩ cái gì cũng không cho ai biết, cũng chẳng ai kiên nhẫn được như con. Nhưng mà Tiểu Cửu... có mấy lúc con nhẫn nại đến quá đáng rồi, chờ đến khi có người biết con bị tổn thương, thì vết thương của con đã không còn ai chữa được cho con nữa đâu.”

Bà thở ra thật dài, tay vừa thoăn thoắt làm, miệng vừa nói chuyện. Một hồi sau mới nghe thấy giọng anh: “Má Trương, má nghĩ cậu ta tổn thương con?”

Anh nhìn Má Trương, thấy bà nghẹn ngào bất chợt thì phì cười: “Cháo nấu khô cũng không nên bỏ phí, con đi bổ thí cho bọn nhóc ăn xin dưới chân cầu.”

Má Trương dõi theo bóng lưng anh đi xa, mắt bà nhòe đi, sáng giọng mắng: “Thằng nhỏ này!”

-

Trần Hường Đông đi ra khỏi phòng khách Cao Gia, thấy ở xa phía trước có một người thanh niên đang bê một cái nồi đi ra ngoài, gã phụ tá bên cạnh nhỏ giọng báo: “Là Phạm Cửu.” Trần Hường Đông đưa ngón tay lên miệng suy, rồi nổi gót theo Phạm Văn Cổ.

Hắn theo đuôi anh một quãng đường, thấy anh đi về phía bên dưới gầm cầu. Ở đó, mấy đứa bé con khi thấy anh đến thì reo hò mừng rỡ, cầm bát rộn rã ùa đến. Trần Hường Đông cùng gã phụ tá không thể ngờ được anh sẽ đi đưa thức ăn cho bọn trẻ ăn mày, không thể không khó hiểu nhìn nhau.

Chưa bao giờ Trần Hường Đông Nhìn thấy, có một hắc bang lão đại nào ngồi xồm trên mặt đất chơi đùa giữa đám con trẻ ăn xin lem luốc. Còn hơn cả thế, dường như sự vui vẻ của anh là vô cùng chân thực. Không nghe thấy bọn nhỏ đang náo nức chuyện gì, nhưng anh bật cười khanh khách. Anh ngẩng lên, cái nắng của chiều tà đổ xuống khuôn mặt. Dưới ánh sáng đó, hàng mi rất dài của anh run rẩy và nụ cười của anh chuyển thành chói sáng.

Quan sát cái cười xán lạn của anh, Trần Hương Đông cảm lạnh hồi lâu. Một quãng thời gian dài qua đi, gã mới quay sang nói với tên phụ tá: “Tao đã từng thấy rất nhiều người đặc biệt. Nhưng Phạm Cửu này... trong tất cả những người như vậy, hẳn ta là kẻ đặc biệt nhất.”

.

.

.

9. Chương 9

.

Đêm nay, có lẽ nàng uống quá nhiều. Nàng đã phóng xe đi rất nhanh, nên trong nháy mắt khi phanh lại, chiếc ô tô gần như đã đụng vào bức tường căn biệt thự. Nàng nhìn bờ tường chỉ còn cách một gang tấc, giễu nhại, “Tiếc quá cơ!” Nói rồi, nàng lao xuống xe, ngược nhìn lên ngọn đèn sáng trên lầu hai như một thói quen cũ. Khi thấy bức rèm thấp thoáng lay động, nàng cười nheo nhỏ, giọng nhẹ tênh: “Thì ra, cậu vẫn đợi tôi về.”

Nàng mang xác tay, chậm chạp bước về phía tòa biệt thự kiểu Anh xa xỉ. Mắt nàng đã say đến kèm nhèm, có vẻ như nàng đang nhớ lại sáu năm về trước, khi nàng bước qua hai cánh cổng này lần đầu tiên. Quãng thời gian ấy tòa biệt thự này vẫn còn có Mợ cả, Mợ hai ở lầu hai, Mợ ba trên lầu ba. Những người đàn bà đã ngồi ở đằng kia, như những tấm bình phong, hoặc như những bức họa bạc màu được vẽ trên bình phong, hoen ố theo năm tháng, phai nhạt hết đi những trẻ trung của hồi ức. Ngoại trừ lần đó, lúc bình thường bọn họ chỉ là những cặp mắt oán hận mà bình phong không sở hữu.

Khi ấy Diêu Bội Tư đã có một niềm dự cảm - đời nàng đến đây là hết rồi. Khi nàng đang ở trong phòng và khóc đến mê man, có tiếng ai đó gọi cửa. Đó là lần đầu tiên nàng gặp Phạm Văn Cổ. Anh đang mỉm cười, và anh hỏi nàng có muốn uống cháo đường hay không.

Diêu Bội Tư dừng lại trước cửa phòng sách theo thường lệ. Nhưng hôm nay thật bất thường, nàng mở cửa phòng ra. Phạm Văn Cổ đang ở bên trong phòng sách luyện chữ. Anh thấy nàng mở cửa, không chút ngạc nhiên. Anh chỉ mỉm cười: “Dì Tư, về nhà rồi?”

“Cậu có biết ngày mai Chu Bá Niên triệu tập Hồng Bang đường hội hay không?”

Nàng nhìn anh một lúc, rồi lại hỏi: “Cậu không có gì muốn nói với tôi ư?”

Phạm Văn Cổ nở nụ cười, ngược lên: “Dì Tư, dì nên sớm về phòng nghỉ ngơi đi!”

Trong phút chốc, Diêu Bội Tư vốn dĩ muốn bật cười, nhưng khi âm thanh của nàng thoát ra, nàng mới hay mình đang khóc.

Nàng khóc trong một lúc, rồi nghe thấy Phạm Văn Cổ ôn hòa hỏi han, “Dì có muốn uống cháo đường không?”

Diêu Bội Tư chỉ thấy được khuôn mặt tươi cười của anh nhòe đi qua đôi mắt đầm nước. Lệ ứa xuống và nàng mỉm cười: “Dĩ nhiên tôi muốn chứ, nhưng không phải lúc này, phải đợi đến khi tan cuộc bài đã... Cửu nhi, có đôi khi bài đã chia ra rồi, không lật lên tức là thua cuộc. Dù cho trong tay đang cầm lá bài tệ đến đâu chăng nữa, chúng ta cũng phải đủ dũng cảm mà lật chúng lên, may ra còn được một phần thắng... Mà dù cho một phần cũng không có đi, ít nhất ta sẽ biết được kết thúc... Cửu nhi à, không phải cậu cũng nghĩ vậy hay sao?”

Nàng nói xong, cũng không nhìn anh, mà chỉ mang xác tay ngà ngật và lấy bẫy trở về phòng.

Phạm Văn Cổ đứng ở cửa phòng một lúc, mới mỉm cười thật nhạt, “Được thôi, chúng ta cùng ngả bài ra nào!”

-

“Thấp nén nhang tể Quan nhị gia đi.” Chu Bá Niên đưa nhang trong tay lão cho Phạm Văn Cổ.

Anh đón lấy, thấp lên vái Quan nhị gia rồi ngồi xuống ghế chủ tọa trong đường. Chu Bá Niên cũng ngồi ở ghế bên. Các hương chủ thấy họ đều ngồi xuống hết rồi thì cũng an tọa.

“Chu lão gia hôm nay triệu họp đường hội tất là có chuyện gì hệ trọng phải nói với mọi người phải không?”

“Tiểu Cửu cháu đừng sốt ruột, chúng ta còn đợi một người nữa.” Chu Bá Niên vừa nói xong, Cao Kính đã từ ngoài cửa đi vào.

Nhắc thấy cậu ta, Chu Bá Niên hào sảng cười: “Tiểu Kính cháu lại tới muộn rồi!”

“Có mấy con chó quẩn chân cháu ngoài cửa hết một lúc.” Cao Kính mỉm cười, đặt ánh mắt chăm chú lên người Phạm Văn Cổ, thấy anh đưa tay rót trà vào chén trước mặt mình, nhếch môi cười nhẹ.

Cao Kính xốc lại áo ngoài rồi ngồi xuống một chiếc ghế dựa lớn. “Á thúc, nếu người đã tề tựu đông đủ, chúng ta bắt đầu đi thôi!”

Chu Bá Niên đằng hắng mấy lần, “Hong Bang chúng ta xuất phát từ Bào Ca mà thành, người đảm đương chức trách lèo lái bang hội trước nay đều do các vị đang ngồi trong đường này đề cử mà nên. Cao lão đại đã quá cố, nhưng đường hội vẫn chưa triệu họp được lần nào. Hôm nay cũng vừa đến Mười ba tháng Chín âm lịch, anh em trên dưới tụ hội đông đủ, thấy cũng là ngày lành tháng tốt, Hong Bang đường hội hôm nay triệu họp tại đây.”

Lão vừa dứt lời, toàn bộ phía bên dưới trở nên im phăng phắc.

“Cháu tán thành!” Phạm Văn Cổ nói.

“Vậy cứ chiếu theo lệ xưa mà hành sự, các vị đây đều viết tên người mình đề cử vào lòng bàn tay, sau đó đồng loạt giơ lên thế nào?” Chu Bá Niên cho phát đến tận tay mỗi người một chiếc bút.

Tất cả hương chủ ngồi dưới đều cầm lấy bút cho mình bằng vẻ mặt chăm chú khó xử, rồi kẻ nhanh chóng người kéo lê, đều viết một chữ lên tay mình. Chu Bá Niên đợi cho mọi người đều buông bút xuống mới giơ tay ra nói: “Vậy chúng ta cùng nhau đếm phiếu!”

Tám người đưa mắt nhìn nhau, đặt bàn tay lên bàn rồi chậm rãi xòe ra, để lộ ra ngoài chữ viết ở bên trong. Bốn người viết “Kính”, bốn người viết “Cửu”. Chu Bá Niên cười khà, xòe bàn tay của chính lão, ánh mắt trong toàn bộ đường hội đều nhìn vào lòng bàn tay lão. Trên đó, hiện ngang viết một chữ “Kính”.

Phạm Văn Cổ lơ đãng nhìn chữ Kính đó, Chu Bá Niên chỉ cười: “Tốt lắm, từ hôm nay trở đi, Hong Bang chúng ta...”

“Khoan đã!” Diêu Bội Tư xuất hiện trước cửa với một cái cười, “Hong Bang có Thánh - Hiền nhị gia, Thánh gia anh đã bỏ phiếu rồi, nhưng Hiền gia em vẫn chưa cơ mà!”

Nàng vào trong, mỉm cười ngồi xuống. Chu Bá Niên lúng túng hắng giọng: “Tiểu Tứ, năm xưa Cao đại ca phong cho em làm Hiền gia chỉ là đùa mà thôi.”

Diêu Bội Tư cười nhạt, “Danh thứ Hong Bang phong có thể đem ra đùa giỡn được ư?”

Cao Kính nói: “Á Thúc, chú để Di Tư bầu đi!”

Trong quãng thời gian rất dài, nàng đã nhìn chăm chú vào Phạm Cửu, rồi mới nhẹ giọng nói: “Cậu còn gì muốn nói với tôi không?”

Phạm Văn Cổ mỉm cười lắc đầu. Nàng cũng cười xòa, “Tôi cũng thật là, đã biết như vậy mà còn hỏi đi hỏi lại.” Nàng đưa mắt nhìn qua phía Phạm Văn Cổ, anh đã buông tay mình xuống. “Các vị thử nghĩ xem, nếu Cửu nhi không phải đứng ở vị trí đầu tàu Hong Bang, thì cậu ta ở trong bang có thứ bậc nào?”

“Là...” Chu Bá Niên nheo nheo con mắt rồi thốt lên, “Đứng hàng tam gia trong các đương gia.”

“Không sai!” Diêu Bội Tư mỉm cười, “Cửu nhi cũng có một phiếu của cậu ấy...” Nàng cười tươi thắm khi cầm lấy chiếc bút viết vào lòng bàn tay mình một chữ. “Có điều khi tôi viết xong chữ này, lá phiếu kia của cậu ta sẽ thành vô dụng.”

Nàng xòe bàn tay mảnh dẻ của mình ra, giữa lòng bàn tay, là một chữ “Kính.”

Chu Bá Niên thở một hơi dài, “Nếu Hiền gia cũng chọn Tiểu Kính, vậy bắt đầu từ hôm nay trở đi, cậu ấy chính là tân long đầu lão đại của Hồng Bang chúng ta!”

Cao Kính đưa mắt lướt qua người Phạm Văn Cổ, nhìn thấy anh chỉ đang để hàng mi của mình rũ nhẹ, trên khuôn mặt anh mơ hồ có một nụ cười rất nhỏ, dường như không hề hiện hữu. Cao Phủ Cẩm đã từng cảm thán, Tiểu cửu là một quyển sách khó mà thấu triệt. Trong lòng Cao Kính có một cái cười lạnh nhạt. Khi Phạm Văn Cổ kính trà, cậu ta cố tình kéo lê quãng thời gian để anh phải quì gối ra thật dài, rồi mới chậm chạp nhận lấy chén trà từ anh. Lúc một ngón tay gầy của anh chạm va vào cậu ta rất nhẹ, trong lòng cậu bỗng dưng có một cơn tê dại lạ lùng. Cơn cực cảm của đêm hôm đó bỗng dưng như xông lên sau gáy, và cậu vội vã uống cạn chén trà trong tay mình.

Chu Bá Niên cười khà khà, “Hôm nay là đại hỉ của Hồng Bang ta, tôi đã bao mười bàn ở tiệm Cẩm Giang, các vị hương chủ cứ cho anh em chúng ta ăn no uống say, sau đó cùng kéo qua rạp hát Lan Tâm ở đối diện mà xem tuồng.”

Cao Kính cười từ chối, “Chú cứ đi trước, cháu có mấy việc muốn nói với Cửu nhi.”

Cậu ta chờ đến khi thấy tất cả mọi người đã kéo hết đi, chỉ còn lại mỗi Cao Tiến đứng lì phía sau lưng Phạm Văn Cổ thì lạnh lùng nói: “Anh còn chưa đi?”

“Nghĩa phụ từng căn dặn, bất cứ lúc nào tôi cũng không thể rời xa Cửu ca quá ba bước.”

Nghe hần ta nói, Cao Kính phá ra cười sảng sặc, cười đến nỗi nước mắt cũng chực ứa ra. “Vậy khi lão ta ngủ với Phạm Cửu, anh ở đâu? Chui phía dưới giường bọn họ?” Cả Phạm Văn Cổ và Cao Tiến đều nín lặng, cậu ta cười nhạt mà hỏi: “Không thể rời xa quá ba bước chân?”, rồi vỗ vỗ lên mặt bàn. “Được, vậy chui xuống dưới bàn đi.”

“Anh ra ngoài.” Phạm Văn Cổ nói với Cao Tiến. Hần ta vẫn đứng bất động. Anh nhẹ giọng, “Chờ lại cho tôi một chút tôn nghiêm!”

Cao Tiến cúi gầm xuống, do dự một lúc rồi xoay lưng mở cửa. Hần ta chần chừ ở đó một hồi, ngoảnh lại hỏi: “Thiếu gia...”

“Cút ra ngoài!” Cao Kính lạnh lùng nói.

Chỉ còn lại hai người họ và sự im lặng. Rồi Cao Kính cầm lấy chén trà, nói bằng giọng thờ ơ: “Anh muốn tự bò lên bàn hay muốn tôi giúp anh?”

Phạm Văn Cổ vẫn bình thản ngồi ở đằng kia, sắc mặt không một chút thay đổi. Cao Kính vung tay vứt chén trà, đi qua ôm ngang lấy lưng anh, quăng anh vật ra giữa cái bàn đầy nước trà nhàu nhĩ. Khi cậu ta lần đôi tay vào xé toạc y phục anh, Phạm Văn Cổ đột ngột bắt lấy cổ tay cậu, dùng chất giọng thật nhạt mờ của anh mà hỏi, có một ngày nào đó cậu sẽ hối hận vì làm thế này với tôi không? Anh còn chưa nói xong, Cao Kính đã nhả một tiếng cười rất lạnh lẽo, anh uy hiếp tôi? Và rồi cậu ta vứt bỏ cánh tay anh, kéo tuột phần thân dưới anh, nhấc chân anh lên và vùi vào trong anh. Phía trên anh, mọi thứ vẫn nguyên đó, nhưng bên dưới anh hoàn toàn trống trải. Cao Kính đắm đắm ngắm nhìn sự vùng vẫy nơi anh, như muốn giằng khỏi, nhưng rồi sau cuối vẫn cứ buông tha.

Không cần quá nhiều thời gian để Cao Kính có thể nhận ra rằng, thứ mà cậu cảm nhận được khi hoàn toàn chiếm giữ lấy con người đang ở bên dưới mình không chỉ giản đơn vì nhục thể. Bên trong anh thật ấm, ấm đến mức có thể mang đến một cơn thỏa nguyện diệu kỳ hơn bất cứ thứ gì khác trên đời. Nửa thân thể anh trần trụi, ánh mắt anh thống khổ, mai tóc đen sẫm của anh dầm dề ướt, mỗi một thứ đều có thể khiến dục vọng trong lòng Cao Kính dâng tràn. Khi tất cả hứng thú của Cao Kính cạn đi, Phạm Văn Cổ đã lả người mê mệt. Cao Kính nhìn ngắm khuôn mặt tái xanh của anh. Trong một khắc cậu ta hoảng hốt.

“Thiếu gia, bên ngoài tuyết rơi nhiều lắm, tài xế không tới được!”

Cậu nhỏ Cao Kính mười một tuổi đóng quyển sách lại, nhìn sang cậu bé người hầu của mình. Thằng bé có một đôi mắt trong veo, nhưng Cao Kính lại thích những lúc thằng bé cười. Khi cười, đôi mắt sẽ nheo nheo, và hàng mi thật dài đó sẽ hấp háy trong hơi gió.

“Làm sao tôi về nhà được bây giờ?” Cao Kính lạnh lùng hỏi.

“Để tôi công cậu nhé thiếu gia?”

Cao Kính nhìn thoáng qua thân hình gầy gò của thằng bé. Cậu lười nhác đứng dậy, “Thôi đi, tôi sẽ đi bộ.”

“Thiếu gia, thiếu gia, tôi có thể công cậu mà!” Thằng bé hấp tấp, vội vàng chạy đến ngồi xổm xuống phía trước mặt Cao Kính.

Cậu tần ngần một lúc, vậy mà rốt cuộc cũng trèo lên người thằng bé, hai tay quấn chặt quanh cổ nó. Cậu có thể cảm nhận được đứa trẻ ấy đang gắng sức như thế nào. Thế nhưng Cao Kính giả lơ đi, coi như không hề hay biết. Có một mùi hương thật dễ nghe trên người nó, thật trong, thật trong, mùi vị thật tinh sạch. Cao Kính ngả đầu lên vai thằng bé, len lén hít hà mùi hương đó.

“Cậu bận việc trong phòng sổ sách lắm à?” Cao Kính làm giọng lạnh lùng, “Sao tôi tìm hoài không thấy cậu?”

“Không phải là việc nhiều đâu. Nhưng lão gia muốn dạy tôi tính toán sổ sách.” Giọng thằng bé nghe vô cùng phấn khởi. “Thiếu gia, nếu tôi có thể vào làm trong phòng sổ sách thì lương một tháng chắc nhiều đồng đại dương lắm ha!”

“Một tháng chắc được nhiều đồng đại dương...” Vành mắt Cao Kính đỏ hoe hoe, cậu rút khẩu súng từ trong áo ra và áp họng súng vào vầng trán chìm trong hôn mê của anh. Thoắt cái, cậu thay đổi ý định, rút khẩu súng về, vuốt phẳng lại nếp áo của mình, mở cửa ra nhìn Cao Tiến đang cúi gằm đứng im lìm ở đó, lạnh lẽo nói: “Mang hần ta trở về, anh không phải không được rời khỏi hần ta ba bước chân? Vậy tôi cho anh một nhiệm vụ, canh gác Phạm Cửu, bất cứ chuyện gì đều không được để hần ta bước ra khỏi phòng ngủ.”

Trần Hường Không khui một chai Whisky cho Cao Kính, tươi cười: “Sao hử, cảm giác hôm nay thế nào, nỡ mà nỡ mặt lắm đúng không?”

Cao Kính cũng cười đáp: “Dĩ nhiên!” Cậu ta cầm lấy chai Whisky nâng lên với Trần Hường Đông, “Phải kính anh mới được, không có anh chống lưng, Cao Kính tôi sợ đã bị vớt xuống sông làm mồi cho cá rồi.”

“Vậy thì cảm ơn tôi thế nào đây?” Trần Hường Đông cũng tự khui lấy một chai, cười cười.

“Anh muốn cảm ơn thế nào?” Cao Kính mỉm cười: “Muốn tiền thì anh giàu hơn tôi, muốn quyền thì anh làm vua một cõi đất Quảng Đông rồi còn gì. So với anh, thằng như tôi chỉ là hai bàn tay trắng.”

“Không, không... Trong tay cậu đang có một thứ... à, nhẽ ra nên nói là một người rất đặc biệt.” Trần Hường Đông nhào người lại gần cậu ta, nghiêng ngấm một hồi rồi nói, “Thực ra cũng còn may là con người này cậu không quan tâm, sở dĩ tôi cũng không muốn bị gọi là kẻ cướp đoạt người tình của kẻ khác.” Gã vỗ vỗ trán, “Đột nhiên tôi đối với Phạm Cửu kia có chút hiếu kỳ, nói thế nào đây? Tôi chợt nghĩ con người này quả rất đặc biệt, có gì đó không thể dùng từ ngữ mà nói ra được.”

“Được thôi, có hề gì, tôi muốn giết chết hần, nếu anh đã thích...” Khi Cao Kính đang từ tốn nói, bất chợt trong đầu óc cậu hiện lên khuôn mặt tươi cười của Phạm Văn Cổ, và rồi đôi mắt sâu hút không dò thấy đáy của anh. Lập tức, lồng ngực cậu ta thắt lại, còn cơ thể bên dưới cậu ta đã không cần thiết dùng ngôn từ để

hình dung. “Nhưng mà bây giờ hần ta vẫn chưa sẩy chân, hơn nữa tôi cũng không nghĩ tôi có thể dễ dàng mà thắng được hần, nên chuyện này cứ thư thư đã.”

“Được!” Trần Hướng Đông cười nói, “Nói phải giữ lời!”

-

Khi Cao Kính về nhà, cậu ta trông thấy Má Trương đang tắt tả bê một mâm cơm nước còn chưa động đến một đĩa xuống bếp. Cao Kính bình thản hỏi: “Sao, không chịu ăn?”

“Dạ không phải... Cữu thiếu gia, cậu ấy ho dữ lắm!”

“Gọi bác sĩ đến khám đi.” Cao Kính đi đến trước bộ sofa, tiện thể cầm lấy một tờ tạp chí trên bàn, rồi nói với một giọng nhẹ tênh: “Lấy chút xuyên bối mẫu[2] hầm với lê, còn nếu ăn không được nữa thì nấu ít canh gà bưng vào.”

Má Trương gật lấy gật để, xoay người dợm đi rồi chợt quay đầu lại nói: “Hôm nay có Tiểu Hình đến tìm thiếu gia, cô ấy có để lại hai tấm vé xem phim, muốn hỏi cậu ngày mai có thể đi xem được hay không?”

Lúc đó, Cao Kính mới thấy rằng dưới chồng tạp chí có hai tấm vé xem phim đã bị dè lên.

Chú thích:

[1] Harry Smith Parkes (1825-1885): Nhà ngoại giao người Anh, hoạt động chủ yếu tại Trung Quốc và Nhật Bản. Bức tượng đồng của Sir Parkes trên Bến Thượng Hải đã bị quân Nhật dỡ bỏ trong thời kỳ chiếm đóng của Phát xít Nhật vào Thế Chiến Thứ Hai.

[2] Xuyên bối mẫu: Một loại thảo dược có nguồn gốc từ Tứ Xuyên, là vị thuốc chủ đạo trong các bài thuốc trị ho của Đông Y.

10. Chương 10

.

Cao Kính cầm lấy hai tấm vé xem kịch rồi tần ngần một lúc mới dứt vào trong túi áo. Khi cậu ta vừa dợm bước lên trên lầu, một cô hầu gái vào báo lại rằng có Chu Bá Niên tới. Cao Kính hơi sững ra ngạc nhiên, nhưng rồi cũng xuống lầu để đón tiếp Chu Bá Niên.

“Á thúc đang hưng phấn lắm sao, trẻ như vậy rồi còn tới chỗ cháu chơi?”

Mặt mũi Chu Bá Niên đỏ lừ, nhìn cũng biết đã uống rất nhiều rượu. Lão vỗ vỗ bả vai Cao Kính, khà khà cười: “Tiểu Kính à, hôm nay trong lòng Á thúc mừng lắm... Từ nay về sau, chú cháu ta đồng tâm hợp sức, ở trên bến Thượng Hải này đại triển quyền cước một phen!”

Cao Kính cười đáp: “Tiểu Kính điều gì cũng còn chưa biết, sau này còn phải nhờ Á thúc chỉ bảo cháu nhiều.”

Chu Bá Niên quàng vai bá cổ cậu ta, trở vào người cậu với một cử chỉ bí hiểm, ấn cậu ta ngồi vào ghế sofa rồi hạ thấp giọng nói: “Hôm nay Á Thúc chỉ cho cháu một con đường!” Lão vỗ lên mu bàn tay cậu, “Nếu muốn có quyền có thế trên Bến Thượng Hải, ngoại trừ súng ống ra còn phải có tẩu thuốc phiện mới được! Cháu coi lão già Đỗ Nguyệt Sanh hiện nay đang là người có quyền lực nhất trên Bến Thượng Hải. Lão ta nhờ cái gì? Là thuốc phiện chứ còn gì!” Chu Bá Niên tiếp tục nói với cái giọng ngấp trăn đặc chí. “Chuyện giao thiệp với lãnh sự Anh Quốc chú đã lo chu toàn cả, cháu vừa yên vị thì họ sẽ tự động đưa mồi thuốc phiện tới ta thôi.”

Cao Kính giữ im lặng một lúc mới lại mỉm cười. “Á thúc... chú có ý tốt, cháu hiểu. Nhưng cháu không muốn dấn vào thuốc phiện.” Rồi sau một quãng lặng, cậu ta mới tiếp tục bằng giọng hững hờ: “Phải, súng ống cũng là ống, tẩu hút thuốc phiện cũng là ống. Nhưng súng thì có thể làm hại người trong nhà lẫn người ngoài, còn tẩu thuốc phiện chỉ giết người trong nhà mà thôi.”

Chu Bá Niên sững sờ, rồi lão nhếch môi mỉa: “Tiểu Kính, chúng ta trong hắc đạo là cùng một giuộc. Người ta làm, chúng ta không làm, thiệt thòi lớn lắm!”

Cao Kính chỉ cười, “Gia có gia pháp, bang có bang qui, Hồng Bang không được dính dáng vào thuốc phiện, điều này không được phép thay đổi!”

Chu Bá Niên thấy trên mặt cậu ta tuy tươi cười, nhưng trong giọng nói đã có mấy âm gằn xuống. Lập tức lão trở giọng cười nói: “Cháu coi, hôm nay chú uống nhiều quá, ăn nói hàm hồ, Tiểu Kính cháu đừng để bụng. Chú đi trước!”

Cao Kính khách khí tiễn Chu Bá Niên ra tận cửa ngoài, mới cười bảo: “Ấy thúc, dù chúng ta không đụng đến thuốc phiện, cũng có thể đại triển thân thủ một phen trên Bến Thượng Hải mà!”

“Tất nhiên, tất nhiên!” Chu Bá Niên ha hả cười mà đi ra khỏi cửa.

Lão vừa lên xe, một gã tùy tùng đưa chiếc tẩu hút qua cho lão. Gã tùy tùng này nhỏ giọng hỏi: “Sao rồi? Cao Kính không đồng ý?”

Chu Bá Niên đánh mặt không đáp, chỉ hừ lạnh: “Thằng Cao Kính nghĩ nó là ai? Không có Chu gia bảo kê nó từ trong ra ngoài, nó thắng được Phạm Cửu sao?”

Chu Bá Niên rút cái tẩu ngậm trong miệng ra, hung hăng nói: “Tao có thể đưa nó lên, cũng có thể chìm nó xuống!”

.
. .
. .
. .

Phạm Văn Hình đi tới đi lui trước cửa rạp hát Quốc Thái. Cô cứ miết tay lên chiếc áo sườn xám màu đỏ tía trên người, lo lắng không biết cái áo này có thể khiến cô trông có chín chắn lên được chút nào hay không. Thi thoảng cô lại đứng trước tấm cửa kính bên ngoài rạp hát, len lén ngắm nghía bóng dáng mình phản chiếu trên mặt kính thủy tinh.

“Tiểu Hình!”

Phạm Văn Hình vừa quay đầu lại, thì thấy má Trương thở hào hển chạy về phía cô. Bà lấy hai tấm vé xem kịch ra, thở dốc mà nói: “Có chút việc trong bang, thiếu gia không đến được. Cậu bảo cô cứ xem một mình trước, lần sau cậu ấy sẽ đi xem cùng cô.”

Phạm Văn Hình ử rử cầm lấy hai tấm vé đó. Cô gượng cười tiễn má Trương đi, rồi ngoảnh đầu nhìn qua tấm cửa kính của rạp hát. Cô giận dỗi ngồi xuống ôm má trên bậc thềm trước cửa lớn của rạp hát.

Khi vừa ngước đầu nhìn lên, cô trông thấy một người thanh niên khôi ngô mặc thường phục mỉm cười với mình. Phạm Văn Hình sững sốt, đột nhiên cô nhớ đến điều gì đó, chỉ vào hắn ta mà gọi: “Là ông... ông là Lữ tướng quân!”

Lữ Hoán Viêm cười: “Trí nhớ Phạm tiểu thư tốt quá!” Hắn nhìn lướt qua vé xem phim trong tay Phạm Văn Hình, mỉm cười hỏi: “Thì ra Phạm tiểu thư cũng đến xem phim.”

Phạm Văn Hình thở dài, “Phải nói là, lẽ ra đến để xem phim mới phải.”

“Không phải có vé rồi sao!” Lữ Hoán Viêm nói: “Nếu cô còn dư vé, không bằng mời tôi xem cùng... tôi mời lại Phạm tiểu thư một bữa trưa, thế nào? Đừng phí mất tấm vé.”

Phạm Văn Hình phân vân một thoáng rồi vui vẻ nói: “Được thôi!”

Bộ phim đó là một phim lãng mạn của nước ngoài, chuẩn mực cũng thoải mái, luôn có những thời điểm nhân vật nam và nữ nhẹ hôn nhau, khiến bên dưới dấy lên một trận xì xầm nho nhỏ, bầu không khí không ngừng nhiễu loạn. Phạm Văn Hình xem như không thấy gì cả. Hết phim rồi, cô nhanh chóng ra khỏi rạp

chiếu. Lữ Hoán Viêm bước theo sau, bật cười: “Phạm tiểu thư không biết là thích ăn món Tây hay món Hoa?”

Phạm Văn Hình hít sâu một hơi, rồi lơ đãng nói: “Thế nào cũng được.”

Lữ Hoán Viêm cười: “Được, vậy để tôi làm chủ!” Nói rồi, hắn ta giơ một ngón tay lên gọi một chiếc tắc xi, cho đi đến công ty Tiên Trì trên phố Nam Kinh, lên hoa viên lộ thiên trên lầu. Lúc này hắn mới nói: “Lúc này không khí trong rạp nặng nề quá, chúng ta đến một chỗ nào thoáng đãng chút để ăn trưa đi!”

Phạm Văn Hình lần đầu tiên đến một nơi lạ lùng như vậy, cô không kèm nổi tò mò hết nhìn đông sang nhìn tây. Ở nơi này, giữa không gian ngoài trời mà uống một tách cà phê, ăn một cái bánh ngọt, chuyện gì cũng thật là mới mẻ, khiến cô thoát cái đã quên bằng đi sự ủ rũ vừa rồi.

Lữ Hoán Viêm thấy trên gương mặt cô đã hiện ra nụ cười, hắn nói: “Thực ra tôi cũng thấy hơi chán nản, nên mới muốn ra ngoài xem phim.”

“Ông... vì sao ông lại không vui, ông không phải là tướng quân sao?”

Lữ Hoán Viêm cười: - “Làm tướng thì không được quyền không vui?” - Hắn cầm tách cà phê lên nhấp lấy một ngụm “Tôi bị anh hai của cô từ chối ngay ngoài cửa. Anh ta chín lần từ chối tôi rồi, tôi cũng không rõ mình có bất cần đắc tội anh hai cô không nữa.”

Phạm Văn Hình khẽ nhấp môi, nói một cách lực bất tòng tâm: “Anh của tôi là như vậy đấy. Nhìn qua thì anh ấy rất dễ gần ha, thực ra là một người rất xa cách.”

“Vậy à? Ngay cả bằng hữu thành tâm muốn kết giao mà anh ta cũng phòng xa ngoài cửa?”

“Biết nói sao nhỉ? Lúc anh ấy sinh ra, mẹ phát điên. Ba tôi là một thợ làm vườn, phải ở lại trong nhà lão gia. Anh hai phải tự học cách chăm sóc chính mình, rồi còn phải chăm lo cho mẹ nữa. Lúc anh ấy năm tuổi đã biết nấu cơm, lúc sáu tuổi đã biết tính toán chi phí ăn mặc thường ngày của cả nhà.” Phạm Văn Hình phóng mắt nhìn xuống dòng người diễu qua bên dưới lầu. “Ừ là vậy, nhìn sơ qua thì cảm giác rất gần gũi, nhưng anh ấy có một bản năng, không tùy tiện cho ai đến gần anh ấy hết.”

Lữ Hoán Viêm gật đầu, châm một điếu xì gà, mở miệng: - “Hóa ra là vậy, nhưng tôi rất thật lòng muốn kết giao bằng hữu với anh ta, cô nói tôi nghe anh ta thích gì nhé?”

Phạm Văn Hình chỉ cười: “Thật ra tôi cũng mong anh hai có thêm bạn bè lắm, nhưng anh ấy dường như chỉ giống cái hũ nút biết cười thế thôi.”

Lữ Hoán Viêm sững sờ, tức thì phá ra cười: “Giống như cái hũ nút biết cười, quả nhiên chính là Phạm Cửu không sai đâu được.”

Phạm Văn Hình cũng trở nên phần chấn, cô bắt đầu miên man kể: “Ông biết không, có một dạo ba bị nghiện cờ bạc, lấy hết tiền bạc trong nhà bỏ đi biệt, không biết là đi đâu. Sau đó cả nhà đói đến mức sắp chết tới nơi, anh hai không còn cách nào khác phải cầm bát đi xin ăn. Nhưng mà anh ấy cũng chỉ cầm một cái bát nhỏ lạng lẽ đứng trước cửa nhà người ta. Người ta cho thì anh ấy nhận, không cho thì thôi, anh ấy không cầu xin gì hết! Về nhà rồi, người ta cho anh hai cái gì anh ấy đều vẽ lại, ghi nhớ hết đó. Sau này cả nhà có khá hơn một chút, anh ấy lại đem trả hết những thứ ấy cho người ta. Sau nữa, Cao gia ca ca nhận anh ấy làm người hầu. Lão gia nhà họ Cao nghĩ anh ấy thông minh, nhận anh ấy vào làm trong phòng sổ sách. Nhưng anh hai có biết chữ đâu. Cho nên, ban ngày anh ấy học lão gia cách tính toán sổ sách, ban đêm anh ấy đem hết chữ trong sách học học đến thuộc lòng. Nên anh ấy ban ngày không ngủ, ban đêm cũng không ngủ. Về sau có một hôm anh ấy ngất đi, Cao lão gia mới biết anh hai đã thức trắng nhiều ngày lắm rồi.”

“Vì sao?”

“Vì sao à?” - Phạm Văn Hình thẳng thốt lặp lại một câu. Khi đó, trong mắt cô có gì đó chợt lóe lên. Lữ Hoán Viêm nghĩ trong khoảnh khắc đó cô trông giống Phạm Văn Cổ hơn bao giờ. Cô lại kể: “Vì anh ấy không muốn người khác phải thất vọng, không muốn bị người ta coi khinh. Anh ấy không muốn thiếu nợ người khác, cũng không dễ dàng đón nhận sự bố thí của người ta, anh hai... anh ấy là một người rất rất kiêu ngạo.”

Tay Lữ Hoán Viêm run lên, tàn thuốc rơi xuống trên người. Hắn ta phải đi đám muối xám, cười nói: “Nếu nói như vậy, tính cách anh trai cô lạnh lùng thật, có điều tôi cũng tự tin lắm, tôi sẽ kết bằng hữu được với anh cô thôi.”

Phạm Văn Hình cười nói: “Tôi cũng mong anh ấy làm bạn với anh lắm, anh rất chu đáo với người khác.”

“Vậy sao?” Lữ Hoán Viêm bật cười: “Không bằng chúng ta kết giao bằng hữu trước nhé?”

“Có gì mà không được nào!” Phạm Văn Hình vui vẻ đưa tay ra. Lữ Hoán Viêm tươi cười bắt tay cô.

.
. .

Diêu Bội Tư từ tốn lật qua từng sổ sách, ngắm nghía những con chữ nhỏ li ti thẳng hàng trên mặt giấy. Nàng nói: - “Lúc lão gia còn tại thế, đã bắt đầu không ít mối làm ăn hợp pháp. Tới thời Cửu nhi, làm ăn kiểu hắc đạo chúng ta thực sự không vượt mặt được kiểu hợp pháp... Cậu gấp gấp muốn phé Cửu nhi như vậy, e rằng không dễ?”

Cao Kính nhấp một hớp rượu: - “Từ ngày mai trở đi, để cho hắn ta hỗ trợ tôi quản lý mấy mối làm ăn hợp pháp đó đi, tôi không tin, một người đã học quản lý như tôi làm không bằng một kẻ không biết chữ.”

Diêu Bội Tư chỉ cười, nhẹ giọng nói: “Cửu nhi đã thấy hết chủ bài, còn cậu toàn là biệt thập.”[1]

“Cái gì?”

“Tới bây giờ cậu vẫn không hề hay biết sao? Chưa từng có ai dám xem thường Cửu nhi. Ngay cả khi lão gia còn sống đều phải nhường cậu ta ba phần!”

Cao Kính cạn sạch rượu trong ly, hừ lạnh nói: “Hết thời của Cao Phủ Cẩm rồi.”

Từ ngoài cửa, đột ngột có một bóng người lao nhanh vào trong. Cao Kính ngược lên, thấy đó là Tôn Tử Hoa. Hắn ta vừa mới mở miệng thì thấy Diêu Bội Tư, tức khắc chần chừ không nói. Diêu Bội Tư ngáp dài, mỉm cười: “Lớn tuổi rồi, dễ buồn ngủ, tôi phải về phòng nghỉ một chút.”

Chờ Diêu Bội Tư đi rồi, Tôn Tử Hoa mới thốt lên: “Thiếu gia, tối hôm qua có kẻ đầu cơ[2], rất nhiều cửa hàng lẻ ra phải nộp phí cho chúng ta đều bị lôi kéo sạch, ngay cả lão Phụng Tường hiệu vàng bạc, lão Giới của Phúc Trù Đoạn cũng dám ăn theo!”

Cao Kính giật mình sợ hãi: “Ai làm?”

.
. .
. .

11. Chương 11

.

Tôn Tử Hoa ngáp ngừng một chút mới nói tiếp: “Còn... chưa rõ.” Hắn ta ngừng lần nữa, rồi lại nói: “Trên Bến Thượng Hải, kẻ đầu cơ trong địa bàn Hồng Bang không được mấy ai.”

Suy nghĩ của Cao Kính thay đổi nhanh như cắt, nghĩ thầm lẽ nào là Đỗ Nguyệt Sanh? Nhưng trong lòng cậu ta có rối ren ra sao, bên ngoài vẫn im lìm bất động, chỉ phân phó Tôn Tử Hoa điều tra cho rõ.

Nhưng sự việc không dừng lại ở đó.

Đêm khuya cùng ngày, bến thuyền của Hồng Bang bốc cháy, toàn bộ đội thuyền của Hồng Bang gần như bị thiêu trụi. Bộ mặt Cao Kính dúm dỏ. Lần trước cậu ta sai người đốt đội thuyền vận chuyển súng của Phạm Văn Cổ cùng lắm chỉ làm mất một phần ba số thuyền của Hồng Bang. Nhưng còn lần này, bọn người kia đã đốt gần như hết sạch toàn bộ đội thuyền.

Năm ca trực đêm do Tôn Tử Hoa quản lý. Chuyện xảy ra, trách nhiệm hẳn ta phải gánh rất nặng, đến thở mạnh cũng không dám thở. Cao Kính nhìn lửa bốc cao hùng hực, trong lòng rối bời. Cậu ta rõ có hoài bão, chỉ là không ngờ đâu vừa mới tiếp quản Hồng Bang đã phải đối mặt với biến cố lớn như vậy. Khốn nạn nhất là còn chưa biết đối thủ là ai. Kể đó chỉ việc đánh chìm một con thuyền chở đầy dầu, sau đó vứt một muội lửa lên mặt sông ngập văng, vậy là có thể thiêu toàn bộ thuyền trong phạm vi một dặm vuông cháy gần như sạch sẽ.

“Thiếu gia, chúng ta đã thỏa thuận với Đại thương nghiệp đoàn của Pháp dùng bảy mươi chiếc thuyền để chở bông vải. Bây giờ hết thuyền rồi, phải làm sao đây?” Tôn Tử Hoa siết hai tay vẹo vọ: “Chúng ta đã nhận tiền đặt cọc rồi. Người Pháp là những kẻ khó thương lượng nhất... Lúc này bọn họ không nhân lúc cháy nhà mà hỏi của mới là lạ.”

Cao Kính nhìn tàn lửa còn đang lan tràn khắp mặt sông, dứt tay vào túi quần cười lạnh, rồi nhát giọng nói: “Đại thương nghiệp đoàn có thuyền riêng của họ, sao còn mượn chúng ta vận chuyển bảy mươi thuyền bông vải?”

“Đây là đơn hàng một mình Tiểu Cửu ký, đầu voi đuôi chuột ra sao e rằng chỉ có hẳn ta mới biết.”

Cao Kính đánh mắt lại, nghiêng răng mà cười: “Người ta đều nói Hồng Bang Cửu Ca đi một nước cờ đều có ba chiêu phòng bị, tôi còn khờ khờ đi hỏi hẳn ta thì rơi vào mấy chiêu bài của hẳn lúc nào không hay đó.”

.

.

.

Cao Tiến đỡ Phạm Văn Cổ ngồi dậy. Hẳn ta thấy anh họ khan không dứt bèn rót một cốc nước cho anh. “Cửu ca, đội thuyền của chúng ta bị đốt sạch rồi.”

Phạm Văn Cổ chỉ cười: “Tôi không còn làm đương gia của Hồng Bang rồi, anh cứ gọi Tiểu Cửu như trước là được.”

Cao Tiến chỉ nhẹ giọng bảo: “Gọi lâu cũng quen rồi, không cần phải sửa.” Hẳn ta thấy Phạm Văn Cổ cầm lấy cốc nước ngẩn người, thì đến bên cạnh anh lặng lẽ ngồi xuống.

Thấy anh thủy chung tịnh không nói gì, hẳn tiếp tục: “Cửu ca, nếu Hồng Bang không có thuyền để chở bông vải, khác nào phải bồi thường một số tiền rất lớn cho người khác?”

Phạm Văn Cổ nghe hẳn nói xong cũng không đáp lại, chỉ đặt cốc nước xuống lim dim ngủ.

Cao Kiến thấy anh ngủ say rồi, vừa định quay bước bỏ ra ngoài, lại thấy Cao Kính thần nhiên đẩy cửa vào trong.

“Ra ngoài!” Cậu ta vừa nói vừa bước đến Phạm Văn Cổ đang nằm trên giường.

Cao Tiến cuống cuống cản cậu ta, vội vã nói to: “Thiếu gia, thiếu gia, cậu không thể lại...”

Cao Kính quay đầu sang cau có, nói: “Anh có rút ra hay không?”

“Anh ra đi!” Phạm Văn Cổ ho mấy tiếng, gượng dậy khỏi giường.

Cao Tiến thở dài, xoay người ra ngoài đóng sầm cửa.

Cao Kính dứt tay vào túi quần, lạnh lùng nhìn Phạm Văn Cổ. “Bông vải của Đại thương nghiệp đoàn là anh đồng ý chuyển đi sao?”

“Có hay không thì vấn đề gì?” Phạm Văn Cổ hỏi.

“Đại thương nghiệp đoàn có tới mấy chiếc tàu viễn dương, sao còn cần thuyền tam bản của Hồng Bang vận hàng cho họ?”

“Có hay không thì vấn đề gì?”

“Ha ha...” Cao Kính cười mĩa hai tiếng: “Anh đang mong muốn đào ra vấn đề có đúng không? Cũng chính là vấn đề từ sớm anh đã liệu ra hết.”

Phạm Văn Cổ trầm lặng một lúc, lại mỉm cười: “Tôi đang nghĩ ít ra cậu cũng phải nói với tôi đã xảy ra chuyện gì.”

“Anh đang giỡn mặt cái gì?”

“Cậu biết câu trả lời còn hỏi tôi?”

Cao Kính vung tay xô Phạm Văn Cửu ngã xuống giường. Hai người giằng co trên giường một lúc. Rất nhanh, cậu ta chế ngự được anh, kẹp chặt hai tay anh trên đỉnh đầu. Họ phì phò thở dốc. Cao Kính quan sát Phạm Văn Cổ cắn răng im lìm. Anh quay mặt đi không nhìn cậu lấy một lần. Cậu ta thấy trên cái cổ thon gầy của anh rải rác những vết bầm. Đậm, nhạt, màu xanh tím. Bất thành linh lờng ngực cậu ta giật thót, bất giác thả anh ra.

Cậu nhào người khỏi giường, nghe tiếng ho khản giọng của Phạm Văn Cổ. Trong lòng cào lên một cơn khó ở. Bất đồ cậu ta xoay người giật toang hai cánh cửa, thấy Cao Tiến đang đứng ngay bên ngoài, cổ hết sức để lộ hằn ta đi, xem như không có gì. Cao Kính vừa bước ra khỏi cửa, Cao Tiến ở phía sau thốt lên: “Thiếu gia, nếu cậu không thích nhìn thấy Cửu Ca, tôi cùng vợ tôi có thể đưa cậu ấy về quê.”

Cao Kính dừng bước, chậm chạp quay đầu lại, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh: “Tôi không thích hấn? Sai rồi... căn bản tôi đối với hấn còn chưa tới mức thích hay không thích.” Cậu ta nhìn về phía cửa phòng đang khép hờ phía sau mình, nhạt giọng: “Tôi chỉ nói, tôi chỉ đang coi thử món đồ chơi còn lại của cha, xem có phải là đồ cá nhân của mình không thôi.”

Cậu ta bước xuống cầu thang. Chiều tà đổ bóng, bỗng nhiên có một đứa trẻ mặc áo ngắn hiện ra phía dưới lầu. Đứa trẻ ấy có một đôi mắt trong suốt tinh khôi, một nước da trắng trẻo. Nó hỏi: “Thiếu gia, có muốn uống cháo đường không?”

Ngay thời khắc đó, Cao Kính những muốn mỉm cười, suýt nữa thôi cậu ta đã nói rằng, có chứ. Nhưng chỉ trong chớp mắt, tất cả những gì trước mặt đều biến thành không gì cả. Cao Kính thở ra một hơi dài, rồi bước xuống cầu thang.

Rồi thì lại gặp phải Diêu Bội Tư. Sắc mặt nàng thoát trông có vẻ nghiêm trọng.

“Tiểu Kính, chuyện bên Đại thương nghiệp đoàn rắc rối rất lớn rồi.”

Cao Kính hít sâu một hơi. Ngay cả Tứ Di Thái quyền lực như vậy mà còn nói rằng rắc rối, e rằng chuyện này quả thực phiền phức to. “Bọn họ muốn chúng ta bồi thường bao nhiêu?”

“Không phải chuyện tiền bạc. Bến tàu của chúng ta trên sông Tùng khéo sao lại nằm bên trong Tô giới của Pháp. Nếu như bây giờ đắc tội với bọn họ, chúng ta chắc sẽ phải mất bến tàu ở sông Tùng.”

Cao Kính chau mày: “Bọn họ không muốn tiền vậy thì muốn chúng ta làm cái gì?”

Diêu Bội Tư trầm mặc một lúc mới từ từ nói: “Lãnh sự A Bối Nhĩ nói, long đầu lão đại của Hồng Bang mà ông ta công nhận chỉ có Phạm Cửu. Nếu như cậu ta là đương gia của Hồng Bang, chuyện gì cũng có thể thương lượng, nếu không thì...” Nói đến đó, nàng lại thở dài. “Vậy ra đây chính là con bài chủ chưa lật của Cửu nhi.”

Cao Kính đứng im lìm một lúc lâu, mới hừ giọng cười nhẹ: “Hấn tưởng hấn cao hơn người khác một cái đầu, tính toán hết mưu kế. Tiếc là, hấn đã đoán sai người rồi.” Cậu ta nói những lời này giọng nghe rất nhạt, vậy mà Diêu Bội Tư không kèm chế được cơn rùng mình.

“Tiểu Kính... tôi đang nghĩ, có khi cậu nên bỏ qua cho Cửu nhi một chút.”

Cao Kính cười nhạt. “Bỏ qua cái gì?”

Diêu Bội Tư đi đến quầy bar trong phòng, lấy một chai Whisky tự rót cho nàng một ly. Một lúc sau, nàng mới xoay người lại và nói: “Giả như... nói rằng xem cậu ta là bằng hữu thì sao?”

.
. .

Chú thích:

[1] Biệt thập: Đây là thuật ngữ trong cách chơi bài cầu (quân bài có hình dạng giống như quân Donimo ngày nay). Biệt thập là hai quân có tổng điểm bằng mười, là nhỏ nhất trong bàn bài. Ai ra biệt thập thì phần lớn sẽ thua.

[2] Nguyên văn () Tảo bàn. Minh tra từ điển, thì thấy đại thể giống như hành động đầu cơ trong chứng khoán, tiền tệ, hay một số loại hàng hóa. Minh đã rất phân vân về ý nghĩa thực sự của đoạn này, cũng nghĩ đi nghĩ lại về việc chọn từ “đầu cơ” hay “hốt hàng”, “gom hàng”. Rốt cuộc thì mình nghĩ đại thể đã có kẻ (mà ai cũng nhìn ra chính là Phạm Cửu) đã làm cách nào đó khiến toàn bộ các cửa hàng chủ quản của Hồng Bang qui thuận và bán hết hàng cho anh. –”- Tóm lại là đoạn này khiến mình mọc ba nếp nhăn, mình không rành về kinh tế cho lắm, huống hồ còn bằng tiếng Hoa. ;___;

Thôi đại loại ta vẫn biết là Kính đã bị Cửu phỗng tay trên rồi ;_;

Yêu nhau mà thế đấy ;_;

12. Chương 12

Cao Kính lạnh lùng thốt ra: “Tôi sẽ không cúi đầu trước hần.”

Diêu Bội Tư bật cười, thẳng như có ai đó đang kể một câu chuyện rất tiêu lâm. Nàng thở một hơi dài rồi nói: “Cậu có cần cúi đầu đâu, không cần chút nào hết.” Nàng ngắm nhía sắc độ của màu rượu đựng trong chiếc ly cầm trên tay mình, rồi hạ giọng xuống thấp: “Chỉ cần cậu cho cậu ta một cơ hội, cậu ta sẽ nắm lấy thôi.”

“Tôi không muốn như vậy!” Cao Kính ngồi phịch xuống giữa chiếc ghế sofa, nhẹ phúi phúi ống quần rồi hờ hững nói: “Hần ta là kiểu người mà một khi cơ hội đã vào tay thì sẽ tóm lấy mà treo lên. Tôi không muốn cho hần ta cơ hội.”

Diêu Bội Tư uống cạn ly rượu, giọng lạnh lùng: “Tiểu Kính, cậu đối với Cửu Nhi một chút cảm tình cũng không có hay sao, chỉ một chút thôi, hoàn toàn không có hay sao?”

Cao Kính im lặng rất lâu, rồi thở dài: “Hần ta từ nhỏ đã đi theo tôi, đối với Phạm Cửu khi còn nhỏ tôi còn có chút cảm tình, còn hần ta bây giờ tôi không có cảm giác.”

Diêu Bội Tư mỉm cười: “Vậy cậu đang sợ điều gì, cậu không có gì để mất, không phải ư? Những gì Cửu Nhi nghĩ về cậu trong lòng cậu ấy, cậu bảo cậu hoàn toàn không biết, không phải có chút giả tạo sao?”

Nàng thấy Cao Kính lặng đi không nói, thì nhát giọng tiếp tục: “Còn có một chuyện, chắc hẳn cậu còn chưa biết. Tài sản riêng của nhà họ Cao, trước lúc lão gia chết đã trao quyền lại cho Cửu Nhi quản lý, có một bức thư ủy thác đang để ở chỗ luật sư. Cậu nói tiếng nước ngoài nhiều như vậy, chắc chắn là hiểu ở Thượng Hải bây giờ vẫn còn có pháp luật dân quốc đúng không?”

Cao Kính thở hắt ra, quay đầu lại dịu giọng hỏi: “Vậy tôi nên làm thế nào?”

Diêu Bội Tư nhướn miệng cười, hỏi ngược lại: “Cậu là con trai của Cao Phủ Cẩm, vậy có thể thích một người nam tử như bố cậu hay không? Cậu có biết rằng năm xưa bố cậu vì muốn có được cậu ấy...”

“Im đi!” Cao Kính nghiêng răng, mặt mũi đỏ gay, cậu ta gằn từng tiếng một: “Tôi tuyệt đối không bao giờ thích hần!”

Diêu Bội Tư ngả đầu ngấm ngấm về mặt Cao Kính, đến một buổi sau mới lại cười: “Cậu khinh thường cậu ấy ư? Một hạ nhân chưa từng có ngày nào được học chữ, một người đã từng bị bố cậu chiếm lấy, những chuyện như vậy, cậu sẽ không quên phải không...”

“Cô yên tâm đi!” Cao Kính quay đầu đi nơi khác.

.
. .
. .
. .

Diêu Bội Tư mỉm cười. Nàng bước qua khỏi bậc cửa, tay mang một cái xắc nhỏ. Bình thường, nàng vẫn phục sức như vậy để lui tới những sàn khiêu vũ xa hoa rực rỡ đèn màu. Để rồi khi nàng lướt khướt say lại trở về quán trà Đại Thế Giới nghe đọc sách. Say, nhưng nàng nghe thấy tất cả khách uống trà đều đã đi hết. Khi ấy nàng mới cười, bước đến phía trước mặt người đọc sách đang đếm tiền nước thu được, hỏi: “Này anh, có muốn nghe một chuyện ngày xưa không?”

“Tiểu thư, cô nhìn xem, trời cũng muộn...”

Diêu Bội Tư phì cười, lấy ra mấy đồng đại dương vút lên bàn, hỏi: “Đủ chưa?”

“Xin mời, mời cô!”

Diêu Bội Tư ngược hồ lên, rồi thật lâu mới cất giọng: “Ngày xưa ngày xưa...”

Anh chàng đọc sách cùng bồi bàn đều bật cười, Diêu Bội Tư hỏi: “Câu chuyện ngày xưa nào cũng bắt đầu bằng ”ngày xưa ngày xưa” có đúng không?” Rồi nàng lại trở vào họ, bảo: “Không được ngắt lời.”

Sau đó, Diêu Bội Tư ngả ngật đi đến và ngồi vùi vào một chiếc ghế. Nàng tự rót lấy một tách trà, đánh nhịp lên tay ghế bằng gỗ. Nàng bắt đầu: “Ngày xưa ngày xưa, có một cô con gái còn trẻ, năm ấy cô mới mười tám tuổi. Cô sinh ra trong một nhà gia thế, một nhà sa sút. Mẹ cô mất sớm, bố cô vì vậy mà bắt đầu nghiện ngập trong thuốc phiện, rốt cuộc nợ nần chồng chất. Rồi thì...”

Nàng lặng lẽ một quãng dài, rồi tiếp tục: “Năm ấy, thành đô mười dặm[1] trên Bến Thượng Hải này lại có thêm một cô hồng bài vũ nữ. Coi như số cô cũng không tệ, chưa làm được bao lâu đã được một ông lớn để ý, rước cô về làm vợ bé, để cô ở trong một tòa biệt thự hào hoa... Đó là một nơi rất lạ lùng, có những người đàn bà giống giống nhau, mặc những bộ đồ giống giống nhau, về mặt tổ ra cũng giống giống nhau... Nếu nói họ giống con người, nhìn họ càng giống những thứ vật dụng trong nhà hơn.”

Nói đến đó, Diêu Bội Tư chợt trở nên xa xôi, rồi nàng mới lại tiếp tục một cách chậm chạp: “Nơi ấy còn có một cậu thiếu niên. Cậu ấy phụ trách những thứ ăn, mặc, ở, đi lại của họ. Nếu như những người đàn bà ấy làm sai gì đó, cậu sẽ thay ông lớn dùng gia pháp với họ. Lúc thì sẽ đánh mười roi, có khi đánh hai mươi roi. Có một lần kia, một mợ nào đó bao kép hát bên ngoài, bị cậu ấy đuổi đi, đến bây giờ không còn quay về nữa.”

Tiểu nhị gồi gần vào nàng, nghe đến đó thì chợt thấy tò mò: “VẬY, người phụ nữ kia chắc chắn rất hận cậu ta rồi!”

Diêu Bội Tư mỉm cười lắc đầu: “VẬY mà cậu ấy là người duy nhất sẽ ở lại bên họ, cẩn thận săn sóc khi họ bị tổn thương. Cậu ấy sẽ lắng lắng mà nghe họ khóc, nhưng không bao giờ khóc cùng. Chờ đến khi họ khóc đến mệt mỏi đi rồi, cậu ấy sẽ nấu cho họ một chén cháo đường. Thật chậm rãi, khi người con gái ấy cũng dần dần biến thành một món đồ vật trong nhà, trong ngày sinh nhật cô nhận được quà cậu ấy tặng cho, lúc ốm dậy thì điều đầu tiên nhìn thấy là ánh mắt của cậu ấy. Trong cảm xúc của cô, cậu ấy càng ngày càng quan trọng. Cô nghĩ, trong lòng cô cậu ấy cũng trở thành người thân rồi nhỉ, như một người em trai ấy. Cậu ấy càng lúc càng khôi ngô, có một đôi mắt rất sáng, trên khuôn mặt có hai hàng mi rất dài, một nụ cười hiền lành. Trên người cậu ấy có một mùi hương dễ chịu, cái mùi thật tinh sạch, rất trong... Nhưng ông lớn kia

cũng để ý đến cậu. Ông ta bảo, ông đã đợi đến ngày cậu lớn lên rất lâu rồi. Lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy cậu tức giận, cậu cướp lấy thanh súng của ông ta bắn bị thương rất nhiều bảo vệ. Nhưng mà... cậu ấy chỉ có một mình. Sau cùng rồi cậu ấy cũng bị bao vây trong phòng ngủ của mình. Cậu ấy để lại trong tay một viên đạn, nói rằng ai dám phá cửa vào trong cậu ấy sẽ tự sát. Ông lớn vì vậy mà đã chần chừ không dám phá cửa vào trong.”

Diêu Bội Tư nói đến đó, lại dừng mất một hồi.

Bồi bàn cười nói: “Tiểu thư à, câu chuyện cô kể có sơ hở rất lớn. Cô lúc trước vừa nói là một cậu em trai, vậy người quyền lực kia là đàn ông kia mà, vì sao lại đi thích một cậu con trai. Hay đoạn trước cô kể sai rồi?”

Diêu Bội Tư cười nhàn nhạt, hỏi: “Các người nghĩ cậu ấy nếu như là một cô bé... thì sẽ không khổ sở nhường ấy đúng không? Thôi thì cứ nghĩ là một cô gái đi!” Rồi nàng chậm rãi tiếp tục: “Khi ấy, trong cái nhà kia cậu ấy và cô gái kia rất tốt với nhau. Mấy ngày sau trận xô xát với bảo vệ, cậu nói với cô ấy khi cô đến đưa cơm, rằng cậu xin cô hãy lo lắng cho mẹ và em gái của cậu. Cậu ấy còn nhờ cô chuyển lời cho một người rằng, cậu ấy không còn đợi người ấy được nữa rồi.”

Tiểu nhị thốt lên: “Cậu ấy tự sát sao?”

Trong hốc mắt của Diêu Bội Tư chợt ánh lên một cái gì đó trong suốt, rồi thoát cái đã biến mất. Thật lâu về sau, nàng mới lại cười: “Thường thì người ta khi còn sống thế nào cũng phải làm một chuyện mà về sau không thể không hoài nhớ, rằng vào lúc đó nếu được lựa chọn, ta có chọn đúng như vậy hay không. Người con gái ấy không muốn cậu chết đi. Cô đã thay cậu chọn sống sót, là khuất nhục mà sống sót. Cô lừa gạt cậu, nói rằng đã thông đồng được với má Trương dưới bếp, rằng sẽ bỏ thuốc vào trong cơm tối hôm nay, đợi đến khi nào bọn bảo vệ ngủ mê và cậu sẽ trốn đi. Cậu ấy rất thông minh, cô gái kia đã từng là một người bán rở tiếng cười để kiếm ăn, đã quen diễn tuồng...” Diêu Bội Tư nhếch cười: “Nhưng lần đó, chính là vở kịch cô diễn hay nhất trong cuộc đời mình, cô đã gạt được cậu. Tối hôm ấy, cô đưa cơm đến, bảo cậu ăn nhiều một chút đi, để đến đêm còn có sức mà chạy trốn. Vì cậu ấy dám ăn cơm nước đưa đến, không ăn rất nhiều ngày rồi. Thực ra, bỏ thuốc, là bỏ vào trong bát của cậu ấy. Một chút thứ thuốc dùng trong chuyện giường gối. Người quyền lực kia nói, ông thích nhất sự kiêu ngạo của cậu, cảm hận nhất cũng là sự kiêu ngạo của cậu...”

Tiểu nhị thấy Diêu Bội Tư lặng ngắt đi, không nén được phải thốt lên: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ư?” - Diêu Bội Tư ngược nhìn ngọn đèn, chậm rãi nói: “Sau đó cô gái ấy chỉ đứng yên ở đó nhìn ông lớn điên rồ lãng nhục cậu ấy... Sau đó cô mới hay, thì ra người cô bán đứng không phải là em trai cô, mà chính là người cô yêu tha thiết. Sau đó... khi cậu vùng vẫy trong mê man trên giường với người đàn ông kia, cậu nói mớ, rằng người cậu ấy chờ đợi đã về rồi... Sau đó, cậu ấy bị người mình đợi khinh bỉ, cậu nhận ra rằng cậu không bao giờ còn có thể đợi người kia được nữa, cho dù là mười năm, hay hai mươi năm... Sau đó... không còn sau đó nữa.”

Người đọc sách thở một hơi dài, trả những đồng đại dương lại cho Diêu Bội Tư. “Câu chuyện tiểu thư kể rất hay, nghe ra thì kịch cũng như đời, đời cũng như kịch, không thấy được trước mắt là đâu, quay lưng lại cũng chỉ nhìn được mấy đoạn đường ngắn ngủi.”

Diêu Bội Tư cười: “Nhưng nếu kịch không có kết thúc thì làm sao mà được? Những gì chờ đợi vĩnh viễn không đến, thì vĩnh viễn cũng sẽ không có kết thúc, vĩnh viễn sẽ thống khổ trong tuồng kịch đó, chỉ có khi chết rồi, mới xem như có được một hồi kết.”

Nàng nhắc chiếc xác tay lên, cất cao giọng xướng:

“Ngày trước hồng tía muôn ngàn

Sao hôm nay hoang tàn vắng lặng

Cảnh xưa rục rở ở phương nào

Lòng người vui nhà ai đâu biết

Sớm đổi, chiều thay, ráng chiều hiên biếc
Mưa gió liêu xiêu, khói sóng họa thuyền
Sau bức cấm bình, một người cô chiếc
Tần ngần nhìn xuân cứ trôi đi”[2]

Nàng mỉm cười nhòa nhạt: “Nghĩ lại thì, cô gái đó làm sao không thương cậu thiếu niên ấy cho được? Mà dù cô có không thương cậu, thì thời gian của cô cứ một năm rồi lại một năm trôi đi mất, cô phải thương lấy thời gian của chính cô chứ.”

Nàng đã đi đến cửa, đột ngột ngoái lại hỏi người đọc sách: “Này, anh có ước muốn nào hay không?”

Người đọc sách đáp lại nàng một câu: “Tôi chỉ mong sao hằng ngày đều được ba bữa cơm no áo ấm là được rồi.”

Diêu Bội Tư mỉm cười: “Hay thật đấy. Anh có tin không, điều duy nhất cậu ấy ao ước, chỉ là có thể làm bạn với một ai đó mà thôi.”

13. Chương 13

“Anh hai ơi, anh khỏe nhiều chưa?” Phạm Văn Hình ngồi xuống bên giường của Phạm Văn Cổ cười hỏi.

Phạm Văn Cổ vẫn đang đọc nốt quyển sách. Anh lật sang trang khác, cười đáp: “Anh khỏe hơn rồi, em đừng về nhà rồi làm to chuyện ra đấy.”

“Anh...” Phạm Văn Hình kéo một góc chăn của anh, nhẹ giọng hỏi: “Có phải anh bị Cao gia ca ca nhốt lại trong này rồi không?”

Phạm Văn Cổ nghe vậy thì ngược lên cười với cô. Anh đặt quyển sách trong tay xuống, nhéo nhẹ đỉnh mũi Phạm Văn Hình. “Em nghe đồn bầy bạ ở đâu đó?”

“Không phải mà...” Phạm Văn Hình phụng phịu: “Em thấy ngoài hành lang có tới hai mươi bảo vệ, lúc em vừa đến thì họ nhìn em chòng chọc hết lần này tới lần khác, giống như sợ em mang cái gì đó không nên mang vào trong vậy. Rồi cả khi Cao Tiến đại ca đi rồi, họ cũng vẫn như thế.”

“Không có đâu, em đừng đoán mò!” Phạm Văn Cổ cười nhẹ, nói rồi thì lại tiếp tục chăm chú đọc sách.

Phạm Văn Hình dựa vào người anh, vươn tay ra chụp lấy quyển sách trong tay anh: “Anh hai ơi, em nói chuyện này với anh một chút!”

“Thôi được!” Phạm Văn Cổ cười gượng, anh ngồi thẳng người dậy, nghiêm chỉnh nhìn Phạm Văn Hình.

Cô do dự thật lâu rồi mới nói: “Anh hai, anh đừng tranh giành với Cao gia ca ca nữa được không anh?” Cô cúi gằm đầu xoa nắn ngón tay mình, nói: “Em nghĩ Cao gia ca ca cũng có nhiều điều dễ trong lòng lắm... Người ta ai cũng nói anh đang tranh giành vị trí lão đại Hồng Bang với anh ấy.”

“Em gặp thiếu gia khi nào vậy?” Phạm Văn Cổ ôn tồn hỏi.

“Là mấy ngày trước đó, anh ấy mời em xem phim. Lần trước nữa, em mời anh ấy nhưng anh ấy không có thời gian. Cho nên mấy hôm trước anh ấy mời em đi xem lại.”

Cô thấy Phạm Văn Cổ chỉ nhìn mãi ra ngoài cửa sổ, thật lâu sau anh vẫn giữ im lặng thì giận dỗi.

“Anh hai, xưa nay anh rất mạnh, ai cũng biết hết! Nhưng anh không nên tranh giành với Cao gia ca ca! Anh không nghĩ lại sao, nếu năm xưa không phải Cao gia ca ca cho anh ba đồng đại dương, mẹ đã mất từ lâu, em cũng bệnh đến chết rồi! Huống hồ vị trí long đầu lão đại của Hồng Bang vốn là của Cao gia ca ca mà!”

Phạm Văn Cổ thở ra nhẹ hẫng. Anh nắm lấy tay em gái rồi cười: “Em đừng giận vậy nữa. Anh hai hứa với em, một ngày nào đó anh hai sẽ rời khỏi Hồng Bang vĩnh viễn... không bao giờ... quay về nữa.”

Đôi mắt Phạm Văn Hình sáng lên, cô ôm choàng lấy cổ anh hai, làm nũng: “Anh hai hứa rồi là phải giữ lời nha!”

Trong mắt Phạm Văn Cổ, có cái gì đó trong suốt chợt trào lên trong tích tắc rồi chìm xuống, rồi thì anh ngẩng lên mỉm cười: “Đĩ nhiên anh nói thật rồi... anh sẽ không... về đây nữa!”

“Thiếu gia!” Từ ngoài cửa, Cao Tiến thấp giọng kêu lên.

Phạm Văn Hình sợ đến nỗi giật mình ngồi dậy, vuốt phẳng lại áo quần trên người cô. Cao Kính đã đẩy cửa vào trong.

“Tiểu Hình, em đến đây lúc nào?” Cao Kính cười hỏi.

Phạm Văn Cổ nghe thấy hai người họ nói cười với nhau. Lặng lặng, anh trở thành một người ngoài cuộc.

“Cao gia ca ca, em nghe nói hôm nay có một bộ phim mới, chúng ta đi xem đi!” Phạm Văn Hình thấy Cao Kính chỉ cười mà không lên tiếng thì năn nỉ: “Đi mà, đi mà, chúng ta dẫn anh hai em đi cùng với!”

Cao Kính lướt mắt nhìn sang Phạm Văn Cổ, rồi hờ hững nói: “Cũng phải chờ xem người ta có đồng ý hay không đã!”

Phạm Văn Cổ thoáng ngẩn người dờ ra. Anh còn chưa mở miệng, Phạm Văn Hình đã kéo anh, cười tươi: “Anh hai em thích nhất là xem phim đó, nhưng trước giờ anh ấy bận quá không đi được.”

Phạm Văn Cổ nhìn cô quả quyết mặc áo khoác vào, anh đành không thể làm gì khác ngoài cũng khoác thêm áo ngoài, bước xuống giường. Cao Kính quay đi gọi Cao Tiến chuẩn bị xe. Cậu nghe thấy một tiếng ho nhỏ của Phạm Văn Cổ, ngay lập tức hỏi anh: “Còn ho sao? Uống thuốc chưa?”

Cậu ta chỉ hỏi một câu loáng thoáng, vậy mà toàn bộ khuôn mặt anh đã ửng đỏ, thật lâu về sau anh mới thì thầm: “Đỡ hơn rồi, không còn ho nữa.”

Trên đường đi, khuôn mặt Phạm Văn Hình tươi tắn, cô hớn hở huyền thuyên mãi miết. Phạm Văn Cổ hầu như không nói. Cao Kính cũng chỉ thỉnh thoảng mỉm cười đáp lại cô mấy câu. Cậu ta và anh cũng nhiều năm rồi mới có thể ở gần nhau yên tĩnh như vậy. Thắng hoặc, khi ánh mắt chạm nhau, có gì đó trở nên ngập ngừng.

.
. .
. .
. .

Đêm xuống, khi làm tình, họ dùng cạy tất cả những gì có thể để không phải nhìn vào ánh mắt của nhau. Nhưng thật rõ ràng, Cao Kính vẫn phát giác ra được rằng anh nhiệt tình hơn nhiều so với trong quá khứ. Những năm ở nước ngoài, cậu từng có nhiều bạn tình, mỗi người một kiểu. Cho nên những gì Phạm Văn Cổ làm được trên giường so với cậu ta vẫn còn non nớt. Cao Kính thường thức thật cẩn thận những nơi anh yếu ớt nhất, những lần anh đỏ mặt vùng vẫy, những khi anh dùng hết sức để đè nén âm thanh rên rỉ chực chờ thoát ra. Nhưng anh càng đè nén, Cao Kính càng ra sức để mơn trớn vỗ về. Đường như cậu đang dồn hết tâm trí để chờ đến khoảnh khắc khi anh không thể nào cầm cự nữa. Khi thấy ánh mắt anh càng lúc càng mê man, còn lý trí dần dần rã rời dưới bàn tay phiêu bạt của cậu, Cao Kính mới bắt đầu vui xuống và lấp đầy dục vọng của chính bản thân mình.

Dưới trăng, trên tấm lưng trần trụi của Phạm Văn Cổ rải rác bầm những vết răng nhỏ. Cao Kính áp người cậu lên trên anh, gối đầu lên gờ hông của anh, còn hai tay vòng quanh cơ thể anh. Trong những đêm như vậy, trên khuôn mặt họ hiển hiện một sự im vắng khác lạ vô cùng.

.

.

Chú thích:

[1] Nguyên văn: Thập lý dương tràng ()

[2] Trích từ khúc “Du Viên Kinh Mộng” trong vở kịch Mẩu Đơn Đình.

Mọi người hẳn đang thắc mắc vì sao lần này chú thích sơ sài vậy. Ừ là vì mình để dành cho bài viết kế tiếp. :)

14. Chương 14

Sáng sớm ngày kế, Cao Kính rửa mặt xong, Tôn Tử Hoa vội vã tới nhỏ giọng báo: “Đỗ Nguyệt Sanh đưa thiệp mời cho thiếu gia.”

Cao Kính rướn chân mày, cười nói: “Sao, Đỗ gia muốn triệu kiến, không ngờ thật! Lão muốn gặp mặt ở nơi nào?”

“Lão nói là ở bên trong Tổng hội Tô giới Pháp. Nhìn địa điểm lão chọn thấy thật sự có thành ý.” Tôn Tử Hoa ghé sát tai cậu ta: “Chuyện này có cần thiết phải bàn bạc với Cửu ca một chút không, hẳn ta qua lại với lão cáo già Đỗ Nguyệt Sanh này cũng nhiều, chắc chắn sẽ lần ra được ý đồ của lão.”

Cao Kính hạ mắt xuống, nhạt giọng: “Hẳn ta không được khỏe, không cần, anh đi theo tôi là được rồi.”

Tôn Tử Hoa trong lòng phần chấn, lập tức mở miệng vâng dạ. Khi hẳn vừa ngược đầu lên đã thấy Phạm Văn Cổ đứng ở trên cùng cầu thang dẫn lên lầu. Mới định mở miệng ra gọi một tiếng Cửu Ca, nhưng vừa ra tới mép đã đổi thành Tiểu Cửu, hẳn ta cười: “Tiểu Cửu, dậy rồi à.”

Phạm Văn Cổ đến gần Cao Kính nhẹ giọng hỏi: “Có phải Đỗ Nguyệt Sanh hẹn gặp cậu?”

Cao Kính nhấc áo khoác, nói: “Chuyện này không cần anh xen vào, nghỉ ngơi nhiều đi!” Cậu ta xoay người nói một tiếng đi thôi với Tôn Tử Hoa, rồi sải bước nhanh chóng ra ngoài. Trong một thoáng, ánh mắt anh nhìn theo tấm lưng Cao Kính có chút buồn bã.

.

.

.

Cao Kính vào trong phòng khách tráng lệ của Tổng hội Pháp, thấy Đỗ Nguyệt Sanh đang chơi bài cùng với Lãnh sự Pháp A Bối Nhĩ. Cậu mỉm cười, cởi bỏ áo khoác đi tới cầm lấy một phần bài chia còn thừa trên bàn.

Đỗ Nguyệt Sanh cười cầm lấy điều xì gà trong miệng, nói: “Cậu có biết hai chúng tôi đang cược cái gì không?”

Cao Kính chỉ cười mà nói: “Dù Đỗ gia có cược cái gì, nếu như đã gọi Tiểu Kính tới đây tất nhiên là muốn cháu nhập cuộc, cháu có thể không liều mình bồi quân tử sao!”

“Sảng khoái!” Đỗ Nguyệt Sanh bật cười: “Tôi đã nói từ đầu, Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Tiểu Kính quả nhiên là người gan dạ hiểu biết!”

Lão phải hết tàn thuốc đi, lại nói: “Chúng tôi đang đánh cuộc với nhau mười hai bến tàu của Hồng Bang trong Tô giới.”

Lão thấy Cao Kính im lìm không nói thì thở dài: “Đáng ra từ lúc Cao lão đại còn sống, mười hai bến tàu này đã nằm trong vùng quản hạt của Hồng Bang. Nhưng Lãnh sự Albert nói các bến tàu này nhiều năm nay làm ăn tệ hại, do Hồng Bang quản lý không tốt.... Cho nên mới nhất quyết gọi tôi tiếp nhận mấy bến tàu này. Tôi đã nói, bến về tay tôi thì cứ về, nhưng công nhân trên bến toàn bộ là người của Hồng Bang. Nếu bọn họ không đồng ý, tôi dù làm ông chủ cũng phải chào thua có phải không?”

Cao Kính chỉ cười miết lá bài trong tay cho nhẹ hế ra, tiếp tục nghe Đỗ Nguyệt Sanh nói: “Cho nên chuyện cá cược chính là ván bài đánh hôm nay. Nếu cậu thắng, bến tàu của Hồng Bang cứ do Hồng Bang quản lý, tôi nhẹ gánh bớt lo. Nếu như tôi thắng, thì làm phiền Tiểu Kính cậu làm cho tôi một chuyện, lập cho tôi một cái chứng từ, nếu như công nhân trên bến tàu có xảy ra lộn xộn gì đó, cậu cần phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Nếu như Lãnh sự A Bối Nhĩ thắng...” Đỗ Nguyệt Sanh cười ha hả: “Vậy thì các bến này về sau là của Thanh, Hồng Bang mọi người hợp tác vui vẻ! Để cho vui hơn, chúng ta quy mỗi bến tàu thành một trăm đồng đại dương, thua bến rồi còn phải thua tiền đấy!”

Cao Kính nhìn lướt qua mười hai đồng xèng xanh đỏ ở bên cạnh, cười nhạt: “Nếu Đỗ gia với Lãnh sự đại nhân đã quyết định, Tiểu Kính vậy phải cam tâm tình nguyện phụng bồi.” Cậu ta đẩy xèng ra phía trước, cười nói: “Cháu biết Đỗ gia và Lãnh sự đại nhân đều rất bận rộn, thôi không lãng phí thời gian của mọi người nữa, chúng ta tổ một ván nào!”[1]

Đỗ Nguyệt Sanh cùng An Bối Nhĩ đều rất sững sốt. Đỗ Nguyệt Sanh không kềm được co giật khóe mắt, cười gượng: “Tiểu Kính tính cách nóng nảy như vậy sao?”

“Đỗ gia theo hay không theo?” Cao Kính dựa vào ghế cười nói.

Đỗ Nguyệt Sanh lấy tay chỉ cuống quýt vào Cao Kính, rồi thở dài một hơi: “Không theo!”

An Bối Nhĩ nhún vai, lật bài lên, nói: “Tôi ra đôi K!”

Cao Kính cười nói: “Lãnh sự đại nhân ra bài tốt quá, tôi chỉ có con Ba nhỏ. Thê thảm quá, bài xấu như vậy!” Cậu ta cười đẩy một ngàn hai trăm đồng đại dương lấy từ Tôn Tử Hoa đến trước mặt An Bối Nhĩ, nói: “Tôi mới lên tiếp quản Hồng Bang nên chưa tới thăm ngài được, mong thứ lỗi cho, sau này còn phải nhờ Lãnh sự đại nhân chiếu cố nhiều!”

Nói xong rồi, cậu ta lại quay về chìa tay ra với Đỗ Nguyệt Sanh: “Đỗ gia, Thanh Bang Hồng Bang nguyên bản là người một nhà, sau này mong Đỗ gia chiếu cố thêm cho, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Đỗ Nguyệt Sanh mỉm cười bắt tay Cao Kính, nhìn cậu ta nhấc áo khoác lên cười cười nói cáo biệt, chờ đến khi cậu đi thật xa mới mở lá bài còn úp trong tay, rõ ràng đó là một con Át bích. Lão than thở: “Thằng nhóc này tính ra cũng tài lắm, nhưng quả thật so với Phạm Cửu thì trình kém hơn mấy phần. Nếu đổi lại là Phạm Cửu, dù trong lòng hẳn biết rõ mọi thứ, nhưng thế nào cũng sẽ ngồi đánh mấy ván mới đi.”

An Bối Nhĩ hấp háy cặp mắt màu xanh lam, cầm lấy ly rượu trong tay người hầu rồi cười: “Tôi lại nghĩ như vậy không tệ, so với Phạm Cửu, tôi thích hợp tác với kiểu người này hơn hẳn.”

Đỗ Nguyệt Sanh lập tức cười ha hả: “Người mà Lãnh sự đại nhân chấm tất nhiên không tệ rồi.”

.
. .

Trong tòa biệt thự nhà họ Cao, Cao Tiến báo với Phạm Văn Cổ rằng có Lữ Hoán Viêm lại đến cầu kiến.

“Tôi đã nói không được khỏe trong người, không thích hợp gặp khách!” Phạm Văn Cổ đọc sách, mắt cũng không buồn ngước lên. Cao Tiến nghe vậy gật đầu, rồi ra ngoài.

“Lữ tướng quân vừa hòa nhã vừa khôi hài, người ta đồng ý chịu làm bạn với anh, nhưng sao anh cứ nhất quyết phải từ chối không cho người ta vào cửa vậy, không lẽ độ gì cả.” Phạm Văn Hình nhíu mày.

Phạm Văn Cổ vừa đọc sách vừa cười. “Lữ Hoán Viêm mưu kế có thừa mà khí lượng không đủ, là kiểu người âm hiểm, tuyệt đối không thích hợp làm bạn đâu.” Anh nói rồi chừng như vừa nhớ ra gì đó, bèn nói thêm: “Em đó, ngàn vạn lần đừng qua lại với hắn ta nữa, anh hai hiện giờ thân mình còn lo chưa xong, em phải suy nghĩ cho rõ, người không nên quen biết thì...”

Phạm Văn Hình nhin không được nữa, cô nói: “Thì anh là như vậy mà! Trước đây anh làm Hồng Bang Cửu ca tất nhiên có người tăng bốc anh, cũng có người muốn hại anh, bây giờ anh bị giam cầm trong phòng ngủ, còn có ai muốn giao thiệp với em nữa chứ!”

Phạm Văn Cổ thấy Phạm Văn Hình mặt mày ủ dột thì đặt sách trong tay xuống mỉm cười.

Phạm Văn Hình ngồi trên giường không nói năng gì, mãi lâu sau mới mở miệng: “Em hẹn Cao gia ca ca ra ngoài ăn, anh ấy nói không rảnh.”

Phạm Văn Cổ cười: “Thiếu gia bề bộn nhiều việc, cậu ấy không rảnh đâu mà đi, em tìm người khác đi chơi đi.” Anh chỉ vừa nói xong đã thấy Phạm Văn Hình nhìn anh giận bưng bưng, anh liền thất thanh: “Anh đã làm gì em đâu!”

Phạm Văn Hình hít sâu một hơi, nói: “Nhưng khi em nói với anh muốn anh đi cùng ra ngoài uống cà phê... anh ấy lại nói ừ cà phê cũng được, vậy thì cùng đi!” Cô phụng phịu mà nói: “Ăn thì không rảnh, vậy uống cà phê thì rảnh lắm sao, chuyện này không nghĩ cũng biết mà, anh ấy không thích đi ra ngoài một mình với em, còn vòng vo cái gì nữa chứ!”

Phạm Văn Cổ sững sốt, anh ngẩng nhìn dáng vóc đã dần dần trở nên rất xinh đẹp của Phạm Văn Hình, rồi bỗng dưng phát giác được rằng những cái hẹn lần hẹn lứa của Phạm Văn Hình với Cao Kính đã không còn là chuyện của một đứa trẻ con muốn tìm người đi chơi cùng nữa. Anh nhìn vào viên mắt hoe hoe đỏ của Phạm Văn Hình, chỉ cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, nhất thời im lặng. Phạm Văn Hình đột nhiên quay đầu lại, đánh vào người anh mà nói: “Em hận anh, hận anh! Vì sao tất cả mọi người đều để anh ở trong lòng, nhưng chưa bao giờ đặt em vào mắt! Mẹ đã như vậy, ba cũng như vậy, bây giờ cả Cao gia ca ca cũng như vậy!” Cô vừa mắng vừa khóc, xong lại ngã gục vào lòng anh.

Phạm Văn Cổ ôm lấy cô, hít thật sâu vào, đặt đầu anh tựa lên đầu cô, chờ Phạm Văn Hình khóc đến mệt nhoài thì thôi. Anh khom người xuống lau nước mắt cho cô, nhỏ giọng nói: “Em đừng có khóc như vậy, ba mẹ trong lòng đều thương em, dù cho tất cả người khác đều không quan tâm em, em vẫn là em gái anh hai thương nhất mà.”

Phạm Văn Hình bối rối lau khô nước mắt, rồi nhả mặt làm quỷ với anh, nói: “Em dĩ nhiên là em gái anh hai thương nhất rồi, anh có mấy cô em hả?” Rồi cô đột nhiên như nhớ đến điều gì, lại gần giọng đe dọa: “Anh nếu dám nói với Cao gia ca ca rằng em khóc vì anh ấy, em không bao giờ thèm để ý anh nữa!”

Phạm Văn Cổ nhìn vào cô thật lâu, mới thấp giọng nói: “Anh hai... có thể xin em một chuyện hay không?” “Chuyện gì?”

“Em không nên thích thiếu gia.”

Phạm Văn Hình lập tức biến sắc: “Vì sao?”

Phạm Văn Cổ nói một cách khó khăn: “Tiểu Hình, anh hai rất khó nói rõ cho em biết... nói chung, xin em đừng thích cậu ấy!”

“Thích một người tức là thích một người, sao có thể nói không thích là không thích được?” Phạm Văn Hình đứng dậy, giận dữ nói: “Em mặc kệ anh có mâu thuẫn gì với Cao gia ca ca, em thích anh ấy, em cũng sẽ làm anh ấy thích em!” Cô thấy anh hai cúi đầu trầm mặc lặng lẽ thì mắt đầu nhỏ giọng cầu xin: “Anh hai ơi, em thích Cao gia ca ca nhiều năm lắm rồi, em thật lòng thích anh ấy, lúc em còn nhỏ đã nói với anh, sau này em lớn phải gả cho Cao gia ca ca. Anh hai ơi, anh đừng đấu với anh ấy nữa có được không anh?”

Rồi đột nhiên cô phát hiện trên khuôn mặt Phạm Văn Cổ thoáng hiện ra một vẻ đau thương. Cô không khỏi ngẩn ngơ. Cho đến bây giờ Phạm Văn Cổ vẫn luôn luôn ung dung điềm tĩnh, dù là mừng vui hay giận dữ cũng rất ít khi biểu lộ, đừng nói là khổ đau.

“Tiểu Hình à, cậu ấy không có khả năng thích em đâu, cậu ấy, cậu ấy thích là, là...”

Phạm Văn Hinh biến sắc, cô bưng tai mà nói: “Em không muốn nghe! Em không muốn nghe! Anh nói gì em cũng không nghe đâu!” Nói rồi cô vụt bỏ chạy ra ngoài phòng.

“Là nam...” Phạm Văn Cổ bắt đắc dĩ mà phun ra hai chữ đó.

.
. .
.

Phạm Văn Hinh vừa chạy đi vừa nức nở khóc, cô cũng không thèm để ý đến người khác đang liếc nhìn mình. Cô đã chạy qua rất nhiều con phố trong mù mịt, đến khi trời đã đen kịt mới quay trở về nhà. Khi cô vừa định đẩy cửa vào nhà, chợt có ai đó gọi: “Phạm tiểu thư!”

Phạm Văn Hinh ngoái lại, ngạc nhiên nói: “Là ông... Lữ tướng quân!”

Lữ Hoán Viêm vút cái tàn thuốc đi, cười nói: “Tôi chờ cô lâu lắm rồi.”

Phạm Văn Hinh hỏi: “Có... có chuyện gì sao?”

“Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, sợ nếu ăn một mình thì mất ngon, không biết Phạm tiểu thư có thể vui lòng bồi tại hạ ăn một bữa cơm không.”

“Tôi... hôm nay tôi không có thời gian.”

Lữ Hoán Viêm cười khở: “Tôi vừa mới bị anh cô từ chối ngoài cửa, cô sẽ không lạnh nhạt với tôi đó chứ?” Trên người hắn là một bộ Âu phục màu nhạt, phối cùng tương mạo anh tuấn, dưới ánh đèn lu mờ có đôi phần khiến người khác phải rung động.

Hắn ta thấy Phạm Văn Hinh chần chờ không quyết thì nói thêm: “Tôi với cô không phải bằng hữu sao?”

“Nhưng mà...” Phạm Văn Hinh nói: “Bây giờ muộn quá rồi, ba sẽ mắng.”

Lữ Hoán Viêm nghe xong thì cười nhạt: “Phải nhĩ, lẽ ra tôi có chuyện về Cao Kính muốn nói với cô.”

“Cao gia ca ca?”

“Cô không muốn biết giữa anh hai cô và Cao Kính rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay sao?” Lữ Hoán Viêm cười nói.

Phạm Văn Hinh phân vân một lúc thật lâu, rốt cuộc cô nói: “Thôi được! Có điều không được về trễ lắm đâu.”

Lữ Hoán Viêm chậm rãi nói: “Tôi nghĩ không cần lâu lắm.”

.
. .
.
.

15. Chương 15

Phạm Văn Hinh theo Lữ Hoán Viêm ra khỏi ngõ, ngồi lên ô tô của hắn. Lữ Hoán Viêm dẫn cô đến nhà hàng Hòa Bình của tòa nhà Sasoon. Phạm Văn Hinh ngồi giữa gian đã được bao trọn trong một nơi chốn xa hoa như vậy, mà cũng chỉ có hai người bọn họ, cô có hơi thấp thỏm. “Lữ tướng quân, tôi chỉ ở đây một lúc thôi mà, đừng phí nhiều tiền.”

Lữ Hoán Viêm cởi áo khoác đưa cho bồi bàn, bảo treo lên, sau đó phát tay bảo anh ta ra ngoài, miệng hần cười: “Phạm Tiểu Thư không cần lo lắng, tôi đưa cô đến nơi này là muốn tìm một chỗ yên tĩnh nào đó để trò chuyện với cô. Nếu chọn một nơi tùy tiện, chúng ta đêm nay còn chưa nói xong, Cao Kính đã biết rồi.”

“Rất cuộc ông muốn nói với tôi rằng giữa Cao gia ca ca và anh hai tôi có việc gì nào?” Phạm Văn Hình cau mày.

Lữ Hoán Viêm cười, trong cái cười có một chút trào phúng: “Cô thật sự không hay quan hệ giữa anh hai cô và Cao gia ca ca kia là gì à?”

Phạm Văn Hình khê hé miệng: “Tôi biết bọn họ bây giờ không được tốt đẹp gì, nhưng trong quá khứ bọn họ quả thật là tốt. Chỉ là bây giờ có chút hiểu lầm thôi mà, tới khi nào Cao gia ca ca không giận anh hai tôi nữa, bọn họ tự nhiên sẽ ổn thôi.”

Lữ Hoán Viêm nhàn nhạt nói: “Vậy có có biết rằng Phạm Cửu là người thế nào của Cao Phủ Cẩm không?”

Phạm Văn Hình biến sắc, nói: “Anh hai là nghĩa tử thứ chín Cao lão gia thu nhận, làm sao tôi không biết chứ?”

Lữ Hoán Viêm ghé sát lại Phạm Văn Hình, hồi lâu sau mới nói: “Tiểu Hình, em có biết rằng vốn dĩ em có một đôi mắt đẹp dễ nhất trần đời, giống như anh hai em vậy. Đôi mắt của em giống in hệt anh hai em, đường nét thật thanh tú, hàng mi thật dài, con ngươi đen lay láy. Nhưng em có biết mình kém cỏi ở chỗ nào không?” Lữ Hoán Viêm trở về ghế của hắn, cười nói: “Đôi mắt của anh trai em rất trong, trong đến kỳ quặc, khiến người khác tưởng như chỉ nhìn một cái thôi đã thấy đáy, nhưng khi thật sự nhìn vào, thì phát hiện ra chúng sâu hút không thấy được đáy, sâu đến mức có thể giam người ta vào mê muội... Cho nên, nếu em muốn giành lấy Cao Kính từ tay anh hai em, không còn nghi ngờ gì, em thua rồi!”

“Tôi không hiểu ông muốn nói cái gì?”

“Tiểu Hình, em là một cô gái rất bình thường, nhưng so với các cô gái khác thì em thông minh hơn họ, em không cam lòng chịu cô đơn như họ. Em không cam lòng mình là con gái của một gã làm vườn, rồi sau này sẽ phải gả cho con trai của một gã làm vườn cùng loại. Em có khao khát rất mạnh... Nhưng Tiểu Hình à, em là một người trung thành với tình cảm của chính bản thân mình, đây mới chính là chỗ tôi bội phục em!” Lữ Hoán Viêm cười nói: “Em trông như không có gì để nói về ý kiến của tôi ư?”

“Ông đã nói tôi là một cô gái bình thường đấy còn gì, vậy tôi còn gì để nói sao, tôi không hề phủ nhận tôi thích Cao gia ca ca!”

“Thích bao nhiêu?” Lữ Hoán Viêm có vẻ rất hào hứng, “Có đủ để cho Cao Kính tổn thương anh hai em hay không?”

Phạm Văn Hình đứng bật dậy, nói: “Thì ra hôm nay ông gọi tôi đến để nói chuyện này, tôi không muốn nghe nữa!” Cô nói rồi liền đi ra cửa, tay vừa chạm đến tay nắm thì Lữ Hoán Viêm cười nói: “Vậy em có biết rằng anh hai em cũng thích Cao Kính hay không.... Giữa bọn họ cũng không phải là tình nghĩa anh em với nhau, mà chính là loại tình cảm tương tự như giữa nam nữ...”

Hắn thấy Phạm Văn Hình đang thở hổn hển, liền bật cười kéo cô đến bên bàn, rót cho cô một ly rượu, nói: “Chẳng lẽ em không hề chú ý đến vết tích trên cơ thể của anh em? Không thể nào, sau khi anh hai em bị Cao Phủ Cẩm cưỡng bạo, chẳng phải chính em đi chăm sóc hắn ta?”

Phạm Văn Hình mở to hai mắt nhìn hắn sợ hãi. Lữ Hoán Viêm móc bao thuốc lá, châm một điếu rồi cười: “Em đang thấy lạ vì sao tôi biết ư?” Lữ Hoán Viêm nhả một vòng khói thuốc, nói: “Vì tôi cũng thích anh hai của em, nhưng không giống với cha con nhà họ Cao, cũng không phải như Tứ Di Thái nhà họ Cao. Cho nên, giữa đám người cùng thích anh hai em ấy, tôi là một người đứng ngoài nhìn ngắm.”

“Các người đều điên hết cả rồi!” Phạm Văn Hình cắn răng bật ra.

Lữ Hoán Viêm cười: “Những kẻ ấy xác thực là điên rồi, nhưng tôi không giống như thế, hứng thú yêu thích của tôi có một chút bất đồng. Tiểu Hình này, giúp tôi một việc nhé?” Hắn dụi hết thấy tàn thuốc trên mặt bàn, “Tôi giúp em có được Cao Kính, em giúp tôi có được anh hai em.”

Phạm Văn Hình cười nhạt một tiếng: “Anh hai tôi sẽ không để cho ông làm nhục anh ấy đâu!”

Lữ Hoán Viêm nhoẻn nụ cười: “Tôi cũng không mơ tưởng có được anh hai em lâu lắm đâu, tôi chỉ tò mò rằng khi anh em cởi hết quần áo ra sẽ có bộ dáng gì đây? Tôi chỉ mong một đêm là được.”

Phạm Văn Hình thở dốc, thật lâu sau mới run rẩy nói: “Dù có thể nào tôi cũng không đồng ý cho ông, ông không phải muốn anh hai tôi một đêm, ông muốn mạng sống của anh ấy!”

Lữ Hoán Viêm lạnh lùng cười, nói: “Tôi rất muốn biết Phạm Cửu nếu có thể nhẫn nhịn chịu đựng Cao Phủ Cẩm, vì sao lại không thể nhẫn nhịn chịu đựng người khác một buổi tối?” Hắn nhìn thấy Phạm Văn Hình uống cạn rượu trong ly thì rót thêm cho cô một ly, cười: “Tôi có thể nói ra được nhiều chuyện của nhà họ Cao như vậy, em cũng nên biết, tôi tuyệt đối có vốn liếng để thương lượng điều kiện với em!”

Phạm Văn Hình run rẩy nhấp mấy ngụm, lắc đầu: “Không được, tuyệt đối không được!” Bất thành linh cô lật đổ ly rượu lên trên bàn, đứng dậy cả tiếng: “Người tôi thích, tự tôi sẽ đi giành lấy, tôi muốn thắng anh hai, cũng phải thắng quang minh chính đại!”

Cô quay người vừa bước đi được mấy bước, liền ngã nhào xuống đất. Lữ Hoán Viêm thở dài, cũng không đến gần đoái hoài đến cô. Hắn mở nút một chai rượu khác, rót cho chính hắn một ly rồi tự nhủ: “Vỡ kịch mới có bắt đầu, sao mà tàn cuộc được?”

Phạm Văn Cổ đang dùng bữa một mình trong cái sảnh lớn trống trải của Cao gia, anh quay đầu lại, thấy Cao Tiến cùng hai người bảo tiêu đang đứng ở cách đó không xa, bèn cười: “Cùng ăn đi!” Anh nói xong, thấy ba người vội vã lắc đầu, cũng không miễn cưỡng, chỉ quay lại cười ăn đêm mấy đĩa. Cơm nước xong, anh liền bước lên lầu. Cao Tiến theo sát anh, Phạm Văn Cổ bèn cười: “Anh đi ăn cơm đi, trong nhà còn phải đợi chờ người trước người sau nữa mà.” Anh nói rồi thì đẩy cửa vào trong, cầm lấy quyển sách trên tủ đầu giường, mở ra cho đến khi giáp mí với tấm thẻ kẹp sách, vừa lật ra đã có một tờ giấy bay xuống. Phạm Văn Cổ thoáng nhìn qua, toàn khuôn mặt biến sắc.

Cao Tiến vừa xới được hai muống cơm đã có một cô hầu gái chạy vào nói, ngoài cửa có một tướng quân họ Lữ muốn đến xin gặp Cửu thiếu gia. Cao Tiến nói: “Bảo ông ta về đi, đã nói là Cửu thiếu gia không khỏe trong người...”

“Chờ một chút!” Phạm Cửu đứng ở đầu cầu thang trầm giọng gọi: “Gọi hắn ta vào!”

Lữ Hoán Viêm cả người mặc thường phục, trên mặt mang một cái cười mỉm, vừa thấy Phạm Văn Cổ liền cười: “Phạm Cửu của Hồng Bang thật đúng là Kim Phật Diện mà, khó lắm mới gặp được đấy!”

“Lữ tướng quân nói gì vậy, Phạm Cửu nếu như không phải vì thân thể không được khỏe, tướng quân không cần phải đến, tôi sẽ đến.”

Phạm Văn Cổ cười nhạt, anh nói xong rồi dẫn Lữ Hoán Viêm về phòng sách.

Hai gã bảo vệ nhác thấy, chùng như muốn xông tới ngăn cản, nhưng lại bị Cao Tiến nghiêm mặt cản lại, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lui ra. Lữ Hoán Viêm sai mấy bước đuổi kịp Phạm Văn Cổ, nói: “Tôi càng muốn họp bàn với Cửu nhi trong phòng ngủ hơn đấy!”

Phạm Văn Cổ liếc nhìn hắn ta, anh không trả lời, nhưng thật sự dẫn hắn ra vào trong phòng ngủ. Phạm Văn Cổ đóng cửa lại, nói: “Lữ tướng quân, cho dù Phạm mỗ hiểu đã đắc tội với các hạ, nhưng cũng là chuyện giữa chúng ta. Tiểu Hinh tuy rằng là em gái tôi, nhưng cũng chỉ là hạ đẳng nữ lưu. Mong tướng quân giờ cao đánh khẽ, không nên làm khó em ấy.”

Lữ Hoán Viêm nằm xuống giường, cười nói: “Cậu đang định thương lượng điều kiện với tôi à?”

“Vậy anh muốn điều kiện gì?”

Lữ Hoán Viêm nở nụ cười: “Phạm Cửu, bây giờ cậu không còn cái gì để nói điều kiện với người ta nữa, kể không có quyền không có thế, ngay cả hành động của mình cũng bị người ta kiểm soát, cậu còn có vốn liếng gì đây?”

Phạm Văn Cổ cười: “Lữ tướng quân nếu đã biết tôi rõ ràng như vậy, thế thì cần gì phải ép buộc khổ sở?”

Lữ Hoán Viêm lạnh mặt không chút biểu tình nhìn anh một lúc, rồi bất ngờ đứng dậy đi đến trước mặt anh, xốc lấy cổ anh vút lên giường, cười bảo: “Bây giờ mày trừ cơ thể ra còn có cái gì để nói điều kiện hay sao?”

·
·
Chú thích

[1] Từ gốc ở đây là (Toa cấp). Tra một vòng thì thấy là kiểu chơi bài Poker 5 lá (Five-card stud). Tiếng Việt mình thấy có hai từ để gọi, một là xì phé, hai là bài tố. Ban đầu định để là xì phé, nhưng từ này nghe có vẻ không sang? Cho nên đã đổi lại thành cụm “tố một ván”. Cho nó ngẫu vậy thôi ấy mà...

Về cách chơi thì Như thật tình là không biết, đọc hết wiki tiếng Anh đến tiếng Hoa tiếng Việt xong vẫn rất mù mờ, xem hết mấy phim có Châu Tinh Trì với Âu Dương Chấn Hoa xong kết luận cuối cùng vẫn là bản thân chỉ biết mỗi cào với tiến lên dân dã mình ;_____;

16. Chương 16

Lữ Hoán Viêm nhìn anh một lát, mặt không đổi sắc, rồi đột nhiên đi đến trước mặt anh, ôm lấy anh đẩy lên giường rồi cười: - “Hiện tại, mày, trừ cơ thể ra thì còn có cái gì có để nói điều kiện với người khác sao?”

Một tay hắn chop lấy tóc Phạm Văn Cổ, còn tay kia lần về phía dưới, thô bạo kéo tuột quần anh. Nhìn hàng mi đang rung lên dữ dội của anh, hắn cười, nghiêng người xuống nhìn cơ thể bên dưới của anh. Quét mắt qua vào lần, Lữ Hoán Viêm nói với cái giọng rất thản nhiên: “Đẹp thật đấy, không uống công tao phí nhiều công sức như vậy...”

Lời hắn nói còn chưa xong, đã nghe mát lạnh trên cần cổ. Chỉ thấy một cái họng súng đen sì đang áp thẳng vào cổ mình. Đôi ngươi đen thẳm thẳm của Phạm Văn Cổ đang lạnh lùng nhìn thẳng vào hai mắt hắn.

Lữ Hoán Viêm sững người một chốc, rồi phì cười: “Hóa ra mày vẫn luôn giấu dưới gối mày nằm một khẩu súng à? Thối quen này có từ lúc nào nhỉ.... là lúc bị Cao Phũ Cẩm cưỡng bức, phải không?!” Hắn ta quét mắt thật tỉ mỉ qua Phạm Văn Cổ: “Nhưng thủy chung mày chưa từng dùng khẩu súng này để đối phó Cao Kínhh...”

Bất thành lĩnh hắn hung dữ dè nghiến anh lại: “Vậy thì tại sao trước lúc mày bị cưỡng bức, không học cách nhét khẩu súng vào dưới gối hả?”

Hắn đứng dậy, sửa sang lại quần áo rồi nói: “Nếu mày đã không thích, thôi thì tao với mày đổi sang một cách thức khác vậy!”

Lữ Hoán Viêm cười nói: “Tao muốn mày đi khỏi nơi này, đi Nam Dương làm cho tao một việc!”

“Việc gì?”

“Thu gom cho tao một số đạn.”

“Sao lại là tôi!”

“Bởi vì mày là người thích hợp nhất. Người bán phía bên kia là người mày muốn gặp nhất!” Lữ Hoán Viêm cười rồi từ tốn nói: “Người đó họ Cao, tên Văn Nãi, hoặc có lẽ phải gọi là Ái Tân Giác La Văn Nãi!”

Lữ Hoán Viêm thỏa mãn quan sát sắc mặt Phạm Văn Cổ trong chớp mắt trở thành bạc phếch, rồi quay đi mở toang cửa phòng. Hắn khựng lại một lúc, ngoái lại cười mà hỏi: “Tao hỏi mày một câu...Rốt cuộc cái gì mới là ái tình?”

Sắc mặt của Phạm Văn Cổ đã trở lại như bình thường. Anh chỉ điềm nhiên thoáng nhìn qua Lữ Hoán Viêm, không hề đáp lại. Trông như Lữ Hoán Viêm cũng không mong chờ gì anh sẽ trả lời. Hắn chỉ ra đi, với một nụ cười trên mặt.

Lữ Hoán Viêm nhìn vào Phạm Văn Hình mặt mũi tái nhợt đang ngồi thu lu trong góc tường. Đầu cô vùi sâu vào giữa gối. Hắn ta cười hỏi: “Nghĩ thông suốt chưa nào?”

Phạm Văn Hình chỉ se sẽ ngược đầu lên, mắt cô đã mê man: “Ngày hôm ấy, Tứ Di Thái nhà họ Cao đến tìm tôi, nói anh hai tôi anh ấy không ổn rồi. Dì ấy quỳ xuống, cầu xin tôi đi cứu anh ấy, cầu xin tôi hãy mãi mãi chôn kín bí mật này. Khi tôi đến gặp anh hai, khuôn mặt anh ấy đã tái nhợt tới vô cùng. Thì ra, đã nhiều ngày rồi anh ấy tuyệt thực. Tôi nài nỉ anh hãy ăn đi, nhưng dường như anh ấy không nghe thấy gì cả. Sau đó, lão gia Cao gia nói, nếu anh ấy không chịu ăn một bữa, sẽ cắt đứt một ngón tay của tôi. Không ăn hai bữa, thì cắt hai ngón... Lúc đó, anh hai mới chịu mở miệng mà ăn. Tôi đã nghĩ, anh ấy sống như thế thì đau đớn biết mấy. Anh ấy vì tôi mà mới phải sống sót.”

Lữ Hoán Viêm cười: “Sao đây? Em nghĩ anh hai em rất thương em sao, cho nên em không đành lòng thương tổn hần? Nhưng tôi chỉ đem em ra đổi lấy một đêm của hần, hần cũng cương quyết cự tuyệt nốt. Hần bị hai cha con nhà họ Cao đùa bỡn, thật ra cũng có kém gì tôi đâu, có phải không? Nhưng hần cũng chả chịu nhả nhin vì em một chút!” Lữ Hoán Viêm lạnh lùng đi đến trước mặt cô, nói: “Hần ta khiến đầu tôi bốc lửa bừng bừng, em bảo tôi nên làm cái gì đây?”

Phạm Văn Hình nao núng, thụt lùi mấy bước về phía sau. Lữ Hoán Viêm đè nghiêng cô trên mặt đất. Phạm Văn Hình hốt hoảng. Cô liều mạng, cuống quấy tứ chi để phản kháng. Nhưng cô không thể nào bì kịp với sức vóc thô lỗ của Lữ Hoán Viêm. Từng mảnh một, hần xé y phục của cô ra, cho đến tận khi cô hoàn toàn trần trụi, mới buông tha cô.

Phạm Văn Hình cuộn tròn người, cô ở đó và khóc rống. Lữ Hoán Viêm lạnh lùng: “Ái tình của tôi là hủy diệt, ái tình của Phạm Văn Cổ là chờ đợi. Ái tình của Cao Kính là căm hận, ái tình của Diêu Bội Tư là áy náy. Còn em, em muốn loại tình yêu như thế nào đây, Phạm Văn Hình?”

Hần lấy một bao quần áo nơi cánh cửa vớt lên người cô, nói: “Mặc áo vào rồi về nhà đi! Anh hai em mang họ Ái Tân Giác La, còn em họ gì? Em còn nghĩ em và hần là anh em ruột sao?”

Phạm Văn Hình run rẩy mặc lại quần áo, sau đó, như bị phát điên, cô chạy thốc tháo ra ngoài. Cô chạy được một lúc, rồi đâm sầm vào Cao Tiến. Hần cuống cuống ngăn cô lại: “Tiểu Hình, tôi đi khắp nơi tìm cô đó, anh hai cô đang cuống cả lên kia kìa!”

Phạm Văn Hình nghe vậy thì dần dần bình tĩnh trở lại. Cô lau khô đi nước mắt, chậm chạp nói: “Em biết, trong lòng anh hai em rất quan trọng. Nhưng không thể nào quan trọng được bằng Cao Kính đâu... Như thế, em cũng như thế thôi, ai bảo chúng em là anh em ruột cơ chứ?”

Nói rồi, cô quay đầu rồi bỏ đi, để Cao Tiến sững sờ ở lại.

.
. .
-
. .
.

Trần Hướng Đông nhìn báng của khẩu súng trường cầm trong tay, nhả một hơi thở dài. “Đau đầu thật, loại súng này so với chủng Mao sắt[1] của Đức không có gì khác biệt, nhưng đường kính đạn lại lớn hơn Mao sắt một chút. Coi bộ đây là loại súng hàng phông chế từ Nam Dương[2], đạn cũng chỉ có ở Nam Dương... Bất ngờ thật đấy, Lữ Hoán Viêm không phải đầu cơ trục lợi không phải là súng cũ của quân đội hần, mà lại là buôn lậu một lượng súng ống!”

Gã thấy Cao Kính cau mày, dường như đang trầm ngâm chuyện gì đó mà không nói, thì cười: “Cậu đang nghĩ gì thế? Còn đang nhớ tới Phạm Cửu?” Trần Hướng Đông vút khẩu súng qua một bên, rồi nói: “Nói tới thì, tôi thật sự không cảm thấy mười hai bến tàu là con bài tẩy chưa lật của Phạm Cửu. Cậu nói xem, bài tẩy của hần ta là quân gì?”

.
. .
.

17. Chương 17

Cao Kính mân mê hòng súng trong tay mình, nói: "Lúc trước, Cửu nhi chầm đứng ngay một quyển sách của tôi. Tôi biết, hần ta phân vân rất lâu, thật ra nếu hần chịu mở miệng van nài tôi cho hần, tôi lẽ ra cũng đưa mà thôi. Nhưng hần ta ương bướng nhất quyết không chịu hé mồm xin tôi, mà cùng tôi chơi bài. Nếu hần ta thua thì mỗi ngày phải làm bài tập cho tôi, mỗi một ván thì tính một ngày. Còn nếu như tôi thua, chỉ cần đưa quyển sách đó cho hần.

"Không công bằng nhỉ, rốt cuộc cậu thua!"

Khóe môi sắc lẹm của Cao Kính chếch lên một chút, nhẹ cười: - "Cũng không hoàn toàn đúng như vậy. Thật ra tôi thắng hần chín ván liên tục, nhưng qua tới ván thứ mười, hần ta nói, hần muốn cược lớn. Một ván đổi mười ngày, bằng không sẽ không có cơ hội nào để gỡ gạc. Tôi đồng ý. Kết quả ván thứ mười đó hần ta thắng. Hần thắng, tôi thua, đó là số trời, còn lấy luôn quyển Tôn Tử Binh Pháp. Tôi không phục, nói là không tính. Hần ta thua mười ván mới thắng được một, như vậy tôi thắng mới đúng. Hần chỉ cười nói vậy chúng ta chơi lại đi, về sau toàn là hần thắng... Bất quá, đến cuối cùng hần chỉ lấy đi mỗi quyển Tôn Tử Binh Pháp."

Trần Hướng Đông cau chặt lông mày, tò mò hỏi: "Sao Phạm Cửu lại thắng cậu được?"

Cao Kính cười nói: "Tôi cũng thắc mắc thế đấy. Hần nói, thiếu gia, lúc cậu đánh bài, nếu bài cầm trong tay là bài tốt thì khi sắp bài sẽ rất khoan thai, nhưng nếu bài không tốt thì xếp bài lại rất mau," - Cao Kính nhát giọng bảo: "Cửu nhi là loại người như vậy đấy, hần có thua một trăm lần cũng không nghĩ là thua trắng, cho nên cái tôi quan tâm không phải con bài tẩy chưa lật trong tay hần... Mà là khoản đặt cược mà hần muốn thắng được."

Cao Kính nhìn ra ngoài cửa, chậm rãi nói: "Tôi muốn biết, rốt cuộc hần ta muốn cái gì?"

Trần Hướng Đông nhắc chén trà trong tay lên, nhấp một ngụm rồi lười giọng bảo: "Cậu không biết Phạm Cửu đang nghĩ cái gì, vậy còn cậu thì sao đây? Cậu muốn cái gì, chính bản thân cậu có biết rõ không?"

Cao Kính trầm lặng mất một lúc, rồi vút khẩu súng trong tay mình đi. "Tôi muốn thắng được hần."

Trần Hướng Đông đặt chén trà xuống, tay bần tay xòe ra mà cười: "Đã nói với cậu từ lâu rồi, đưa hần ta cho tôi đi, cậu cần cái thá gì phải đợi thằng ấy mở con bày tẩy hử. Lá bài đó, cho dù là con Át bích đi nữa thì cũng quyết định là thua cái chắc rồi."

Cao Kính đứng lên duỗi lưng ra, nói: "Đừng hấp tấp, trò chơi còn chưa kết thúc mà. Đừng quên hiện tại anh đang ở Bến Thượng Hải, ở Bến Thượng Hải này mà anh còn không thích chơi đùa hay sao?"

Trần Hướng Đông nhìn theo bóng dáng cậu ta càng đi càng xa xôi xản, nhếch môi cười khi hỏi tên sĩ quan phụ tá ở bên cạnh: "Mày có biết ván này trong bọn họ ai thắng không?"

Sĩ quan phụ tá cười bảo: "Cao thiếu gia đủ thông minh, cũng đủ thâm độc, nhìn sơ qua thì thấy cậu ta sẽ thắng đó! Có điều gã Phạm Cửu kia như một câu đố, giải không ra được, cho nên ai thắng ai thua còn chưa biết chắc được!"

Trần Hướng Đông mỉm cười "Ván bài này, cả hai thằng đều thua hết..." Sau đó, gã chia chia vào chóp mũi của mình, nói: "Ván này, là tao thắng!"

Trên tòa lầu cao của lầu Đắc Nguyệt, đám hương chủ Hồng Bang đang ngồi yên nghiêm chỉnh chờ Cao Kính tới. Tất cả bọn họ đều mặc áo ngoài bằng lụa đen như nhau, không ai khác ai, chỉ duy ở chính giữa có Tôn

Tử Hoa đang vận Âu phục. Hôm nay hẳn ta đã trở thành tâm phúc trước mắt Cao Kính, cho nên nhất cử nhất động đều như thông cáo việc này với tất cả mọi người. Hắn lướt mắt qua Cao Tiến dáng vóc thấp bé ngồi bên cạnh, thấy Cao Tiến ngồi mà mặt lạnh như tờ thì liền cười: “Cao Đại à, hôm nay anh cũng rảnh tới dự tiệc của thiếu gia sao, chẳng phải trước đây anh chưa từng tới đó à! Thế nào.... cũng biết bây giờ Tiểu Cửu là con cá mắc cạn trở mình không được nữa à...”

Hắn thấy Cao Tiến lạnh nhạt ném qua một cái liếc mắt khinh bỉ, bộ mặt xương xẩu không tránh khỏi sa sầm, gần giọng hận thù: “Mày đừng tưởng thiếu gia với hắn còn ghi nhớ tình xưa nghĩa cũ! Mày cho thiếu gia không hay biết nghĩa phụ chết như thế nào sao?”

Cái nhìn của Cao Tiến trở lạnh đi, lạnh lùng thốt: “Tôn Bát, cơm, mày có thể ăn nhiều nữa đi, để không miệng mồm bầy bạ!”

Tôn Tử Hoa liên tục hừ giọng mấy tiếng, thấy bộ dạng Cao Tiến rất đáng sợ thì mới câm miệng lại, nhưng lại khiến cho một Hương chủ khác phải lên tiếng: “Chẳng nhẽ còn không phải? Nghĩa phụ chết bất đắc kỳ tử như vậy, khi ông chết còn có ai khác ngoài Phạm Cửu thấy được mặt mũi hay không? Phạm Cửu chôn cất ông nhanh chóng như vậy, lẽ nào trong bụng không có điều mờ ám? Cậu đừng có nghĩ thiếu gia cái gì cũng không biết đấy nhé. Mấy ngón nghề của Tiểu Cửu mà đem ra đùa bỡn trước mặt thiếu gia ư, còn non lắm!”

Cao Tiến bỗng dừng quay mặt sang, nghiêng rằng: “Những lời này anh nên nhắc nhở thiếu gia mới đúng!” Anh vừa nói ra khỏi miệng, đã thấy Cao Kính mặc một bộ âu phục với sơ mi đen và áo khoác ngoài màu nhạt đi tới. Tôn Tử Hoa cùng Cao Tiến không khỏi có mấy phần chột dạ bất an. Nhưng Cao Kính chỉ ngồi xuống rồi nhạt giọng: “Dùng bữa đi!”

.

.

.

Vào đêm, Thượng Hải rực ánh đèn nê ông. Trần Dương Đông mang theo gã sĩ quan phụ tá rảo bước qua lại trong Đại Thế Giới, chán chường mọi kiểu. Người sĩ quan cười hỏi: “Thiếu tướng quân, ông muốn nghe tuồng, xem khiêu vũ hay nghe đọc sách?”

Trần Hường Đông rảo bước sang trước cửa của sân khấu tuồng, thấy ở bên ngoài có dán một bức quảng cáo to, một hoa dán tư thế yêu kiều đang giương ngón tay tạo thế Lan hoa chỉ[3]. Người thì ngoái đầu lại tỏ ánh nhìn mê mị. Trần Hường Đông nghĩ bụng hoa dán này trông rất quen mắt, nghĩ ngợi một buổi rồi phá ra cười: “Hóa ra là tiểu ni cô, không sai, không sai...” Hắn chỉ tay vào tấm áp phích: “Tiểu ni cô này có cá tính lắm đấy, chúng ta đi xem thử nó thế nào!”

Trên đài, vở tuồng còn chưa mở màn, những cái đầu người bên dưới khán đài nhao nhao cả lên. Trần Hường Đông mua một gói thuốc Tiểu niếp[4] nhỏ, vừa mới mở ra định rút lấy một điếu thì tay hốt nhiên sưng lại. Gã nghiêng đầu sang nhìn quanh dò xét trên lầu hai của Đại Thế Giới, rồi quay sang nói với gã phụ tá: “Coi bộ tao phải chuyển chỗ chút đỉnh, mày coi ngồi ở hàng đầu bên dưới là ai?”

Gã sĩ quan chợt nhìn qua, ngạc nhiên thốt: “Là Phạm Cửu!”

Trần Hường Đông cười cười, vẫy ngón tay gọi đứa trẻ bán dạo thuốc lá hạt đưa lại. Gã vừa mới đổi một đồng đại dương để mua một bao thuốc của thằng nhỏ, cho nên thằng bé nịnh bợ vội vàng chạy tới. Trần Hường Đông cười, thấy vào chiếc tráp đeo trên cổ đứa nhỏ hai đồng đại dương, sai bảo: “Mày nói cho tao biết, đào kép hôm nay có địa vị gì?”

Mắt của thằng nhỏ sáng rỡ, liền thoảng thưa: “Đại gia, cậu này là con hát gần đây đang lên hương đó, con gái có hóa trang cũng không đẹp bằng đâu. Cậu này vốn là vai chính của đệ nhất sân khấu Đan Quê, ông chủ Hoàng cũng tốn công tốn sức lắm mới rước được về đây ạ.”

Trần Hường Đông nhún đầu thằng nhỏ xuống dưới một cái, chỉ vào Phạm Cửu mà hỏi: “Còn người này, mày nhận ra không?”

Thằng nhỏ nhìn nhìn hồi lâu rồi mới nói: “Thấy không rõ lắm ạ, nhưng hình như cháu biết.”

Trần Hường Đông cười nói: “Vậy thì lát nữa mày bán luôn quần bên cạnh hần ta, nhìn coi hần ăn cái gì, nói chuyện với ai, nói điều gì, lát nữa tao thưởng mày năm đồng đại dương?”

Cặp mắt của thằng nhỏ đã sáng đến mức lóa lên, mắt miết gạt đầu rồi chạy như bay xuống lầu. Sĩ quan phụ tá cười nói: “Thằng nhỏ này lạnh lợi quá!”

Trần Hường Đông ngâm nga một khúc ca nho nhỏ, rút một điều thuốc ra ngoài rồi xòe lửa. Gã vốn nghĩ, rít xong một điều thuốc thì thằng nhỏ ấy sẽ trở về báo lại, nhưng không dè đâu gã rít hết cả gói thuốc mà cũng không thấy bóng dáng thằng nhỏ kia đâu. Tuồng đã vãn tràng. Trần Hường Đông và gã phụ tá gấp gáp bước xuống lầu. Bọn họ chen chân quyết liệt mãi mới thấy được tung tích của Phạm Văn Cổ, rồi liền luồn lách trong đám đông để bám theo sau anh. Nhưng còn chưa ra tới được cửa sân khấu, chợt nghe thấy tiếng gọi non nớt của một đứa bé: “Tiên sinh, tiên sinh ơi...” Trần Hường Đông còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị một thằng nhóc con ôm ngang lưng.

“Tiên sinh, vị tiên sinh kia ăn gì, nói chuyện với ai, nói cái gì, cháu đều nhớ hết rồi!”

Trần Hường Đông cười nói: “Làm tốt lắm, tốt lắm!” Gã dợm chân bước đi, càng bị thằng bé ôm nghiêng lấy không tha. Gã cuống cuống gọi người phụ tá xì ra năm đồng đại dương. Nhưng thằng bé kia cầm mấy đồng tiền xong vẫn cứ ôm khư khư lấy gã.

Trần Hường Đông rướn cổ lên thấy Phạm Văn Cổ đã đi tít xa, không còn bóng dáng, không còn cách nào khác đành thở dài: “Tiền mày cũng cầm rồi, còn ghì tao làm gì hả?”

“Tiên sinh bảo cháu thăm dò gì đó, cháu còn chưa nói mà?”

Trần Hường Đông bắt đắc dĩ kéo thằng bé đi ra khỏi rạp hát, tới một chỗ vắng vẻ rồi thở dài: “Nói đi!”

“Vị tiên sinh kia không ăn thứ gì, cũng không nói chuyện với ai, cho nên cũng không nói gì hết trơn!”

Trần Hường Đông trừng mắt với thằng nhỏ một lúc lâu, bỗng chợt phá ra cười: “Thì ra thằng quỷ nhỏ mày là người của Hồng Bang...” Gã nói rồi thì xách đứa trẻ nhấc bổng lên, thằng bé giãy dụa trong tay hần, vội vàng hét lên: “Cửu ca nhà cháu có một lời nhờ cháu gửi cho Trần tướng quân!”

Trần Hường Đông quẹt quẹt mũi, rồi nói với gã phụ tá bên cạnh mình: “Không ngờ rằng gã Phạm Cửu này cũng có mấy phần sáng mắt hiểu chuyện.” Gã quay sang nói với thằng bé: “Mày đi đi!”

Đứa trẻ kia cuống cuống tháo chạy ra thật xa, rồi đột ngột quay đầu lại la lên: “Cửu ca nói nếu Trần tướng quân còn chịu đưa bảy phần súng ống sắp tới tay mình cho người khác nữa là, tiếc rẻ gì năm đồng đại dương chứ?”

Thằng bé cầm những đồng tiền trong tay tung lên rồi đón lấy, cười nói: “Tiểu du tử tạ ơn Trần tướng quân thưởng cho cháu!”

Trần Hường Đông giận dữ: “Con nít quỷ nhà mày, được béo bỏ rồi còn già mồm, trả năm đồng đại dương đây cho tao!” Nói rồi gã dí theo bóng dáng thằng bé ấy. Tên phụ tá chẳng còn cách nào khác, đành truy đuổi theo sau.

Hai người bọn họ vòng vèo mãi thật lâu trong những con ngõ nhỏ, cũng không thể nào đuổi bắt được thằng bé nhanh nhẩu như chuột ấy. Cả hai dựa lưng nơi đầu ngõ mà thở hào hển. Trần Hường Đông vừa thở dốc vừa nói: “Ngày mai chúng ta cấm trụ ngoài Đại Thế Giới, tao không tin không tìm ra được thằng quỷ con đó.”

Sĩ quan phụ tá cũng đành phì phò thở rồi gạt đầu nghe theo.

Hai người vừa định đi ra khỏi đầu ngõ, bất ngờ Trần Hường Đông kéo gã sĩ quan lại, cùng nấp vào một chỗ kín đáo tối tăm. Từ vùng tối này nhìn ra, thấy được Phạm Văn Cổ đang từ tốn đi qua khỏi đầu ngõ. Hiếm khi thấy anh mặc áo ngắn màu trắng ngắn, khuôn mặt anh thanh tú, cùng mái tóc đen nhánh của anh, dưới vầng sáng tù mù của ánh đèn lại có một sự thanh thoát tự nhiên rất đối riêng biệt.

Đợi anh đi qua rồi, gã phụ tá định bám đuôi theo phía đằng sau, đầu vừa dợm ló ra ngoài, Trần Hường Đông đã kéo mạnh lại. Gã phụ tá vừa xoa xoa đầu vừa nhìn theo một người phụ nữ tuyệt đẹp bước ngang

qua. Nàng mặt một chiếc sườn xám màu lục nhạt đính hoa văn ánh kim. Gã thẳng thốt nói bên tai Trần Hường Đông: “Tứ Di Thái Cao gia!”

Trong bụng Trần Hường Đông đầy rẫy nghi hoặc. Gã bám sát nút hai người bọn họ mãi cho đến tận bờ sông. Trời lúc này đã vào rất khuya, bên bờ nước heo hút bóng người qua lại. Trần Hường Đông sợ nếu đến gần hơn nữa sẽ để lộ sơ hở, nên cùng tên phụ tá nấp dưới bậc thềm dưới cầu tàu, sau đó rẽ con nước bơi đến bên dưới chiếc cầu nơi Phạm Văn Cổ gặp gỡ Diêu Bội Tư.

“Cửu nhi...”, Nàng mỉm cười và gọi Phạm Văn Cổ, nhưng không hề có tiếng đáp lại của anh. Đôi bên trầm lặng một lúc, rồi mới nghe thấy Phạm Văn Cổ nói: “Di Tư, bây giờ chỉ còn tôi với di hai người, chúng ta khả dĩ có thể nói chuyện một cách công bằng!”

“Biết làm sao cho đủ, không đủ làm sao nói ra!”. Diêu Bội Tư mỉm cười.

“Năm xưa, hạ độc giết chết lão gia, là di có phải hay không?”

Diêu Bội Tư chỉ cười. “Lão đáng chết từ lâu, là cậu hạ độc, hay tôi hạ độc thì có gì khác nhau sao?”

Phạm Văn Cổ im lặng trong một lúc thật lâu, mới lại nói: “Nếu người đã chết, chuyện cũ cũng qua rồi, cần gì phải tính toán nữa?”

“Cậu muốn nói gì đây, Cửu nhi?”

“Tôi vẫn luôn nghi ngờ, rốt cuộc là ai đã giúp di? Có thể giúp gì bóp méo hồ sơ bệnh án, giúp di lo lót nhiều người trong bệnh viện như vậy, rồi cuối cùng còn giúp di giết người diệt khẩu.”

“Tôi vì cậu cơ mà, chuyện gì cũng có thể làm!” Diêu Bội Tư mỉm cười.

“Di Tư, những chuyện đã qua rồi, không ai có thể làm thay đổi hay can thiệp vào được nữa. Nếu người ấy thực lòng quan tâm tới di, chờ đợi di, di nên theo người ấy ra đi! Tôi vẫn nhớ như in, di vốn không hề muốn gả cho lão gia. Di cũng từng nói với tôi rằng, di đã có người trong lòng rồi, người trong lòng đó của di tương lai sẽ trở thành một quan quân...”

Anh còn chưa nói dứt lời, đã bị Diêu Bội Tư cắt đứt. “Cái gì là tình yêu?”

Phạm Văn Cổ trải dài hơi thở, nói: “Di Tư, di đối với tôi không phải tình yêu... Di chỉ là còn ấy nấy, là sự ấy nấy không hề cần thiết.”

“Cậu còn không hề biết rõ được tình yêu? Thế thì vì sao cậu biết người tôi yêu không phải là cậu hở?”

Thanh âm của nàng run lên, khe khẽ. “Hoặc giả, có rất nhiều những người sống cho đến kỳ hết một đời cũng không hay biết mình có thật lòng yêu một ai đó hay không. Cho nên, cũng không cần dùng đến kỳ hết khả năng để biết người ấy liệu có yêu thương mình thật sự. Cho nên, bọn họ thật may mắn, không cần phải mở lá chủ bài của mình.”

Nàng thốn thức một lúc, rồi mới nói: “Nhưng, tôi biết tôi yêu cậu, tựa như biết cậu yêu Cao Kính. Chẳng phải chúng ta đều chờ đến thời khắc lật lá chủ bài lên đó sao?”

Nàng hít vào một hơi thật sâu, cười bảo: “Cực thì cực. Bến Thượng Hải này có trò nào là không chơi được đâu chứ?”

Nấp dưới gầm cầu, Trần Hường Đông đến cả thở mạnh cũng không dám. Gã nghe ngóng thấy tiếng gót giày cao của Diêu Bội Tư đã đi xa dần. Và rồi, Phạm Văn Cổ hốt nhiên kêu lên một tiếng: Bội Tư!

.
. .
. .
. .

Tiếng gót giày ấy ngừng bật. Rồi lại mãi một lúc nữa mới lại nghe thấy giọng anh: “Bội Tư, có đôi khi kết thúc cũng không phải quan trọng đến như vậy.... Bởi vì chúng ta đã cùng nhau đi qua.... đi qua rất nhiều năm tháng.”

Điều bội Tư hít sâu một hơi, xoay người cười nói: “Cậu tự thuyết phục chính mình đi nhé, rồi hãy thuyết phục tôi.”

Trần Hường Đông nghe thấy tiếng bước chân nàng đã đi xa thật nhanh, rồi lại thêm một quãng nữa mới nghe thấy âm thanh khi Phạm Văn Cổ cũng đi xa dần. Bấy giờ gã mới cùng tên sĩ quan phụ tá đã lạnh run lập cập bò lên trên bờ sông. Trần Hường Đông dường như trơ ra, không còn cảm giác, hồi lâu sau gã mới hỏi: “Mày nghe hiểu không?”

Tên sĩ quan lấp bắp nói: “Cũng không phải quá rõ ràng, nhưng có gì đó dám khẳng định được. Thiếu tướng, bây giờ thì chắc chắn là ngài thắng rồi. Phạm Cửu che giấu chuyện Tứ Di Thái hạ độc giết chết phụ thân của Cao thiếu gia, coi như trở thành một người đồng lõa trong các kẻ thù giết cha của Cao thiếu gia. Còn có...” Gã sĩ quan hắt hơi một cái, rồi tiếp: “Thì ra Tứ Di Thái thích Phạm Cửu. Cao thiếu gia bị cô ta nhiều loạn như vậy, chắc chắn sẽ hận Phạm Cửu tới chết. Chao, không cần thiết phải biết được con bài tẩy của Phạm Cửu nữa, chắc ăn mười phần chỉ là con hai nhỏ xú mà thôi.”

Mãi thật lâu, Trần Hường Đông mới nói: “Ván bài lúc đó lẽ ra là Cao Kính thắng, nhưng cậu ta thắng liên tục chín ván rồi, Phạm Cửu lại muốn cậu ta đặt cá cược nhiều hơn. Cao Kính có một thói quen, thế càng xấu, cậu ta cược càng lớn. Vì lý do gì mà lúc Phạm Cửu thắng, hắn ta chỉ lấy đi điều hắn muốn...”

Trần Hường Đông quay đầu lại nhìn gã phụ tá đang đầy tràn ngỡ ngàng: “Mày đoán đi, Phạm Cửu muốn Cao Kính đặt khoản cược gì đây?”

.
. .

[1] Súng Mao sát. Có tên chính thức là Mauser ta hay gọi là Mô-ze). Nói một cách khái quát thì đây là một trong những loại súng trường lâu đời nhất thế giới, có xuất xứ từ Đức và mang tên nhà thiết kế của nó: Peter Paul Mauser . Mauser là loại súng trường trợ chiến điển hình và được sử dụng rộng rãi. Loại súng này cũng được trang bị cho Việt Minh trước 1945.

[2] Nam Dương: Có nhiều cách giải thích cho từ Nam Dương. Có thể là quần đảo nằm phía nam Thái Bình Dương, hoặc tên cũ của Indonesia. Nhưng trong bối cảnh truyện, mình nghĩ nghĩa: “Tên cuối thời Thanh chỉ vùng đất Giang Tô, Chiết Giang, Quảng Đông” là phù hợp nhất với câu chuyện.

[3] Lan hoa chỉ: Giải thích thì hơi trừu tượng, thôi ta để hình luôn ‘x’

Ps cho Lan hoa chỉ của the original, the one and only - Captain Jack Sparrow =))

[4] Thuốc lá Tiểu niếp: Một nhãn hiệu thuốc lá thuộc sở hữu của Hoàng Sở Cửu, rất thịnh hành vào thập niên 30 tại Thượng Hải.

Hoàng Sở Cửu (1872 - 1931) là một nhà tài phiệt tiếng tăm của Thượng Hải đầu thế kỷ. Ông vốn sinh ra tại Chiết Giang, lúc còn trẻ thì học nghề nhân khoa Trung Y gia truyền, sau đó mở một phòng khám Di Thọ Thất tại Thượng Hải. Năm 1890 ông từ bỏ trung y, theo ngành thuốc tây, lập ra hiệu thuốc Trung Pháp. Năm 1907 hợp với Hạ Túy Phương cùng mở hiệu thuốc Ngũ Châu rất đình đám. Giàu có lên, ông bắt đầu mở rộng lĩnh vực kinh doanh sang sân khấu, thương mại, và cả thuốc lá. Người ta gọi những đại công y ông lập ra là “tơ rớt” đầu tiên của Trung Hoa. Sau này Hoàng Sở Cửu vì các hoạt động đầu cơ thất bại mà trở nên ngập đầu trong nợ nần. (Baiké)

Ô kê bây giờ chúng ta sang một bài học về Marketing kinh điển.

Nhãn hiệu thuốc lá “Tiểu niếp” được Hoàng Sở Cửu khai sinh ra để cạnh tranh với thương hiệu Anh hài của công ty thuốc lá Anh Mỹ (British American Tobacco Co. China - BAT). BAT là một tập đoàn về thuốc lá rất mạnh trên thế giới, hiện nay họ đang sở hữu các nhãn hiệu thuốc lá quốc tế Dunhill, Kent, Lucky Strike, Pall Mall, Vogue, Rothmans, Winfield, State Express 555, KOOL, và Viceroy. Ngoài ra, còn một loạt nhãn hiệu địa phương khác. (wiki) BAT cũng có chi nhánh tại Việt Nam, văn phòng nằm ở Nguyễn Huệ, quận I. TP.HCM.

BAT thành lập năm 1902 tại Luân Đôn. Năm đó, vừa vặn qua 60 năm chiến tranh nha phiến giữa Phương Tây và Trung Quốc, và với một thị trường đầy những khách hàng tiềm năng của thuốc lá, BAT nghĩ mình có thể làm ăn sinh lời tại Trung Quốc. Và tháng 6.1902, BAT mở chi nhánh của mình tại Thượng Hải, mở nhà xưởng, lập ra các hiệu bán thuốc lá, tạo ra các thương hiệu lớn và nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường.

Hoàng Sở Cửu thấy thuốc lá là ngành sinh lãi rất cao, và lúc này các hiệu thuốc tây y của ông không đã không còn cạnh tranh nổi với các hiệu thuốc nước ngoài, nên ông quyết định mở ngành kinh doanh thuốc lá.

Lúc đó, nhãn thuốc lá được BAT đẩy mạnh kinh doanh nhất là “Anh hài” (trẻ con mới sinh). Hoàng Sở Cửu thì nghĩ, người Thượng Hải ưa gọi những bé gái mới sinh là “Tiểu niếp” (niếp: bé gái), nên nhãn “Tiểu niếp” sẽ dễ được người Thượng Hải ưa chuộng hơn vì cảm giác thân thiết với họ.

Chiến lược quảng cáo cho thuốc lá Tiểu niếp rất hoành tráng và cực kỳ thông minh. Trước lúc tung sản phẩm ra, Hoàng Sở Cửu bao thầu trang nhất các tờ báo lớn tại Thượng Hải trong 4 ngày. Ngày thứ nhất là hình một quả trứng đỏ thật to, không kèm bất cứ thuyết minh nào. Ngày thứ hai là ảnh mái tóc đen nhánh một bé gái. Ngày thứ ba là ảnh một đứa trẻ tròn trịa vô cùng đáng yêu. Tất cả đã khơi gợi sự tò mò của độc giả. Đến ngày thứ tư, là báo hỉ với công chúng sự thành lập của công ty thuốc lá Phúc Xương. Thuốc lá “Tiểu niếp” là báo hỉ với mọi người, kính tặng quả trứng đỏ chúc đại gia sớm sinh quý tử. Người hút thuốc đỏ xô mua Tiểu niếp, để cầu may.

Chiêu thức quảng cáo này trên cơ rất nhiều so với chiến dịch quảng cáo cho loại thuốc lá sậy hiệu “Phỉ điểu” (chim trĩ) của BAT. BAT cho những phu xe ở Thượng Hải mặc áo ghi lê có chữ “Khảo” (, có nghĩa là sậy). Chiến dịch này tuy tân kỳ và hấp dẫn không ít người hút thuốc lá, nhưng lại quá theo tư duy Phương Tây. Cho nên trước “Trứng gà đỏ” đánh vào những tập quán truyền thống trung Hoa của Hoàng Sở Cửu thì BAT phải chịu lép vế.

Những thiết kế bao thuốc lá rất rực rỡ và phong phú về đề tài thời bấy giờ.

Hoàng Sở Cửu cũng tận dụng những nơi ăn chơi của mình tại Đại Thế Giới để quảng cáo cho Tiểu niếp, bằng cách ai mua vé vào cửa thì tặng thuốc cho hút thử. Do đó khách đến chơi ở Đại Thế Giới đa phần đều phì phèo điếu Tiểu niếp, khiến nhãn hiệu này trở nên thịnh hành một thời.

Tuy nhiên, Tiểu niếp đã chết non. Bởi quảng cáo thông minh là chưa đủ. BAT bắt đầu phản pháo, đẩy nguồn vốn cung ứng cho chi nhánh Thượng Hải lên gấp nhiều lần Phúc Xương của Hoàng Sở Cửu, bức nhãn hiệu Tiểu niếp đến khi hoàn toàn biến mất khỏi thị trường.

18. Chương 18

Trần Hướng Đông nhìn vào ngọn đèn lu bóng trên cầu giữa sương mờ: “Mày nói xem, hắn ta muốn cái gì ở Cao Kính đây? Quyền, tiền bạc, người, hay tâm?”

“Tôi nghĩ, tên Phạm Cửu này trong lòng có tới chín nẻo, làm sao mà biết hắn ta muốn cái gì bây giờ? Tôi thấy hắn ta thiên vị bao che cho Tứ Di Thái nhà họ Cao như vậy, nói không chừng cũng có tư tình với cô ta.” Gã phụ tá xoa hai lòng bàn tay vào nhau, “Thiếu tướng nếu đã thấy hứng thú như vậy, chỉ bằng ta cứ tóm gọn hắn trong lòng bàn tay rồi từ từ nghiên cứu.”

Trần Hướng Đông cười ha hả, chỉ ngón tay vào gã phụ tá: “Nói có lý!”

.

.

.

Phạm Văn Cổ đẩy cửa phòng anh ra, thấy Cao Kính đang ngồi chỗ song cửa. Cậu ta mặc một bộ trang phục đen tuyền, trong tay nhắc một ly whisky. Anh tới gần, khẽ giọng hỏi: “Không nghỉ ngơi sớm một chút sao?”

Cao Kính hộp cạn ly rượu trong tay, ngoảnh lại mà cười: “Sao muộn như vậy?”

Phạm Văn Cổ rũ hờ mí mắt, quay đi cởi áo khoác ra. “Hôm nay Tiểu Kiệt lần đầu tiên diễn ở Đại Thế Giới, tôi sợ cậu ta bị khớp, cho nên tới đó để cổ vũ cho cậu ấy.”

Cao Kính làm thỉnh một hồi, để ly rượu lên trên giá, rồi quàng tay ôm lấy tấm lưng của anh, vùi đầu xuống, chôn vào cổ, hít hà nhẹ mùi hương của anh. Thoạt tiên Phạm Văn Cổ sững sốt, sau đó anh chậm rãi dựa đầu vào bên trán cậu.

Cao Kính quay sang... Cậu cắn khê vào vành tai Phạm Văn Cổ, nghe được tiếng thở anh dần dà gấp gáp. Cậu đặt anh vào giường, để anh quỳ sấp người trên đó, sau đó cởi bỏ quần anh. Cậu ta thấy Phạm Văn Cổ đang lúc như thủy triều tràn dâng đột ngột cảm chặt lấy tay mình. Anh nói, tôi không thích tư thế này. Khi anh cất tiếng, con ngươi anh đen thẫm, đen như thể đã bị gột rửa sạch sành sanh. Trong một thoáng, Cao Kính lẳng lặng nhìn đối diện vào anh.

“Nhưng tôi rất muốn!” - Cao Kính nhặt giọng nói.

Phạm Văn Cổ cúi mắt xuống. Cách một lúc sau, anh không nói không rằng quay trở về nằm sấp người. Cao Kính nhìn Phạm Văn Cổ úp sấp ở phía đó, thật lâu nhưng cậu ta không cử động mảy may. Cuối cùng rồi thì cũng chỉ áp lên người anh, không một động tĩnh. Đêm đó họ không làm tình. Cao Kính chỉ ôm anh, một hồi sau cậu cảm thấy anh đang run rẩy, một lúc sau nữa thì nghe thấy anh nhẹ giọng một tiếng cảm ơn. Cao Kính không nói gì, chỉ ôm anh càng chặt.

.
. .

Trời vừa sáng, Cao Kính đã ngồi dậy mặc quần áo. Cậu ta thấy Phạm Văn Cổ mơ mơ màng màng mở mắt ra, bèn nói: “Nếu như anh đã nghỉ ngơi đủ khỏe rồi, vậy thì tới công ty đi!”

Phạm Văn Cổ bỗng dưng mở to mắt ra, nhìn Cao Kính chậm rãi mặc áo vào, nghe giọng cậu ta đậm nhiên: “Còn nếu anh không muốn, vậy thì...”

“Tôi đồng ý!” Phạm Văn Cổ vội vàng ngồi dậy, nói: “Tôi hết ho từ lâu rồi mà, tôi có thể làm việc được...”. Nói rồi anh cúi xuống mặt đất nhặt quần áo lên và cười: “Vậy cùng nhau đi thôi!”

Cao Kính sững sốt. Miệng cậu ta nhếch nhẹ lên một cái, hờ hững nói: “Tùy anh!”

Hai người ăn uống xong xuôi, Tôn Tử Hoa tới đón Cao Kính. Mặt khác, Cao Tiến gọi thêm một chiếc xe tới đón Phạm Văn Cổ. Cao Tiến mở cửa xe, nói với Phạm Văn Cổ khi anh bước lên xe: “Cửu ca, dù cho thiếu gia có cho cậu trở về phụ giúp trong bang, cậu cũng có thể từ chối mà.”

Phạm Văn Cổ bỗng sững chững người lại, anh cười khê mà nói: “Dù cho bây giờ cậu ta với tôi có chút chuyện hiểu lầm thì cũng không mấy quan trọng, đây có thể sẽ là một cơ hội của tôi, có lẽ là... cơ hội duy nhất!”

Tôn Tử Hoa vừa lái xe vừa nhòm ngó sắc diện Cao Kính. Hắn ta thấy cậu thần sắc vẫn như thường, rốt cuộc phải mở miệng ra nói: “Thiếu gia, khó khăn lắm chúng ta mới lật đổ được Tiểu Cửu, nhưng sao cậu muốn hắn ta quay trở về trong bang?”

Cao Kính cười nói: “Tôi không cho hắn trở về trong bang, vậy có nhiều chuyện phải giải quyết làm sao đây. Bến thuyền của Hồng Bang, rồi đội thuyền, Cao Phủ Cẩm đã ủy thác cho hắn quản lý các công ty này. Từ lâu hắn đã biết tổng sớm muộn gì tôi cũng sẽ cho hắn trở về. Bởi vì không có hắn, Hồng Bang không bao lâu sau sẽ cạn hết vốn liếng!” Cậu ta thở dài, nói: “Anh thật sự cho là chúng ta đã lật đổ được hắn ư?”

Tôn Tử Hoa không khỏi lắp bắp trả lời: “Vậy, vậy thì thiếu gia, ý của cậu là... Tiểu Cửu sẽ lên làm lão đại một lần nữa!”

“Anh sợ à?” Cao Kính cười mỉm.

Tôn Tử Hoa nghiêng rằng, nói: “Thiếu gia, không bằng bọn ta xử quách hấn cho xong!” Hấn ta thấy Cao Kính không hé răng thì cuống cuống nói: “Thiếu gia, giữ Tiểu Cửu ở lại tuyệt đối là tai họa, càng sớm trừ khử càng sạch sẽ! Thiếu gia, cậu cũng không được niệm tình nghĩa cũ.”

Cao Kính thở một hơi dài khê: “Tôi đối với hấn ta, thủy chung cũng vẫn có chút ít cảm tình, dù cho mọi thứ bất quá cũng chỉ là mấy chuyện cũ kỹ. Tôi nghĩ, Tiểu Cửu đối với tôi cũng còn chừa lại một chút cảm tình như vậy. Rốt cục tôi chỉ muốn tìm một cách gì đó thật hoàn chỉnh, vừa có thể nghe theo ý trời, vừa có thể niệm tình”

Tôn Tử Hoa thấy gương mặt mệt mỏi của Cao Kính, tinh thần không được tốt cho lắm, thì không dám nói thêm gì nữa.

Hai người bọn họ vừa mới bước xuống xe đã thấy Đỗ Nguyệt Sanh tủm tỉm cười đứng ngay trước cổng lớn.

“Đỗ lão rồi rồi tới chỗ chúng cháu đây ngồi chơi trò chuyện sao?” Cao Kính mỉm cười bắt tay Đỗ Nguyệt Sanh.

Đỗ Nguyệt Sanh cũng cười: “Tất nhiên nếu không có chuyện gì thì sao dám tới diện tam bảo[1]! Quả thật tôi có chút chuyện muốn nhờ Tiểu Cửu giúp đỡ.” Lão vừa quay đầu sang thì thấy Phạm Cửu, thốt ra kinh ngạc: “Ai cha, Phạm Cửu, thật sự đã lâu không gặp đó!” Lão vừa nói cười vừa đưa tay ra bảo: “Tôi còn tưởng đâu anh quy ẩn rồi đấy chứ!”

Phạm Văn Cổ bình thản mỉm cười mà nói: “Đỗ lão còn chưa quy ẩn, Tiểu Cửu làm sao dám quy ẩn.”

Đỗ Nguyệt Sanh sững sốt rồi tức khắc bật cười ha hả, sóng vai cùng Phạm Văn Cổ đi vào trong đại đường. Cao Kính dẫn Đỗ Nguyệt Sanh vào tới phòng khách, gọi người pha trà, sau đó cười hỏi: “Đỗ lão cứ nói, ngài có chuyện gì cần Tiểu Kính hỗ trợ?”

Đỗ Nguyệt Sanh mỉm cười: “Ngày hôm qua có một con tàu viễn dương vận tải một số hàng hóa từ bên Pháp, đã tới được cửa sông Tùng, nhưng công nhân trong bến tàu không cho dỡ hàng xuống. Bến tàu bây giờ đã được đại sứ A Bối Nhĩ giao quyền quản lý cho tôi rồi. Tôi nghĩ chỗ này xưa cũng là nơi chốn thuộc quyền hành của cậu, cậu ra mặt giải quyết thỏa đáng hộ tôi một lần.”

Lão quay sang thấy Cao Kính không biểu lộ sắc mặt gì, chỉ lặng lẽ không hé môi thổi mấy lá trà trong chén, đành phải quay đầu sang cười khổ với Phạm Văn Cổ: “Tiểu Cửu, chúng ta làm ăn với nhau nhiều năm rồi, anh cũng biết tôi không phải là loại người dễ dàng cầu cạnh...”

Phạm Văn Cổ tỏ vẻ mặt kinh ngạc, nhú mày: “Có chuyện như thế sao? Đỗ gia xin cứ yên tâm, thiếu gia nhà tôi nhất định sẽ làm cho ra lẽ, nghiêm lệnh trách phạt vụ này!”

Chung trà Cao Kính cầm trong tay bị buông xuống. Cậu ta cười: “Không cần phải tra, con thuyền của ngài trên bề mặt thì phủ đầy sợi bông của Pháp, nhưng bên dưới thật ra là vận chuyển nha phiến. Cháu đã nói, Hồng Bang, tuyệt đối không dính líu tới chuyện buôn nha phiến! Hàng, là do cháu hạ lệnh cấm dỡ xuống đấy!” Cậu ta phỉu phỉu quần áo, mỉm cười: “Đỗ lão còn có chuyện gì nhờ Tiểu Kính giúp đỡ nữa không?”

Đỗ Nguyệt Sanh cười nhạt: “Tiểu Kính, tôi và Cao lão đại đã quen biết nhiều năm, lão cũng chưa từng phải bỏ mặt mũi của tôi. Như vậy đi... nếu anh có thể cho chiếc tàu đó cập bến, tôi đảm bảo về sau sẽ không có chuyện tương tự xảy ra nữa!”

Cao Kính cười, cung kính nâng ấm trà lên rót đầy vào chung Đỗ Nguyệt Sanh, cúi người bảo: “Quả thật Đỗ lão đây luôn vai vế tiền bối, cho nên cháu không đành lòng thấy Đỗ lão đi làm chuyện hại dân hại nước!”

Lòng dạ Đỗ Nguyệt Sanh có thâm sâu tới đâu cũng không thể kềm chế không biến sắc. Lão đằng hắng rồi bảo: “Cao Kính, anh đang làm quân cách mạng đấy à, anh lớn lên từ hắc đạo đó nhé!”

Cao Kính đứng dậy, nhạt giọng rằng: - “Cháu chỉ là còn chưa quên tổ huấn, Hồng Bang không phản lại xuất thân của mình, cho dù là từ hắc đạo mà ra, nhưng cũng đường đường chính chính.”

Đỗ Nguyệt Sanh trong nhất thời ghen hờn. Cách một lúc sau mới nghiêng ra những âm từ hàm răng: “Thanh Bang bọn ta đã quên tổ huấn, nhưng người nghĩ rằng Hồng Bang các người là sạch sẽ hay sao?”

Lão ta gườm gườm con mắt sang Phạm Cửu, cười lạnh: “Ngươi cho rằng Hồng Bang không có ai nhúng tay vào nha phiến à?”

Con người Cao Kính đành lại, cậu ta còn chưa nói xen vào, Đỗ Nguyệt Sanh đã nổi giận đùng đùng bỏ đi. Cao Kính nhìn bóng dáng Phạm Cửu tiễn khách ra ngoài, ngoảnh lại nói với Tôn Tử Hoa: “Theo tôi vào đây!”

Tôn Tử Hoa thấy sắc mặt Cao Kính tỏ một vẻ tức giận, đành phải bước vội theo sau cậu ta vào trong phòng làm việc. Cao Kính bảo hắn ta đóng cửa lại, cậu ta im lặng đứng trước cửa sổ một lúc lâu, mới hỏi: “Lúc Hồng Bang trong tay Phạm Cửu, có đúng đã từng dính líu tới thuốc phiện hay không?”

Tôn Tử Hoa ứ ớ không thể nói được rõ lời. Hắn thấy Cao Kính quay sang lạnh lẽo nhìn vào mình thì mới vội vàng la: “Tôi thật sự không hay biết, khi xưa các bến tàu đều do một tay Chu Bá Niên quản lý, là do thiếu gia nói không muốn lão già nhúng tay vào nên tôi mới tiếp nhận thôi... Tôi thật sự không rõ.” Hắn ta ngược mắt lên, trông thấy ánh mắt lạnh buốt như băng của Cao Kính thì nuốt nước bọt, nói: - “Có điều lúc trước bọn tôi đi dò xét, từng nghe từ chỗ một công nhân trên bến nói rằng, có một số hàng bí mật tới, ban ngày không dỡ, nhất quyết phải qua nửa đêm mới được dỡ xuống!”

Cao Kính đi tới đi lui trước cửa sổ. Rốt cuộc cơn giận của cậu ta không thể nào nén lại được nữa. Cậu ta cầm khối thủy tinh trên bàn, ném nó đi một cái vỡ tan nát, rồi nghiêng rằng: “Hắn ta thật sự một chút cũng không đáng thương hại!”

.

.

.

19. Chương 19

Tôn Tử Hoa bị cơn giận của Cao Kính càng khiến cho hoảng hồn hơn nữa. Nhưng rồi tức khắc hắn lại mở cờ trong bụng: - “Thiếu gia, từ sớm tôi đã nói gã Tiểu Cửu này vốn dĩ là lòng muông dạ thú. Hắn ta ngầm làm những chuyện như vậy cũng là vì củng cố thế lực của hắn.”

Cao Kính hừ giọng cười: “Chả trách lão An Bối Nhĩ không muốn hắn ta tại vị. Tôi vừa lên hắn đã cùng với Đỗ Nguyệt Sanh đốt thuyền của Hồng Bang, chèn ép tôi sẽ bến tàu ra chia chác đáng lên cho con cáo già Đỗ Nguyệt Sanh, còn có thể buôn lậu thuốc phiện dùng cho bọn chúng.”

“Thiếu gia, chúng ta nên làm sao đây?”

Cao Kính tư lự một hồi rồi ngồi phịch xuống. Cậu ta búng tay mở nắp chiếc hộp xì gà, rút một điếu bên trong ra ngoài đưa lên chỗ đỉnh mũi để ngửi mùi. Hương thuốc lá quen thuộc làm cho cậu có một cơn nôn nao không biết vì đâu. Ngón tay cậu vịn vẹo đến đứt điếu xì gà, rồi lạnh lùng nói: “Đi mời Chu Bá Niên tới đây!”

Tôn Tử Hoa chần chừ: - “Lão cáo già Chu Bá Niên hiện giờ ru rú ở trong nhà, nếu không có lý do chính đáng thì tôi sợ khó lòng dẫn lão tới đây được.”

Cao Kính nhặt giọng: “Vậy trực tiếp bái phỏng nhà lão là xong chứ gì!”

Tôn Tử Hoa ngó sắc mặt Cao Kính một chút, không còn cách nào khác đành đứng dậy bảo vâng. Cao Kính cũng đứng dậy, cầm lấy chiếc áo vest. Khi mở cửa ra, thì thấy Phạm Văn Cổ đang đi về phía cậu và mỉm cười.

“Cậu định ra ngoài ư?”

Cao Kính không hề đáp lại, chỉ đi sượt ngang qua anh. Tôn Tử Hoa đi sát phía sau cậu ra khỏi cửa. Còn lại một mình anh đứng ở lại đó, trơ trọi. Cao Tiến ở cách anh không xa là mấy, khi thấy anh thì nhẹ nhàng mỉm cười.

.

.

.

Chu Bá Niên khi thấy Cao Kính tới không tránh khỏi có hơi hoảng hốt. Lão ta mua bán coi như cũng được nhiều năm, dấu vết để lại trong Hồng Bang cực kỳ ít ỏi. Nhưng mấy năm trở lại đây bị một tên Phạm Văn Cổ mặt mũi lúc nào cũng tươi cười nhưng bên trong ngấm ngấm làm suy yếu lão không ít, bây giờ còn gặp thêm một Cao Kính cung cách tàn độc. Cảnh tượng này khiến Chu Bá Niên dù thế nào đi nữa cũng có chút gì đó khiếp đảm.

“Tiểu Kính, sao hôm nay cháu rảnh đến gặp á thúc vậy?”

Cao Kính vừa chậm rãi cởi bỏ đôi găng tay, vừa mỉm cười: “Cháu nghe nói gần đây sức khỏe của á thúc không tốt cho lắm, cho nên Tiểu Kính đặc biệt đến thăm lão gia.”

Chu Bá Niên cười lên ha hả: “Ồ dào, là bệnh nhẹ, bệnh nhẹ thôi, khiến Tiểu Kính phải lo rồi!”

Cao Kính cười bảo: “Không quan tâm làm sao được? Không có á thúc, Tiểu Kính có rất nhiều chuyệ thật tình giải quyết không xong!” - Cậu ta gạt cánh tay sang chiếc sô pha bên cạnh, cười hỏi: “Hôm nay cháu đến đây là muốn hỏi rằng chú có liên quan gì tới việc của một số hàng bí mật kia không?”

Sự hoang mang hiện lên trên vẻ mặt Chu Bá Niên: “Tiểu Kính, hàng hóa ra ra vào vào trên bến tàu chú làm sao mà nhớ cho rõ. Với lại, có số hàng nào mà là bí mật sao?”

Cao Kính cười mỉm, kể sất vào Chu Bá Niên, khựng lại ngay trước cặp mắt lão ta: - “Hàng trên bến nhiều thì có nhiều, nhưng có một nhóm ban ngày cập bến trên cửa sông Tùng, nhưng tới nửa đêm mới dỡ xuống. Là hàng của nhà nào.... loại hàng gì?”

Chu Bá Niên cười khổ sở: “Tiểu Kính, cháu làm khó á thúc rồi. Tuổi tác chú cũng đã già như vậy làm sao nhớ cho rõ được?”

Cao Kính ngả lưng vào sô pha, cười: “Á thúc, hôm nay nếu cháu còn gọi chú một tiếng á thúc, chính là đã nể mấy phần sĩ diện cho lão nhân gia chú. Nếu lão nhân gia không muốn thì cháu cũng chẳng cần cố sức làm gì!”

Chu Bá Niên thở dài: “Tiểu Kính à, á thúc đây với cha của cháu coi như cũng là anh em hết mấy chục năm. Hôm nay đại ca đã mất, con trai của đại ca có muốn nể mặt nể mũi anh em của anh hay không, chú có gì để nói đây!” - Giọng lão chồm chồm cuối còn hơi nghẹn ngào.

Cao Kính nghe xong bật cười khanh khách: “Á thúc, nếu ông đã đưa Cao Phủ Cẩm ra đây, thì thôi chúng ta cứ chiếu theo cách của lão mà làm việc đi!”

Nói dứt lời bất thành linh cậu ta rút súng ra dí vào trán Chu Bá Niên. Đám bảo vệ của lão vừa mới cục cựa thì Tôn Tử Hoa đã quát lớn: “Không được nhúc nhích, đây là lão đại của Hồng Bang, bọn mày định tạo phản sao?” Đám bảo vệ người này nhìn qua người kia, rồi lại nhìn vào Cao Kính đang cười mỉm cầm khẩu súng, rồi lão Chu Bá Niên run rẩy phía bên dưới cậu ta, thì đành phải chậm chạp buông súng xuống.

Cao Kính chỉ cười: - “Cao Phủ Cẩm có một luật, rằng bất cứ ai nhúng tay vào nha phiến thì đều phải xử theo gia pháp! Ông mở xưởng làm thuốc lá ở quê nhà Gia Hưng đã đủ cấu thành tội chết. Tôi cứ nghĩ đó là chuyện riêng của ông, nhưng ông đi nhúng chàm Hồng Bang, tôi sẽ không tha cho ông!”

Chu Bá Niên gần như tê cứng, ngã rạp xuống đất, lồm cồm bò dậy: “Tiểu, Tiểu Kính, hạ thủ lưu tình, chú cũng chỉ nghe lời sai bảo của người ta thôi.”

Cao Kính hạ mí mắt xuống. Thật lâu sau, cậu ta mới ngược mắt lên lạnh lùng hỏi: “là ai?”

Chu Bá Niên nói như hụt hơi: “Tất nhiên là Tiểu Cửu! Hắn ta khi đó là lão đại của Hồng Bang. Hắn tự mình ký kết với đại sứ Anh quốc một hiệp ước buôn sáu chục chiếc thuyền chở nha phiến, hắn còn đồng ý sau khi xong việc này sẽ vận chuyển chín chục thuyền nha phiến từ Quảng Đông cho đại sứ Pháp. Tiểu Kính, cháu nghĩ đi, chỉ một khoản nhỏ nhoi nào đó còn mơ tưởng mới đổi gặt được Tiểu Cửu, huống hồ là số lượng lớn như vậy? Không có sự chấp thuận của Tiểu Cửu, chú lấy đâu ra quyền hành với lá gan to đến thế chứ!”

Trong tích tắc, Cao Kính nghĩ tay chân mình phát rét. Cậu ta nghiêng rằng: “Hóa ra là Tiểu Cửu có một mật ước với Đại công thương hội của người Pháp, vận chuyển chín mươi tàu bông vải, mà thực ra là chín mươi tàu chứa nha phiến.”

Chu Bá Niên vừa gạt đi mồ hôi trên trán lão, vừa gạt đầu lia lịa: - “Tiểu Kính, chuyện này thật sự chú chẳng có liên quan gì đâu. Vào lúc đó cả đại sứ Anh quốc, đại sứ Pháp quốc và Tiểu Cửu, một người chú còn đắc tội không nổi. Chú không giúp bọn họ thì chỉ có con đường chết!”

Cao Kính trầm mặc hồi lâu, mới lại hững hờ nói: “Coi ra, nếu không phải đội thuyền trên sông Tùng không bị thiêu trụ, chín mươi chiếc thuyền chở nha phiến cũng đã chở tới từ lâu.”

Chu Bá Niên thở dài, nói: - “Bọn người Anh với người Pháp chưa lần nào ưa mặt nhau. Bọn Anh chở vào Thượng Hải sáu chục chiếc thuyền chở nha phiến, bọn Pháp cũng kéo sang Thượng Hải chín chục chiếc. Đỗ Nguyệt Sanh cực kỳ rộng đường bên bọn người Pháp, cho nên tất nhiên không trông mong gì chuyện nha phiến của người Anh tranh giành vào được Thượng Hải trước bọn chúng. Cho nên, Thanh Bang đốt trụ thuyền của chúng ta chính bởi vì muốn thiêu rụi nha phiến trênn thuyền của bọn người Anh...”

Cao Kính rút súng về, đỡ Chu Bá Niên dậy, nói: - “Tiểu Kính không có ý định muốn làm á thục khó xử, cháu biết lỗi rồi!”

Chu Bá Niên than thở rõ to, vỗ vỗ cánh tay Cao Kính, nói: “Trong lòng á thục thật ra cũng không thoải mái gì cho cam, cháu cũng đừng làm khó quá đáng Tiểu Cửu, Dù sao chúng ta cũng đang ở trong Tô giới, nếu như đắc tội với Anh, Pháp thì sống cũng không yên thân đâu. Hắn ta cũng có chỗ khó xử.”

Cao Kính nhạt giọng: “Chuyện của hắn ta, cháu sẽ lo. Á thục nghĩ cho khỏe đi!”

Chu Bá Niên thấy Cao Kính đi xa rồi thì ngã vật người ra trên sô pha. Một tên bảo vệ lập tức rót một chung trà cho lão, nói: “Sao Chu gia không nói sớm cho Cao Kính hay rằng nha phiến là do Phạm Cửu đồng ý cho vận chuyển?”

Chu bá Niên uống một hớp trà. Khi tay lão đang nhắc chén trà lên thì mới thấy tay mình đang run rẩy dữ dội. Vì thế, lão vớt chén trà xuống mặt bàn, hừ giọng: “Nếu ngay từ đầu tao nói là do Phạm Cửu, thằng Cao Kính không chừng sẽ còn nghi ngờ tao... Tao thấy nó với lão già đã ngỏm nhà nó tính tình đều y như nhau, chỉ ước ao được chết thay cho Phạm Cửu.”

Lão nghiêng rằng kèn kẹt, mặt mày đầy vẻ hung ác: - “Bây giờ cứ việc cho nó đi mà đấu với Phạm Cửu. Nó ép Phạm Cửu nổi sùng lên thì tự biết kết cuộc rồi đấy... Muốn đùa giỡn trên Bến Thượng Hải này ư, cháu còn non lắm!”

.

.

.

[1] Thực ra trong nguyên văn là “Vô sự bất đẳng tam bảo điểm”. Nhưng mình tra một hồi thì thấy có vẻ như “tam bảo điện” mới đúng hơn. Điện tam bảo nói nôm na là nơi chốn tịnh tu trang nghiêm của phật gia, cho nên nếu không có sự tình gì đặc biệt thì không nên đến bái phỏng làm phiền. Ý của Đỗ Nguyệt Sanh là nếu không có chuyện hệ trọng đã chẳng đến tìm Cao Kính và Phạm Cửu

Thủ thí: Ừ, sau nữa là chương 20 của “ngủ yên đi nhé” rồi.

20. Chương 20

Cao Tiến trông thấy Cao Kính đang định đẩy cửa phòng của Phạm Văn Cổ, hần vừa chợt gọi một tiếng thiếu gia thì đã bị Cao Kính khoát tay bảo thôi. Cao Kính đẩy cánh cửa ra, thấy Phạm Văn Cổ viết chữ trong chăm chú. Giấy trắng mực thắm thanh tao như Phạm Văn Cổ đang vận áo trắng với mái tóc đen tuyền. Nhìn cứ ngỡ như hai sắc màu đơn giản, rồi lại tựa như có thể biến đổi sắc độ thành hàng vạn hàng nghìn.

“Thiếu gia về rồi sao?” Phạm Văn Cổ nghe tiếng cửa mở toang, anh không ngước đầu lên đã hỏi.

“Đã về rồi.” Cao Kính đi đến phía sau anh, nhìn anh viết chữ. Phạm Văn Cổ viết ra một thể chữ liễu rất chuẩn mực, đường nét thì nghiêm cẩn, còn phong thái thì cứng cáp.

Anh nghe thấy giọng nói của Cao Kính, nên ngước lên nhìn cậu ta. Trông anh không quá mức kinh ngạc, mà chỉ là cười: “Tôi còn tưởng cậu sẽ đi lâu.”

Cao Kính giật lấy mảnh giấy của anh, vừa nhìn chữ anh viết ra vừa cười nói: “Nhớ năm xưa chính tôi dạy cho anh học chữ, không ngờ tới hôm nay chữ của anh đã khá hơn tôi rồi.”

Phạm Văn Cổ mỉm cười: “Lúc này tôi đã nghĩ sẽ đi tìm cậu.”

“Có chuyện gì?”

Phạm Văn Cổ nói: “Tôi muốn xin cậu nghỉ phép ít ngày, lẽ ra tôi còn nghĩ tôi có thể giúp cậu chăm lo công việc, nhưng sau khi đi cùng cậu thì giống như còn ho khan, phổi còn hơi đau âm ỉ.”

Cao Kính cười, bảo: “Tôi đã nói, thân thể anh không tốt thì đừng ráng mà chịu đựng.” Cậu buông mảnh giấy trong tay xuống. “Cũng ngay lúc gần đây tôi thấy buồn chán, về tới cũng không nghỉ ngơi được là bao, thôi thì tôi với anh cùng ra ngoài hít thở khí trời một lúc. Anh muốn nghỉ phép bao nhiêu ngày thì nghỉ.”

Một tích tắc đó, Cao Kính dĩ nhiên thấy được vẻ chán động nơi anh. Một tích tắc đó, ánh mắt cậu ta không thêm che giấu đi vẻ sung sướng. Cao Kính đứng dậy quay đi sang nơi khác, bỏ lại một câu: “Anh nhanh chóng thu dọn hành lý đi, chúng ta ngày mai sẽ đi!”

“Được.” Giọng nói của Phạm Văn Cổ hơi run lên.

Khi Cao Kính đi xa rồi, Phạm Văn Cổ mới hấp tấp gọi Cao Tiến: “Cao Tiến, chúng ta lái xe trở về đi.”

Cao Tiến ngạc nhiên hỏi: “Thiếu gia lại gây khó dễ cho cậu sao?”

“Đương nhiên không phải!” Phạm Văn Cổ mỉm cười mà nói: “Chỉ là bọn tôi đang định... đi ra ngoài lữ hành.”

“Thiếu gia gọi cậu đi chơi cùng cậu ta sao?” Cao Tiến tràn ngập ngạc nhiên, hần hỏi: “Sao như vậy được? Cậu ta mới vừa rồi còn tức giận bồng bồng mà...”

“Tôi nghĩ nên mang theo thêm ít quần áo thì hơn. Trời trở rét rồi, nếu vậy thì trên đường đi thiếu gia sẽ không vui!”

“Thiếu gia vừa mới tới chỗ lão Chu Bá Niên đấy, cậu ta còn cho người theo dõi Chu Bá Niên...”

“Anh trông như không muốn đi thì phải. Không phải cũng lâu lắm rồi anh chưa từng về quê nhà sao? Anh về đoàn tụ với chị dâu đi.”

“Tiểu Cửu!” Cao Tiến nhin không được nữa, hần rống lớn lên. Nhưng rồi chỉ thoáng sau hần đã thấy Phạm Văn Cổ cầm một khẩu súng dí vào đầu của hần. Hai người họ im lặng đối diện nhau.

Phạm Văn Cổ cười mỉm: - “Rất lâu về trước, tôi chỉ biết nghĩa phụ đã nhận nuôi ba đứa con đã từng chịu ơn của thiếu gia. Tôi là một trong số đó, Tôn Bát cũng là một trong số đó. Nhưng tôi không biết người còn lại là ai? Mãi cho tới khi ông ấy phái anh đến bên cạnh tôi... Tuy rằng ông ta vẫn còn có một chút hổ thẹn với tôi, nhưng thiếu gia dù thế nào cũng là cốt nhục duy nhất do ông ấy sinh ra, ông ấy không thể nào hoàn toàn không nghĩ gì cho cậu ấy.”

Cơ thể gầy còm của Cao Tiến rung động. Ánh mắt của hắn trở thành buồn bã, giọng trở khàn: “Thì ra, cậu đã sớm biết rồi!”

“Nghĩa phụ để lại cho anh mệnh lệnh gì đây? Là đến thời điểm mấu chốt thì trừ khử tôi ư?” - Phạm Văn Cổ thấy Cao Tiến nín lặng, anh mỉm cười thu súng về, xoay ngược thanh súng rồi đưa nó cho Cao Tiến. Anh nhát giọng: - “Bây giờ đây anh có thể chấp hành theo mệnh lệnh của nghĩa phụ, và có thể trở về quê nhà của anh rồi!”

“Tiểu Cửu...” Mắt Cao Tiến đỏ au au - “Tôi biết cậu sẽ không gây hại gì đến thiếu gia. Nhưng Tiểu Cửu à, nếu nghĩa phụ đã chừa cho cậu một con đường lui, thì tại sao cậu không nghe lời ông?”

Phạm Văn Cổ nhếch môi dưới, se sẽ cười lên mấy tiếng. Cao Tiến nhìn thấy nơi đôi mắt sâu không thể dò thấy đáy của anh chợt lóe lên, và chỉ nghe thấy tiếng anh cười: “Nếu đã thua trắng như vậy, thì có lý do gì để không lật con bài tẩy của mình cơ chứ.”

.
. .
.

Trời còn chưa sụp tối, Tôn Tử Hoa đã thấy cảnh sát của Tô giới Pháp hối hả đi niêm phong hết số hàng buôn lậu đang ở trên bến tàu của Hồng Bang. Không chỉ có vậy, một loạt các sông cỡ bạc, chỗ dừng điểm ăn chơi bên trong Tô giới cũng bị liên tiếp cấm cửa.

Tôn Tử Hoa giận dữ nói: “Nếu không phải bởi bảy vạn khẩu súng đó không có cách nào dùng được, bọn ta còn phải sợ cảnh sát Tô giới hay sao.”

Cao Kính không thể nào lường được động thái của công sứ Pháp có thể mau lẹ nhường ấy. Khi cậu ta trong lòng trĩu suy tư về đến nhà, thì thấy Diêu Bội Tư đang ngồi trong phòng khách. Nàng đang lật giở giữa các trang họa báo, trong miệng khẽ ngâm nga một khúc Côn Sơn[1]. Nàng thấy Cao Kính đến gần thì mỉm cười nói: “Tiểu Kính, tôi đang chờ cậu đây.”

Nàng đặt họa báo sang bên, “Hôm nay tôi có đến chỗ A Bối Nhĩ, ông ta nói, chuyện trên bến tàu trừ phi cậu giao cho Cửu nhi, bằng không thì ông ta sẽ đơn giản là niêm phong luôn bến tàu.”

Cao Kính nghe xong không hề đáp lại, cậu chỉ bước đi về phía trên lầu. Diêu Bội Tư lạnh lùng thốt: “Đứng lại!”

Cao Kính mỉm cười xoay người lại, nói: “Không biết Di Tư còn điều gì chỉ bảo?”

Diêu Bội Tư chậm chạp bước lên cầu thang. Nàng nói: “Có thật cậu hẹn Cửu nhi ra ngoài chơi không?”

“Di Tư tin tức nhanh nhạy thật!”

“Cửu Nhi hôm nay về nhà rất sớm để thu xếp hành lý.”

Cao Kính hạ làn mi xuống, một chốc sau mới lại cười: “Gần đây công việc nhiều quá, nên tôi định đi để giải sầu.”

Diêu Bội Tư nói: “Thật ra tôi chẳng có ý gì khác, tôi chỉ đang nhắc cậu hãy nhớ cho kỹ lời hứa, rằng nếu có một ngày kia cậu muốn giết Cửu Nhi, nhất định phải để cho tôi ra tay!”

Cao Kính và Diêu Bội Tư cùng mỉm cười nhìn vào nhau. Một lúc lâu sau, cậu ta nói: “Tôi từ lâu đã biết Di Tư thích Tiểu Cửu, có điều không ngờ được là yêu đến kỳ quặc như vậy.”

Diêu Bội Tư nhướn một cái cười khoái trá. “Tôi cứ nghĩ cậu là một người vô cảm với chuyện ái tình, coi bộ tôi lầm rồi.”

Nàng nhón bước trên những bậc thang. Khi chậm chạp đi ngang qua bên người cậu, nàng quay sang và cười: “Thế thì, cậu cũng biết Cửu Nhi thích cậu, có phải không?”

Cao Kính ngoái đầu lại nhìn vào Diêu Bội Tư: “Dì không phải Tiểu Cửu, thì làm sao dì biết người hấn ta thích nhất là tôi?” Cậu ta khẩy môi cười: “Có lẽ dì có tình cảm với một ai đó, nhưng luôn luôn có những thứ khác mà dì càng mong muốn có được hơn nữa, không phải sao?”

Diêu Bội Tư khẽ mỉm cười, “Là nói chính cậu đấy, Cao Kính à!”

Dứt lời, nàng ngậm nga hát và bước lên lầu.

Cao Kính cũng nhẹ mỉm cười. Khi cậu vừa định quay người lại, thì có tiếng má Trương bảo rằng Phạm Văn Hình đã đến nhà. Do đó, cậu xuống dưới nhà để gặp cô. Cậu thấy đôi mắt cô hoe hoe đỏ trên khuôn mặt trắng trẻo của cô thì khẽ giật mình.

“Cao gia ca ca!” Phạm Văn Hình nức nở nhào vào trong lòng Cao Kính.

Cao Kính ôm lấy cô, mỉm cười hỏi: “Là ai ăn hiếp Tiểu Hình nhà chúng ta vậy?”

Phạm Văn Hình òa khóc một trận xong rồi mới lại ngược lên, nhỏ giọng nói: “Cao gia ca ca, em có một việc muốn nói cho anh nghe, nhưng trước hết anh phải đồng ý với em một việc.”

“Nói đi!” Cao Kính mỉm cười xoa đầu cô.

Phạm Văn Hình lẳng lẳng thật lâu, rồi cô mới nói: “Không được giết anh hai!”

Cao Kính rút tay trở về, cười mà nói: “Có chuyện gì em cứ nói ra đi, tôi sẽ không giết anh hai của em đâu.”

Mặc dù giọng nói của Cao Kính nghe rất hiền lành, nhưng dường như Phạm Văn Hình vẫn chưa hề ngừng run. Cô chần chừ hồi lâu mới lại ngược lên. Cao Kính nhìn thấy đôi môi hồng của cô hơi run rẩy, trong một thoáng cậu ta chẳng nghe cô nói rõ được điều gì. Khuôn mặt giống in hệt như Phạm Văn Cổ kề sát cậu chỉ trong gang tấc. Nghe hết lời cô rồi, Cao Kính dĩ nhiên chỉ mỉm cười.

.
. .
. .
. .

Đường Ngân Kiệt phải dìu đỡ Phạm Văn Cổ đã uống tới say mềm lên giường. Cậu tức tối nói: “Cậu không biết uống thì đứng có uống, uống nhiều như vậy làm cái gì đấy hả?”

Phạm Văn Cổ chỉ nhẹ nhàng cười. Khuôn mặt của anh vì say mà đã trở thành hơi ửng đỏ, trong đôi mắt đang khép hờ đang cò cào một thứ nước gợn. Đường Ngân Kiệt xì một tiếng khinh bỉ: “Cao Kính không ở đây, cậu biến chính bản thân cậu thành ra mê muội như thế này, là muốn đi quyến rũ ai đấy?”

Nghe thấy cậu ấy nói xong, Phạm Văn Cổ chỉ cười: “Cậu có biết không hở, cái tớ muốn ấy mà, chẳng nhiều nhận gì cho lắm đâu. Tớ chỉ muốn có một hồi ức... cho dù nó là sai lầm đi nữa.”

Đường Ngân Kiệt ngồi lại bên cạnh anh, thật lâu về sau cậu mới mềm giọng bảo rằng: “Văn Cổ à, cậu chờ tớ hát thêm một năm nữa nhé. Rồi chúng ta cùng nhau về quê, cùng cưới hai cô vợ, sinh hai đứa con kháu khỉnh tròn trịa. Cậu ở gian đông, tớ ở gian tây. Cậu buồn, tớ cho cậu chọn kịch rồi tớ hát. Tớ buồn, cậu cùng tớ chơi cờ.”

Phạm Văn Cổ cười bảo: “Tốt, ý kiến này không tệ đâu! Nếu như chúng ta sinh ra một trai, một gái, thì cho hai đứa lấy nhau làm vợ chồng, nếu là hai đứa con trai thì kết làm anh em nhé.”

Đường Ngân Kiệt chun mặt xấu, nói: “Nếu chẳng nhóc nhà cậu đi thích chẳng nhóc nhà tớ, cho hai đứa nó thành vợ thành chồng cũng được chứ!” Khi thấy vẻ mặt anh sững ngây ra, cậu ta cuống quýt nói chêm vào: “Thứ cậu muốn tớ đi mua ấy, khi nào thì cần?”

Phạm Văn Cổ gác tay lên trán, mãi sau mới thấp giọng nói: “Nhanh thôi!”

Đường Ngân Kiệt trông thấy đôi mắt anh cũng không còn mở nữa, nên làm dữ đẩy anh một cái: “Lần này mà cậu còn gạt tớ, tớ sẽ đánh cậu! Đời này tớ đánh không được thì kiếp sau sẽ đánh!”

Phạm Văn Cổ mỉm cười, anh kéo chăn lên đắp kỹ lại cho cậu ta, bảo: “Thôi được rồi, ngủ đi.”

Bấy giờ Đường Ngân Kiệt mới cảm thấy hã hê nhắm mắt lại và thiếp đi. Chốc lát sau đã nghe thấy tiếng ngáy nhẹ nhàng của cậu. Phạm Văn Cổ nhìn khuôn mặt cậu khi ngủ, rồi sẽ sàng thở dài.

Mới tang tảng sáng, Phạm Văn Cổ đã bước xuống giường. Đường Ngân Kiệt dụi dụi mắt hỏi anh: “Còn sớm như vậy cậu thức làm gì?”

“Tớ không biết thiếu gia sẽ lên đường lúc nào. Cho nên phải về sớm một chút.”

Đường Ngân Kiệt hất chăn chui ra: “Cậu thật là, sắp về quê nuôi lợn rồi mà còn nhớ thương hần ta làm gì.”

Phạm Văn Cổ chỉ mỉm cười mà mặc thêm áo khoác, anh nhẹ giọng: “Thì là sắp phải về quê nuôi lợn, cho nên mới đối xử với cậu ấy tốt một chút. Nếu không, cậu ấy sẽ nhanh chóng quên bằng tớ mất.”

Nghe anh nói vậy, Đường Ngân Kiệt chỉ lặng thinh.

Phạm Văn Cổ đột nhiên thốt lên: “Tiểu Kiệt, cậu cũng phải dậy đi.”

Đường Ngân Kiệt lộ nửa khuôn mặt ra, hừ mũi: “Tớ dậy làm cái gì?”

Phạm Văn Cổ nhẹ cười: “Không phải cậu nói chúng ta phải về quê sao?” Đường Ngân Kiệt thẳng thốt nhìn vào đôi người đen hun hút của Phạm Văn Cổ. Cậu nghe thấy anh nói: “Không bằng hôm nay cậu về nông thôn xem thử nhà chúng ta thế nào đi.”

.

.

.

.

Phạm Văn Cổ đẩy cửa lớn ra, phát giác trong đại sảnh đang sáng trưng đèn dóm. Cao Kính đang ngồi rót rượu tại một góc trong phòng khách. Anh nhìn thấy cậu cho thêm đá vào whisky, thì thầm đếm một viên, hai rồi ba viên, anh mỉm cười nghĩ đã đủ rồi. Cao Kính quả nhiên ngay giây phút ấy dừng lại, nhẹ lắc ly chiếc ly trong tay mình, rồi sau đó nâng ly lên uống cạn.

“Về rồi à.”

“Về rồi.”

Cao Kính quay sang anh, cười bảo: “Tôi cứ tưởng anh phải sáng hần mới về tới.”

“Tôi sợ cậu chờ.”

Cao Kính nghe thế thì cười. “Phải, tôi là một người không có lòng kiên nhẫn. Nếu phải đợi lâu quá, tôi sẽ đi một mình.” Cậu ta ngoảnh sang ngắm khuôn mặt tuần tú và đôi mắt đen thẳm của Phạm Văn Cổ, rồi đứng dậy bước về phía anh, dừng lại ở ngay đôi mắt ấy. Cậu muốn nhìn cho hết vào bên trong, nhưng chỉ thấy đôi mắt ấy đen như màu mực và sâu hút như một đầm nước, nhìn thế nào cũng không thể thấy đáy.

Cao Kính cười, để chiếc ly trong tay xuống, nắm lấy tay Phạm Văn Cổ rồi ra ngoài. Anh hỏi: “Không mang theo hành lý sao?”

Cao Kính mỉm cười lắc đầu. Ô tô đã chuẩn bị đậu vào đó. Cao Kính đẩy anh vào trong xe, rồi bắt đầu vuốt ve anh, hôn lên môi anh, không ngừng nghĩ.

Phạm Văn Cổ muốn nói rằng còn người ở đó. Cao Kính không đoái hoài đến anh. Động tác của cậu ta mỗi lúc một thô bạo. Cậu cắn môi anh, tay cậu thoát tiên những muốn cởi bỏ quần áo của anh, rồi thì thoáng sau đã không còn nhần nại được mà xé toạc áo khoác của anh. Dù sao đi nữa, Phạm Văn Cổ chỉ im ắng và ngoan ngoãn đón nhận lấy sự âu yếm đầy thô bạo của cậu.

Tuy rằng ở đây chỉ có một tài xế, nhưng đó vẫn là lần đầu tiên bọn họ làm tình dưới ánh mắt thoảng như lúc có, lúc không của người khác. Thượng Hải vào đông luôn luôn có sương mù. Ô tô lướt vào một miền trắng xóa, sương chẳng mù mịt cách trở lẫn phía trước và sau, trông cứ như đi trên một con đường không

biết lối về. Phạm Văn Cổ đột nhiên cười hỏi Cao Kính có điều gì muốn nói sao? Cao Kính chỉ se sẽ miết tay qua những đường nét trên mặt mũi anh, rồi thật lâu về sau mới nói:

“Chúng ta không thể làm lại một lần nữa sao?”

Nghe xong câu hỏi ấy, anh chỉ cười mà không đáp lại. Cao Kính dường như cũng không trông đợi câu trả lời của anh. Cậu đưa đầu dán sát vào bên hõm vai anh, từng chút một hít vào mùi hương của anh. Ô tô cũng không chạy thật xa, xe phanh lại bên bờ sông Hoàng Phố. Ở nơi ấy đang neo một chiếc thuyền buồm. Cao Kính bế thốc anh, nhảy lên thuyền, đưa anh vào bên trong khoang thuyền đã được xếp đặt chẵn đẽm sẵn từ trước. Rồi sau đó, tiếp tục điên dại làm tình.

Mãi lâu sau, dưới ánh đèn lu mờ trên thuyền, Cao Kính mới vươn người dậy ngắm nhìn Phạm Văn Cổ đang gần như hoàn toàn trần trụi. Tay và chân anh mảnh khảnh, nước da anh trắng muốt, và vẻ mặt mê man nơi anh, khiến cậu ta có một cảm giác bất lực. Hít sâu một hơi, Cao Kính rút dưới đệm ra một khẩu súng, áp vào đầu anh rồi thì thầm hỏi: “Tiểu Cửu, anh cứ ngủ yên như thế mãi nhé, có được hay không?”

Phạm Văn Cổ vẫn ngủ thật say. Cao Kính rút khẩu súng về, nhẹ nhàng vuốt lại những sợi tóc rối của anh, rồi lấy chăn đắp kín lại cho anh.

.

.

.

Phạm Văn Hình ngồi nơi bàn làm việc, hướng mắt nhìn mũi giày của chính cô. Diêu Bội Tư nhẹ nhàng mân mê những món đồ vật trên bàn rồi khẽ thở một tiếng dài: “Tôi vẫn còn có một nghi vấn, năm xưa Cao Kính đã đi đâu? Vì sao mọi người đều tìm không được cậu ấy?”

Nàng đứng dậy, bước đến trước cửa sổ rồi tiếp tục: “Vì sao cậu ta đột ngột xuất hiện? Không ai biết cậu ta về từ nơi nào, thậm chí người hầu ở dưới lầu cũng không biết lúc nào cậu ấy về đến.” Nàng dõi mắt nhìn ngoài cửa sổ, thốt nhiên nàng dừng lại một hồi lâu. Rồi mới khàn giọng nói: “Tôi nghĩ, Cao Kính... khi đó cậu ấy có thể vẫn ở ngay trong tòa biệt thự này, vẫn luôn như thế.”

.

.

.

21. Chương 21

Đôi mắt Phạm Văn Hình chợt lóe sáng, nhưng cô quay đầu đi không đáp. Diêu Bội Tư bước trở về nơi cũ, ngồi xuống phía đối diện cô. Nàng hỏi: “Cô không tò mò ư? Cô không muốn biết nếu Cao Kính vẫn luôn ở trong biệt thự này vì tại sao cậu ta không hề để ý gì đến anh hai của cô ư?”

Phạm Văn Hình vẫn dán mắt vào đầu ngón chân. “Tứ Di Thái, tôi không tọc mạch như bà.”

Diêu Bội Tư mỉm cười: “Không phải cô không tò mò, cô đang sợ hãi rằng nếu cô biết được điều gì đó, cô sẽ khó còn duy trì được lập trường hiện tại...” Nàng ngưng lại một chút, rồi nói tiếp: “Có điều, tôi vẫn muốn cô làm cho tôi một việc.”

Phạm Văn Hình ngược lên. Diêu Bội Tư nói: “Tôi mong cô khi mùa xuân tới, bắt kẻ cô dùng cách gì đi nữa, phải khiến cho Cao Kính ở bên cô một đêm.”

“Vì sao tôi phải giúp bà?”

Diêu Bội Tư chống tay lên má nàng, man mác cười: “Vì như thế cô cũng giúp chính bản thân mình.”

.
. .
Trần Hướng Đông chìa súng về phía một chiếc khay nghìn năm tuổi đặt giữa bậu cửa sổ. Gã giương súng lên rồi lại buông xuống, gương gao cười với người phụ tá: “Mày coi đi, tao đã đi hết một vòng tròn lớn như vậy, dù dễ được Lữ Hoán Viêm, dù dễ được Cao Văn Nãi, nhưng chưa hề nghĩ tới bàn cờ đó thật ra chả có nghĩa lý gì...”

Gã sĩ quan phụ tá vội vàng rót trà cho Trần Hướng Đông, cười mà nói: “Thiếu tướng, đại soái cũng sợ nếu ngài ra mặt thì sẽ làm chúng ta bại lộ, cho nên bây giờ ngài có thể đứng ở ngoài làm kẻ bàng quan, tọa sơn quan hổ đấu. Không phải ngài có hứng thú với Phạm Văn Cổ sao? Khi ván cờ này đã hạ tới cuối cùng, hẳn ta thành con tốt bị vứt đi rồi, ngài sẽ vừa kịp lúc làm anh hùng cứu... một anh hùng khác.”

Trần Hướng Đông gật gù, cầm lấy chung trà mà thở dài: “Có điều tao không ngờ thằng Cao Kính lại là đối tác của ông già, nó lừa chúng ta hết cả.”

Gã phụ tá cười cười: “Cao Kính dựa vào một cái chìa khóa mà ăn chia năm năm với đại soái, kể ra cũng hiểm thật. Nhưng đại soái còn có khoản tiền cuối cùng mà nhà Mãn Thanh cất giấu định ngóc đầu dậy, hơn nữa với thế lực chúng ta vốn có thì...”

Trần Hướng Đông cắt đứt suy nghĩ của gã, nói: “Tao thà rằng số tiền đó không tới tay, ông già còn có thể sống thêm ít năm nữa!”

Bộ mặt của gã phụ tá không dám tỏ vẻ lộn xộn, gã vừa định nói thêm gì nữa thì có lính liên lạc từ ngoài cửa đi vào. Trần Hướng Đông cầm trát nhìn qua, nói; “Kịch sắp mở màn rồi.”

.
. .
.

Trước cửa văn phòng Eiffel[2], có một người thanh niên cao ráo xuất hiện. Hắn mặc một chiếc áo khoác ngoài bằng lông điều màu xanh đậm. Màu da hắn trắng trẻo, có đôi phần khí chất quý phái sang cả. Hắn tựa hồ đang đợi một ai đó, thì thoáng hắn lấy chiếc đồng hồ quả quýt ra xem giờ, không bao lâu sau thì thấy một chiếc Ford đen lù lù lướt trong thình lịnh phía con đường đối diện. Hắn thu đồng hồ lại, nhìn khắp chung quanh với vẻ không chút bận tâm, rồi không nhanh không chậm bước qua đường.

Lữ Hoán Viêm ngồi ở băng sau chiếc Ford, nhìn thấy gã thanh niên mở cửa xe ngồi vào trong rồi thì ra lệnh cho xe chạy đi. Rồi sau đó mới nhẹ quay đầu có chút ngạc nhiên: “Không phải anh đang ở Nam Dương chờ em trai sao? Vì sao phải đích thân tới đây?”

Thanh niên kia thở dài: “Tôi đã đi tìm cậu em trai này suốt hai mươi năm, bây giờ đã có tin tức, dù sao đi nữa tôi cũng phải tự mình xác định một chút mới yên tâm được!”

Lữ Hoán Viêm cười khổ: “Chúng ta hợp tác nhiều năm như vậy, anh cần gì phải lo. Chỉ là tình trạng của anh bây giờ khá phức tạp, em trai của anh từng là long đầu lão đại ở Thượng Hải, bây giờ đang thất thế, bị người ta quản thúc... Nói chung là một lời khó nói hết được.”

Thanh niên kia nhìn phở xá mới lên đèn ngoài cửa kính ô tô, nói: “Ý của anh là nếu tôi muốn dẫn cậu ấy ra đi thì có chút rắc rối?”

“Gay go nhiều đấy” Lữ Hoán Viêm nói: “Cho nên anh bây giờ không nên lộ diện, đợi tôi đưa cậu ta tới Nam Dương là hơn.”

Thanh niên kia phải phui vành nón: “Tôi mặc kệ làm sao, trước tiên anh phải sắp xếp cho tôi được gặp mặt cậu ấy, ít nhất tôi cũng phải xác định cho được cậu ấy là em trai tôi.”

Lữ Hoán Viêm thấy người này đã cương quyết như vậy, dù trong lòng hắn có một chút không hài lòng nhưng cũng gật đầu bảo: “Được rồi!”

Hắn dời mắt khỏi khuôn mặt không chút biểu cảm của gã thanh niên, ngoảnh sang nhìn ánh đèn nê ông sáng lóa ngoài cửa xe, trong lòng hắn không kèm được lóe lên một niềm phần nộ. Lữ Hoán Viêm không hề thích Thượng Hải, thậm chí còn có một nỗi thù hận khó mà kèm chế. Nhưng hắn không thể phủ nhận đã bị thành phố này hấp dẫn. Cũng giống như bao con người đã đi lạc bên trong đô thị này, hắn khao khát chinh phục được một thứ gì đó, đến nơi này, là vì để vượt qua được thất bại trong quá khứ.

Lữ Hoán Viêm tiễn người thanh niên đi xong, hắn phân vân một hồi rồi đánh điện thoại cho Diêu Bội Tư. Người phụ nữ này cho hắn cảm giác rằng có đôi khi nàng giống như Thượng Hải. Hắn hận nàng, nhưng hắn hướng về nàng.

Diêu Bội Tư thẳng thừng từ chối đề nghị của Lữ Hoán Viêm, bất luận hắn có nói cho nàng rõ ràng điều thiệt điều lợi trong ấy ra sao. Diêu Bội Tư vẫn nhất quyết với ý muốn của nàng. “Anh đừng nghĩ tất cả những gì anh làm Tiểu Cửu không hề biết. Nếu như cứ mỗi việc anh làm ra cậu ấy đều duy trì sự im lặng, vậy không phải anh nên đổi cách chơi đi à?”

Lữ Hoán Viêm thật lòng muốn vứt điện thoại đi. Người đàn bà này điên rồi! Hắn nằm dựa nửa người trên ghế bành, trong khoảnh khắc hắn nghiền ngẫm căn kễ tính cách của Diêu Bội Tư. Nàng dường như yêu Phạm Văn Cổ đến tận xương tủy, nhưng rồi lại kiên trì muốn Phạm Văn Cổ tới Nam Dương. Một phút trước nàng thoảng như còn tình nguyện làm tất cả mọi việc vì Phạm Văn Cổ, một phút sau nàng làm tất cả mọi thứ cứ như thể muốn phá hủy những gì mà bây giờ anh đang có.

Chợt khi Lữ Hoán Viêm nhận ra, hắn mới hay nhiều năm nay hắn đã làm tất cả mọi chuyện cho một người phụ nữ điên cuồng vì người khác. Hắn không khỏi thất thanh cười lớn, sằng sặc. Hắn vừa cười vừa nói: “Mẹ nó, thì ra toàn một lũ điên!”

Hắn cười đến khi hơi thở tắc nghẽn cả đi, rồi giật toang cửa ra khàn giọng nói với gã phụ tá: “Đi, chuẩn bị xe cho tao, tao muốn tới Cao công quán!”

.

.

[1] Côn khúc: Là một điệu hát tuồng xuất phát từ đất Côn Sơn, Giang Nam. Mẫu Đơn Đình cũng được viết theo điệu này.

[2] Chỗ này không được rõ nghĩa cho lắm, nó là , phiên âm là “Ái phi nhĩ tổng hội”. Mình đã tra và hỏi em Hy, thì khả năng lớn nhất (nếu bản của mình type đúng) là văn phòng một công ty / hiệu buôn nào đấy có thể tên là Eiffel. Mình đành dùng nghĩa này, nhưng chắc sẽ kiểm tra lại một vài bản khác xem thế nào.

22. Chương 22

Lữ Hoán Viêm cho ô tô chạy mãi miết về phía cổng lớn nhà họ Cao. Nhưng rồi bất thành linh bên trong hắn nảy lên một cơn khiếp đảm. Con giận giữ vừa rồi dần dà tắt ngóm, thay vào đó là sự nể sợ đối với Diêu Bội Tư. Có một loại người có thể không hề nể nang trước mặt bất kỳ ai, thế nhưng sẽ cẩn thận đến vô cùng chỉ ở trước mặt một người duy nhất mà thôi. Kể ấy có thể đối xử hung tàn với tất cả, nhưng không thể không chịu nép mình cầu toàn trước mặt một con người duy nhất. Chỉ bởi vì con người ấy đối với hắn có mối liên hệ sâu xa về những ký ức tươi đẹp, về những năm tháng đã từng rất sáng trong, những giấc mơ đã từng không lấm chút buồn thương. Lữ Hoán Viêm là một người như thế đấy, loại người mà viễn cảm của ngày sau khiến hắn trở nên thâm hiểm, để rồi quyến luyến đến khôn cùng một quá khứ trong người.

Hắn rảo bước hết một vòng trong sân nhà Cao gia, rồi lại trở về. Ba năm về trước hắn quen biết Cao Văn Nãi. Anh ta cung cấp súng ống từ Nam Dương cho hắn, giúp đỡ cho Lữ Hoán Viêm chia chác được một phần đất nhỏ trong cái thời mà quân phiệt làm phản. Khi hắn xuôi ngược như con thoi giữa các phe phái quân

phiệt, tác dụng của Cao Văn Nãi trở nên có tính chất quyết định. Dù đế quốc Mãn Thanh đã là chuyện của lịch sử, nhưng Lữ Hoán Viêm biết, bọn họ tuyệt đối không quên được Ái Tân Giác La. Vì sao Văn Nãi lại phải giúp quân trung ương dàn xếp với thế lực quân phiệt đầy chia cắt thật sự khiến hắn có đôi chút không hiểu được. Dù cho bọn họ rất ít khi gặp mặt, nhưng tất cả lợi ích mà Lữ Hoán Viêm có được đều do con người này ban tặng. Do thế, sâu thẳm trong lòng, hắn đối với anh ta ít nhiều gì cũng có sự sợ hãi.

Hắn cho xe đỗ lại trước cửa nhà hàng Hòa Bình, nghĩ ngợi không biết phải giải thích thế nào với Cao Văn Nãi. Xòe một que diêm phát lửa, hắn châm một điếu thuốc hút, rồi thì thấy Phạm Văn Cổ đang chậm rãi bước đến từ phía đối diện mình. Đôi tay hắn không ghì được, run rẩy, đốm lửa hắt xuống làm bỏng kẽ tay. Phạm Văn Cổ bước đi không nhanh, không chậm. Gió thốc những sợi tóc bay lơ thơ trên vầng trán rộng của anh, để lộ ra đôi mắt đen thăm thẳm. Đôi mắt đen hút mà sâu tối ấy Lữ Hoán Viêm đã từng nhìn thẳng vào chúng, vào đôi đồng tử sâu đến nỗi có thể khiến cho bất kỳ ai đều lạc lối bên trong nó. Bước chân của Phạm Văn Cổ khựng lại trước cửa nhà hàng Hòa Bình. Anh cứ hết mở cửa vào rồi lại bước ra, Lữ Hoán Viêm dõi theo ngón tay mảnh dẻ của anh đặt lên chiếc nắm cửa, nom anh khẽ chần chừ, rồi anh cũng đẩy mạnh cửa và bước hẳn vào trong.

Lữ Hoán Viêm bỗng dưng ý thức được, người Phạm Văn Cổ đến gặp rất có thể là Cao Văn Nãi. Hắn vừa dợm bước xuống xe để theo dõi Phạm Văn Cổ, thế rồi lại thấy nơi phía đối diện mình đã có một chiếc Ford đen tuyền, một loại trực giác đã trui rèn sau nhiều năm bị vây khốn nơi biên giới đã ngăn cản hắn hành động. Nương theo ánh đèn từ mù tỏa ra từ cánh cửa xe nọ, hắn trông thấy có một người đàn ông luống tuổi ngồi ở băng ghế sau. Ông ta sở hữu một đôi mắt đen sâu, mặt dài như mặt ngựa, cánh mũi hơi khoằm còn môi thì mỏng lợt, tạo ra một cảm giác đáng sợ vô cùng. Lữ Hoán Viêm chỉ thoáng nhìn qua, đã nghe trái tim nảy thật mạnh trong ngực. Quân thống cục Đối Lập[1], trăm triệu lần Lữ Hoán Viêm cũng không nghĩ đến rằng lão ma vương giết người không chớp mắt đó sẽ xuất hiện trong thời điểm này.

Người nhạc công chơi jazz trong đại sảnh đang thổi saxo, một thanh niên ăn mặc đẹp đẽ ngồi bên dưới, trông như đang lơ đãng thưởng thức bản nhạc. Anh ta nhấp rượu trong ly, nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc nhìn về phía cửa. Thế nên, khi Phạm Văn Cổ vừa bước vào, ánh mắt họ đã chạm nhau.

Phạm Văn Cổ bước đôi ba bước về trước, rồi phải khựng lại ở một nơi mờ tối vì bị hai tên bảo vệ ngăn lại. Người thanh niên ăn mặc sang trọng kia phát tay lên, bọn họ mới lùi ra. Phạm Văn Cổ đứng im lìm ở nơi ấy, nhìn gã thanh niên chậm rãi bước đến trước mặt anh.

“Đổi một địa điểm khác để nói chuyện, được không?” Người thanh niên mỉm một nụ cười. Khi anh ta không cười nữa, khuôn mặt trông rất vô cảm, nhưng khi cười thì lại thoảng như có chút rạng rỡ mùa xuân.

Phạm Văn Cổ gật nhẹ đầu, theo anh ta bước lên lầu.

Thanh niên ấy dẫn anh đi vào trong phòng khách. Đợi Phạm Văn Cổ vào rồi, anh ta cười mỉm xoay người đóng kín cửa lại, rồi mới quay lại rút một khẩu súng lục ra chỉ thẳng vào đầu Phạm Văn Cổ. Khi trông thấy nụ cười mãi mãi không thay đổi của Phạm Văn Cổ, đôi người anh ta không ghì được một chút kinh ngạc hắt lên.

“Tất nhiên khi cậu tới đây hôm nay, đã nên biết rằng chỉ có hai khả năng. Một là xác định được, cậu thật sự là Ái Tân Giác La Văn Cổ, trở thành em trai tôi. Còn thứ hai, chính là - chết!”

“Tôi không thể ngồi xuống được sao?”

Trong ánh mắt của gã thanh niên kia có một thoáng ngạc nhiên, nhưng anh ta vẫn miễn cưỡng gật đầu. Phạm Văn Cổ ngồi xuống xong rồi mới cười, “Vậy phải chứng thực tôi chính là Ái Tân Giác La Văn Cổ làm sao đây? Không phải anh đã... gặp mẹ của tôi rồi sao?”

Thanh niên khẽ cau mày, “Gặp thì đã gặp, có điều cậu cũng biết đấy, bây giờ bà ta đã điên dở người. Lời bà ta nói tôi làm sao tin được đây?”

Phạm Văn Cổ khẽ rũ khóe mi anh xuống như đang tự nhủ điều gì, rồi anh mới nói, “Khi anh bảy tuổi thì đã rời khỏi Thượng Hải. Anh nói như vậy là đã gặp mẹ rồi... nếu như bà... anh cũng không tin được, vậy thì làm sao anh mới tin đây?”

Thanh niên ngắt lời anh, lạnh lùng thốt lên, “Cậu phải biết!”

Phạm Văn Cổ mỉm cười, “Biết điều gì?”

Gã thanh niên kia lặng im, chỉ lấy tay mở chốt khóa trên khẩu súng. Phạm Văn Cổ vẫn mỉm cười. Thanh niên trợn trừng anh một lúc, rồi nghiêng rằng bảo, “Nếu như mày không lấy ra được chiếc chìa khóa của phụ vương, hôm nay là ngày chết của mày!”

Phạm Văn Cổ vừa ngược đôi mắt lên thôi, con ngươi chớp lóe dưới ánh đèn của anh đã có thể khiến cho gã thanh niên kia giật nảy trong lòng. Dù cho, thủ trưởng luôn căn dặn phải luôn dè chừng Phạm Văn Cổ, nhưng anh ta tin rằng nếu phải đấu với Phạm Văn Cổ, anh ta sẽ chiếm được thể thượng phong.

Phạm Văn Cổ mỉm cười nói, “Trừ phi tôi thấy được chiếc chìa khóa kia của anh!”

Thanh niên không thể không mỉm cười. Anh ta vươn tay trái ra phía sau gáy, móc ra một sợi dây chuyền bạc, ở phía đầu dây lủng lẳng treo một chiếc chìa khóa làm theo kiểu Tây.

Phạm Văn Cổ khẽ cúi hờ đôi mắt, lặng lẽ nhìn ngắm chiếc chìa khóa ấy. Gã thanh niên những muốn trông rõ nét mặt anh lúc này, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt anh không rõ được là buồn hay vui. Hàng mi dài của anh đã khuất lấp đôi ngươi mất rồi. Cuối cùng, anh lên tiếng “Tôi không có chiếc chìa khóa ấy ở đây, mẹ tôi đã đánh mất nó từ lâu!”

Thanh niên thất thanh, “Mày nói gì?!”

Phạm Văn Cổ phóng mắt ra bên ngoài cửa sổ, nói: “Phụ thân đại nhân luôn nghĩ rằng mẹ tôi đã đủ cuồng si ông ấy, nên dù có thể nào đi nữa bà cũng sẽ luôn bảo vệ vật duy nhất mà ông ta để lại cho bà để làm tin, cũng là bằng chứng để nhận tổ nhận tông của đứa con trong bụng bà. Nhưng ông ấy đã không hề biết, khi đó bà chẳng qua chỉ là một người phụ nữ bụng mang dạ chửa, không có ai để cậy nhờ. Tất cả những gì còn khiến bà nhớ lại được là chiếc chìa khóa ấy. Năm này qua năm khác, thời cuộc thì vật đổi sao dời mãi miết, trước mắt đã thấy công cuộc Mãn Thanh phục bích[2] không còn khả năng nữa. Gã tùy tùng ông để lại cho bà lại muốn ép bà về làm vợ hắn. Bà sợ hãi, nửa đêm ôm con chạy trốn khỏi nhà trọ, lúc ra đi do vội vàng nên cũng không thể nào mang theo bằng chứng quan trọng ấy. Bà không có tiền bạc, cũng không có khả năng tự bảo vệ mình. Bà lại rất đẹp, cho nên đã phải gánh chịu hết mọi sự ức hiếp. Bản thân bà luôn chật vật như thế, nhưng bà luôn nhớ rất rõ, rằng phải bảo vệ cho tự tôn của con trai mình. Vật làm tin duy nhất là phụ thân để lại đã mất đi rồi, không còn gì, không còn gì để an ủi hay nhớ đến nữa. Bà lại lo rằng con trai mình không thể danh chính ngôn thuận trở thành con cháu dòng họ Ái Tân Giác La. Không được mấy năm sau, bà phát điên, rồi được một người làm vườn tốt bụng nhặt cả bà và đứa con trai về nhà...”

Phạm Văn Cổ quay đầu lại, nói: “Tôi không có bằng chứng gì để cho anh biết. Nhưng tôi là Ái Tân Giác La Văn Cổ.”

.

.

.

23. Chương 23

Nhìn vào trong đôi mắt trong suốt ấy của Phạm Văn Cổ, nhưng khẩu súng của gã thanh niên kia không hề hạ thấp một chút nào. Đôi mắt gã toát ra một sự ngăn ngại, thể nhưng chỉ tích tắc sau dường như gã đã lấy lại tỉnh táo.

“Cậu cũng coi như có tiếng tăm lừng lẫy tại Bến Thượng Hải, sao sau này không tìm cách tìm lại được chìa khóa?”

“Đã qua bao nhiêu năm tháng như vậy, có còn ai nhớ đến chiếc chìa khóa ấy sao?”, Phạm Văn Cổ chỉ bình tĩnh mỉm cười. Anh hơi ngược đầu lên, yên lặng đối diện với ánh mắt của gã thanh niên.

Một lúc sau đó, gã thanh niên chậm chạp buông súng xuống, giọng gã trở lạnh, “Hôm nay cậu về trước đi. Nếu như tôi tìm thấy chứng cứ xác đáng mới rồi sẽ tới tìm cậu sau!”

Phạm Văn Cổ hạ khẽ làn mi, anh mỉm cười đứng dậy đi ra khỏi cửa. Khi tay đã đặt lên cánh cửa rồi thì đột nhiên quay đầu lại, dõi theo bóng lưng của gã thanh niên mà gọi lên: “Đầu Dứa!”

Gã thanh niên giật mình, ngoái lại nhìn anh, mãi thật lâu sau mới thấp giọng nói: “Thay tôi thăm hỏi mẹ của cậu, cảm ơn bà ta còn nhớ tôi!”

Phạm Văn Cổ thu ánh mắt về, nhỏ tiếng mỉm cười, “Em sẽ hỏi, anh hai!”

Đợi cho anh đi khuất, Cao Văn Nãi mới giật mình phát hiện ra mồ hôi lạnh đã tướt đầy người anh ta. Là một người đã được huấn luyện chuyên nghiệp tại Mỹ, lại làm công tác tình báo nhiều năm trời tại cục Quân thông, nhưng gã vẫn cảm thấy đang hãi hùng cho một cái tích tắc lúc chuẩn bị giáp lá cà ấy. Nhìn Phạm Văn Cổ tao nhã, vô hại, có thể bị người ta chèn ép như thế là một kiểu người dạng như kim thêu trong bông vải. Gã ta cố hồi tưởng từng từng câu nói một của bản thân, rồi từng biểu cảm một, khi đã xác định không có khiếm khuyết gì lớn rồi thì đến bên điện thoại mà đánh một cuộc điện đi.

“Thiếu tướng, tôi đã thấy cậu ta rồi, đúng như lời ông nói, nhìn qua cậu ta rất dễ đối phó, nhưng thật ra là một kẻ rất khó chơi. Cậu ta biết rõ tung tích của chiếc chìa khóa kia, nhưng vẫn khẳng định nói rằng đã mất rồi, coi ra là muốn có được mật mã của kết sắt, còn muốn gây trở ngại cho chúng ta.”

“Vâng, thưa thiếu tướng. Ngài yên tâm, lúc ở Nam Dương tôi và Ái Tân Giác La Văn Nãi sớm chiều ở chung, dù cho phụ thân của bọn họ có sống dậy cũng chưa chắc gì nhìn ra sự khác biệt giữa bọn tôi, huống hồ gì Phạm Văn Cổ căn bản không gặp anh hai của mình.” Từ trong ống nghe truyền ra một giọng nam trung trầm thấp, ngữ điệu tuy rất nhạt nhưng nhả âm từng chữ một rõ ràng: “Cơ hội của anh không phải ở chỗ anh giống Ái Tân Giác La Văn Nãi bao nhiêu... Mà là ở chỗ Ái Tân Giác La Văn Cổ muốn gặp Ái Tân Giác La Văn Nãi bao nhiêu.”

Cao Văn Nãi nghe mà có thứ hiểu, thứ không. Nhưng anh ta biết rõ, vị thủ trưởng của anh ta tuyệt đối không sai lầm. Vậy nên, cách hai đầu cuộc điện, anh ta giơ tay chào theo kiểu nhà binh, nói: “Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành được việc này.”

Lúc Phạm Văn Cổ về đến được Cao gia, trời đã tối đen. Cao Kính mặc một bộ quần áo đen tuyền ngồi trên sofa, trong tay cậu ta đang cầm một ly whisky có cho thêm nước đá. Cậu ta mỉm cười nghe Phạm Văn Hình trò chuyện. Có một giây phút nào đó, Phạm Văn Cổ nhìn vào nét mặt hiền lành của Cao Kính với vẻ tiếc thương. Hình như ngoại trừ đối với anh ra, cậu ta đều tỏ ra thân thiết với tất cả mọi người.

“Anh về rồi à?” Cao Kính phát hiện ra anh, hơi nghiêng đầu sang buột miệng một câu chào.

“Tôi về rồi.” Phạm Văn Cổ mỉm cười bước qua. Phạm Văn Hình khi trông thấy anh thì khẽ giật mình. Từ lần đây chấn động trước, đã lâu rồi cô không gặp Phạm Văn Cổ. Nhưng cô mau chóng đến gần anh, hỏi: “Anh hai, cả buổi chiều anh đi đâu vậy?”

“Anh đi mua một quyển sách!” Phạm Văn Cổ nhìn sang Cao Kính, Cao Kính cúi xuống khẽ lắc rượi trong ly, không hề nhìn lại anh.

“Quyển gì vậy?” Phạm Văn Hình rút quyển sách trong tay Phạm Văn Cổ, cô nhìn sơ qua rồi lẩm bẩm: “Nhật Ký Nam Dương.” Vừa định giở sách ra đọc thì đã bị Phạm Văn Cổ rút về. Anh cười: “Ờ Nam Dương công báo có biên soạn ra một quyển nhật ký có liên quan đến địa lý vùng Nam Dương thôi mà, em không thích đâu.”

Phạm Văn Hình bĩu môi: “Anh đi cả buổi mới mua được quyển sách dở thế cơ à.” Phạm Văn Cổ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, nói với vẻ nuông chiều: “Đứng dậy đi, trời không còn sớm nữa, anh hai đưa em về nhà.”

Phạm Văn Hình ôm một bên người anh hai của cô, nhìn khuôn mặt tuần tú nghiêng nghiêng của anh một lúc lâu sau mới nói: “Không cần đâu, Cao gia ca ca mới nói rằng sẽ bảo lái xe đưa em về.”

Cao Kính buông ly rượi trong tay xuống: “Trí nhớ tốt quá đấy cô quý nhỏ, đứng dậy nào, tôi đưa em về.”

Phạm Văn Hình khẽ lay lay Phạm Văn Cổ: “Anh hai ơi, em đi nhé, anh nghỉ sớm đi.”

Phạm Văn Cổ mỉm cười vỗ về tay cô. Phạm Văn Hình lúc này mới đứng dậy theo Cao Kính đi ra phía cửa lớn, cô thấy Cao Kính lấy chìa khóa ra mở cửa xe, thốt nhiên cô nói: “Kính!”

Cao Kính sửng sốt, cậu ta tức thì quay lại hỏi: “Cô quý nhỏ này...” Và rồi Phạm Văn Hình đã kiễng chân lên hôn lên môi cậu. Cô vịn lấy cổ cậu, dùng một nụ hôn đầy trắc trở nhưng nồng nàn để hôn lên môi cậu. Cao Kính có vẻ thờ người ra nhìn cô. Khuôn mặt ấy sao mà giống Phạm Văn Cổ đến thế, rốt cuộc thì cậu cũng không đẩy cô ra.

“Kính, anh cho em theo anh đi! Em có thể... ở cùng với anh dưới ánh mặt trời!”

Cao Kính né tránh ánh mắt của cô. Chưa bao giờ cậu nghĩ rằng Phạm Văn Hình là một cô gái mẫn cảm như vậy. Một câu nói giản đơn của cô đã đâm trúng vào nơi sâu nhất trong lòng cậu. Cậu lái xe đi trong im lặng, Phạm Văn Hình cũng không mở miệng thêm nữa. Những lời nói như thế, với Cao Kính chỉ cần nói ra một lần thôi đã đủ rồi. Cô hiểu Cao Kính như thế đấy. Vào lúc ấy, cô nghĩ cô còn hiểu cậu hơn cả anh hai cô. Cô đã luôn đợi chờ cậu, luôn cố gắng để hiểu được con người khác biệt với cô một trời một vực ày. Cô không cảm thấy tình yêu của mình bé nhỏ hơn tình yêu của anh hai, cho nên, không thể nào cơ hội cô có lại ít hơn anh hai được.

Cao Kính cho xe quay trở về Cao gia, bất giác cậu thấy hơi mệt mỏi, một cơn khủng khoảng vô lối, vô lý do. Cậu ngồi bên trong xe, ngược lên nhìn ngọn đèn còn thấp trên thư phòng. Ngọn đèn ấy vẫn cứ sáng hoài như thế mỗi đêm từ ngày Phạm Văn Cổ đến nhà họ Cao. Cao Kính bước xuống xe, chậm chạp đi qua khỏi cửa vào nhà, men theo cầu thang từ từ bước lên lầu hai. Không đợi cậu gõ cửa, cửa thư phòng đã mở ra rồi.

“Sao còn chưa ngủ đi?” Cao Kính cho tay vào túi quần.

“Đang đọc một quyển sách...” Phạm Văn Cổ cười, anh đưa cho Cao Kính quyển Nhật Ký Địa Lý Nam Dương trong tay mình, bảo: “Thú vị lắm, cậu cũng đọc đi.”

Cao Kính hờ hững nhận lấy, đặt lên tay rồi gõ gõ vào quyển sách: “Thôi được, xem ra đêm nay anh không muốn tôi quấy rầy anh, anh đi ngủ đi.”

Dáng người cậu, trông cứ như không hề có bất cứ chuyện gì cả, quay đi rồi dần dà biến mất.

.
. .

Cao Kính mười hai tuổi nhìn Phạm Văn Cổ đang loay hoay bận rộn trên bàn học, gọi: “Này!”

Phạm Văn Cổ ngược lên nhìn cậu Cao Kính đang bồn chồn kia, cười hỏi: “Gì vậy, thiếu gia?”

“Chữ của cậu xấu quá, sao dạy đến hai năm rồi mà còn viết xấu như vậy hả?”

“Vậy à?” Phạm Văn Cổ nghiêm túc nhìn lại chữ viết cứng cáp thanh tú của mình rồi mỉm cười ngay: “Chắc có lẽ là luyện chữ còn ít đấy, sau này luyện tập thêm thì sẽ tốt thôi.” Cậu bé nói rồi thì lại tiếp tục việc của mình.

“Nghe nói.... cậu thích tiền lắm hở?”

“Ừ?” Phạm Văn Cổ nghe Cao Kính nói sang chuyện khác thì ngẩng đầu lên, nghĩ ngợi một chút rồi trả lời: “Chắc là do tôi muốn để dành đủ tiền sớm sớm đấy!”

“Tại sao?”

“Muốn đi Nam Dương!”

“...”

Mãi một lúc sau: “Này!”

“Ừ?”

“Cậu ngay cả con chữ cũng không biết được bao lắm. Coi ra tôi học xong rồi thì phải đi với cậu thôi!”

“... Thiếu gia.”

“Ừm?”

“Tôi đợi cậu nhé!”

.
. .
.

Nam Dương, cho đến cùng cũng chỉ là một giấc mơ thôi. Cao Kinh nhìn quyển sách màu xám trắng ấy, giật toang ngăn kéo rồi cho nó vào trong.

.
. .
.

[1] Cục quân thống: Tên gọi chính thức là Ủy Ban điều tra quân sự của chính phủ dân quốc, tồn tại từ 1938 đến 1950, có chức năng điều tra và tình báo. Nên ta cũng có thể tưởng tượng là gần như Cục tình báo ngày nay. Cục quân thống từng có tới 50.000 nhân viên, rải đều đến tận các đội quân, cảnh sát, bộ phận hành chính của Quốc Dân Đảng, công việc là tiến hành các thủ đoạn giám sát, bắt cóc, ám sát. Cục quân thống đã lập rất nhiều trại tập trung và nhà giam bí mật trên khắp Trung Quốc để bắt bớ, khủng bố người của đảng cộng sản.

Đới Lạp là một nhân vật có thật, cục trưởng cục Quân thống từ 1938 đến 1946. Ở đây Hương đã cho đời lịch sử lên ít nhất 8 năm để xây dựng tuyến truyện của mình.

[2] Mãn Thanh phục bích: Khôi phục lại triều thanh.

24. Chương 24

Sự xuất hiện bất ngờ của Đới Lạp khiến cho Lữ Hoán Viêm phát sinh một nỗi sợ hãi. Có phải mối quan hệ buôn bán súng qua lại nhiều năm nay của hắn và Cao Văn Nãi đã bị phát hiện rồi không, nếu không sao lại trùng khớp như vậy? Dù Đới Lạp và hắn cùng là học viên của trường sĩ quan Hoàng Phố, họ không cùng một khóa. Lúc còn theo học, Đới Lạp không có tiếng tăm nổi trội bao nhiêu, nhưng đôi khi cũng có vài sự vụ rất vang dội. Nhiều người còn ví ông ta là Dover của cục tình báo Mỹ. Nhưng thật ra, có nhiều việc chứng minh ông ta còn thủ đoạn độc ác hơn cả Dover.[1]

Đang lúc nghĩ ngợi, Lữ Hoán Viêm bất tri bất giác đã cho xe chạy đến trước cửa trường sĩ quan Hoàng Phố. Điều gã không nghĩ tới là lúc này còn gặp được người quen - Thiếu tướng Việt Quân Trần Hương Đông đang hấp tấp bước ra từ khỏi phòng giám thị, băng qua hành lang phía trên lầu. Từ vẻ mặt nghiêm trọng của gã, Lữ Hoán Viêm có thể nhìn ra Trần Hương Đông đang chắt chứa nhiều lo âu. Trán gã nhíu chặt lại như đang phiền muộn điều gì đó. Rốt cuộc là điều gì có thể khiến một tay ăn chơi khét tiếng không bận tâm bất cứ thứ gì như Trần Hương Đông phải biểu hiện vẻ dăm chiêu như vậy. Lữ Hoán Viêm hơi tò mò. Do dự một hồi, Lữ Hoán Viêm đẩy cửa phòng giám thị ra. Lão giám thị họ Lâm đang trong ca trực đang thu dọn một chồng hồ sơ ngồn ngộn vào trong ngăn tủ. Thấy Lữ Hoán Viêm tới gần, ông ta ta khẽ giật mình hoảng hốt, làm hai chung tổ yến đắt tiền nghiêng đổ tràn ra khay.

“Lữ tướng quân, anh rảnh rồi tới trường hay sao?” Giám thị Lâm người gầy gò, khoác một cái áo dài màu xám, qua nhiều lần giặt giũ đã bột bột gần thành trắng bạch, hằn rõ những đường thớ vải bên trên.

Lữ Hoán Viêm mỉm cười ngồi xuống trước mặt ông ta. Hắn lấy gói thuốc từ bên trong áo, rút một điếu, nhíp nhíp lên mặt bàn. Giám thị Lâm nhìn hắn ta trong im lặng và một chút hốt hoảng. Ông ta gượng gạo cười: “Lữ tướng quân muốn uống tí trà không?” Vừa nói, ông ta vừa đẩy tập hồ sơ vào sâu bên trong phía

dưới. Lữ Hoán Viêm cản lại, cười: “Nhiều năm rồi không gặp nhau, giám thị còn khách sáo như vậy sao?” Hắn ta nhìn sơ qua tập hồ sơ. “Tôi chỉ muốn biết, hồ sơ mà ông vừa cho Trần thiếu tướng xem là cái gì?”

Mặt mũi giám thị Lâm vốn đang trắng nhợt, tức khắc chuyển thành màu xám xịt. Ông ta ngần ngại một hồi rồi đập bàn lạnh giọng thốt lên: “Anh đang nói bậy bạ gì vậy?”

Lữ Hoán Viêm rút một que diêm quẹt nhẹ một cái, đốm lửa màu xanh lam xòe lên. Hắn ta cười: “Giám thị à, lương tháng quen có bốn đồng đại dương cầm như là thiếu thốn, không ăn chút ít tổ yến vào thì chắc chắn bị thiếu dinh dưỡng!” Hắn ta vừa cười vừa móc ra một tờ ngân phiếu vứt trước mặt giám thị Lâm. “Tôi cũng rách rưới như Trần Hướng Đông, cho nên giám thị Lâm cứ tùy nghi đi.”

Giám thị Lâm liếc mắt nhìn tấm ngân phiếu của hiệu buôn Sa Tồn đặt trên bàn, da mặt run run. Sắc mặt xám ngoét có lẽ là vì bị kích thích mà ửng ửng đỏ. Cho tới khi Lữ Hoán Viêm xòe lửa que diêm thứ ba, một tập hồ sơ đã rơi xuống trước mặt hắn. Lữ Hoán Viêm vội vàng lật qua mấy trang xem thử, rồi làm như không có việc gì gấp lại bỏ vào trước ngực.

Giám thị lâm cuống cuống gọi: “Lữ, Lữ tướng quân...”

Lữ Hoán Viêm vỗ vỗ gờ vai ông ta rồi nhếch môi cười đi ra khỏi phòng giám thị. Đợi tới lúc ngồi vào trong xe của mình, thật lâu về sau, hắn mới rút tập hồ sơ từ trong áo ra. Hắn đọc tuần tự hết dăm ba lần mới ngả đầu mệt mỏi vào lưng ghế.

Hắn bước xuống xe, thung thủng bước đi men theo đường cái như không có mục đích gì. Ở phía một buồng điện thoại mé ven đường, hắn đứng một hồi lâu, sau đó mới đẩy cửa bước vào trong, từng chút, từng chút một, quay số điện thoại, để nghe được giọng nói trầm khàn quyến rũ của một người đàn bà.

Hắn nói với nàng: “Đi cùng anh đi, chúng ta sẽ rời bỏ Thượng Hải. Anh sẽ... đối xử tốt với em!” Chớp mắt ấy hắn dường như nhớ lại chín năm về trước, khi hắn thấp tha thấp thỏm theo phía sau một cô gái mà thổ lộ với cô.

Im lặng một quãng, Diêu Bội Tư mới ngáp ngừng đáp: “Không phải chúng ta đã nói rồi hay sao? Chỉ cần anh đưa Phạm Văn Cổ tới Nam Dương, tôi sẽ đi theo anh, đến đâu cũng được.”

Lữ Hoán Viêm bật tiếng cười khê, giọng nói hơi hám quạnh hiu: “Bội Tư, nếu không phải có nửa câu đầu của em, sẽ thật hay biết mấy.... Dù là gì đi nữa, chỉ cần em không còn quan tâm đến việc của Phạm Văn Cổ, anh sẽ đối xử thật tốt với em.”

“Anh nói gì cơ?” Giọng Diêu Bội Tư chợt trở nên lo lắng, “Lẽ nào anh muốn đối ý sao? Giúp đỡ Phạm Văn Cổ tìm được anh trai của cậu ta chẳng phải anh cũng sẽ có lợi sao?”

Lữ Hoán Viêm lạnh lẽo cười, nghiêng răng nói: “Bội Tư, nhiều năm như vậy, anh đã làm cho em không biết bao nhiêu là việc.... Lẽ nào mỗi một việc... đều là vì có lợi cho anh sao?”

Im vắng trải thật lâu, rồi Diêu Bội Tư nói nhẹ hẫng: “Tôi hiểu, tôi đều hiểu... Tôi xin anh, giúp tôi một lần cuối cùng nữa thôi, xem như thay tôi làm tròn tâm nguyện cuối cùng, tôi đảm bảo sau này...”

Lữ Hoán Viêm còn chưa nghe nốt đã đột ngột cúp máy. Hắn ta gục bên trên máy điện thoại. Hồi lâu sau, hắn gượng người dậy, cầm lấy ống nghe rồi âm trầm nói: “Mày nghe cho rõ đây, giết một người cho tao. Nam, trạc năm mươi tuổi, tên là Lâm Chi An, giám thị trưởng quân đội Hoàng Phố... Tạo ra cái chết ngoài ý muốn là tốt nhất.”

Bước ra khỏi buồng điện thoại, bỗng dưng hắn thấy gió đã trở mạnh rồi. Là gió thổi từ hướng Đông của đất nước này, mang theo trong cơn gió là hơi rét mướt đến tận xương. Hắn ghì chặt lấy tấm áo ba đơ xuy trên người, cúi gằm đầu xuống đi ngược hướng cơn gió, mai mữa bật hỏi: “Bội Tư, thế nào là tình yêu? Có phải với em, thứ Phạm Văn Cổ cho em mới là tình yêu, còn tôi chỉ là giao dịch?”

Ngước đầu lên, hắn nhìn về phía bầu trời xám xịt phía xa xăm, mây ùn ùn đổ, nói: “Chỉ là, tôi rất muốn biết, trên Bến Thượng Hải này có tình yêu thật sự hay không?”

.

.

25. Chương 25

Trần Hường Đông vừa ngồi vào chiếc Ford, tên sĩ quan phụ tá làm lái xe đã nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy thưa Thiếu tướng, tra được nguồn gốc của tên Cao Văn Nãi kia rồi sao?”

Trần Hường Đông dựa đầu vào ghế sau, một lúc sau mới nói: “Không sai, bốn năm về trước hắn ta thật sự có tới Thượng Hải nhập học trường sĩ quan cao cấp. Tao đã tìm thấy tư liệu của hắn ở chỗ lão Lâm Chi An.”

Sĩ quan phụ tá cười: “Cho nên Thiếu tướng mới thấy hắn ta quen mặt. Thiếu tướng, tôi không ngờ trí nhớ của ngài tốt như vậy, ngay cả một học viên dưới ngài hai khóa mà cũng nhớ như tạc.”

Trần Hường Đông trầm tư, nói: “Nhưng vì sao tao nghĩ mãi cũng không nhớ ra Cao Kính?” Gã ngược mắt nhìn trần xe, chậm rãi nói: “Ly ra mà nói, một người có cá tính mạnh mẽ như thằng đó, không có lẽ nào tao không có ấn tượng.”

Sĩ quan phụ tá ngạc nhiên, ngoái đầu lại hỏi: “Ngài nói gì vậy thưa Thiếu tướng, tôi nghe không rõ.”

Trần Hường Đông thẳng người dậy, “Bởi vì tao không chỉ tìm được tư liệu về Cao Văn Nãi, còn tìm được hai người quen nữa cũng thi vào đó. Một thằng đã bị bọn Nhật Bản làm cho nổ banh xác cùng với gã Trương Tác Lâm, tên là Dụ Tông Hiến. Thằng này nghe đầu chính là then chốt trong vụ Trương Tác Lâm trở mặt với bọn Nhật...”

“Còn lại là?”

Trần Hường Đông chậm rãi nói: “Còn có một người, là Cao Kính.”

Gã sĩ quan phụ tá đột nhiên phanh rít. Trần Hường Đông va mạnh đầu vào lưng ghế trước.

“Cao, Cao Kính?”

Trần Hường Đông xoa xoa đầu gã, cười khổ mà nói: “Dụ Tông Hiến là nhân viên tình báo, Cao Văn Nãi cũng vậy, tất nhiên Cao Kính không phải là ngoại lệ. Bây giờ tao mới nhớ, e rằng Cao Kính làm quen với tao là để moi móc ra chứng cứ từ lâu rồi, giống như Dụ Tông Hiến và Trương Tác Lâm vậy. Tao nghe đâu từ hồi năm ngoái, trường sĩ quan Hoàng Phố có đưa một nhóm học viên qua cục tình báo Mỹ học ngành điệp viên. Hết tám chín phần mười ba thằng này là nằm trong số đó.”

Sĩ quan phụ tá nói, “Vậy bây giờ chúng ta phải đối phó ra sao? Ngài có nghĩ cậu ta gây bất lợi cho chúng ta không?”

Trần Hường Đông bật cười, chậm rãi nói: “Coi mày sợ quẩn tới nơi rồi kìa. Bây giờ mục tiêu của Cao Kính nhất định không phải là chúng ta. Cao gia có một chiếc chìa khóa, dù Ái Tân Giác La Văn Nãi không phải bị kẻ giả mạo này giết chết thì sợ rằng cũng đã bị giam cầm từ lâu. Cho nên bây giờ cục quân báo mới có hai chiếc chìa khóa, còn thiếu một thứ nữa là mật mã để mở kho bảo hiểm kia.”

“Tôi hiểu rồi...” Tên sĩ quan phấn khích, “Bây giờ mục tiêu của hắn chính là Phạm Văn Cổ - người biết mật mã.”

“Đúng vậy!” Trần Hường Đông cười - “Thằng này tính toán ôm đồm khắp chung quanh, cũng lòi cả chúng ta vào. Nếu ông già tao nghe theo lời nó, hợp tác với nó, vung hết tiền của ra mua súng ống của bọn Mỹ, nó có thể được lợi không tốn lấy một xu, còn vợ vét hết của chúng ta, ngồi trên ngai tột đỉnh danh của chúng ta. Quân trung ương sẽ điều sư đoàn xuống đánh miền nam, mày nói xem, kết thúc sẽ ra làm sao?”

Mặt gã phụ tá trong tích tắc trắng nhợt ra.

Trần Hương Đông thở một hơi thật dài: “Nói gì thì nói, thằng Cao Kính khi còn trẻ cá tính rất mạnh mẽ, thật sự khiến người ta phải hoài niệm... Cũng khó trách, nó có làm gì cũng không chịu cái mặt nạ này ra.”

.
. .

Đường Ngân Kiệt ra khỏi cửa rạp Đan Quế, ngửi thấy mùi của đậu hũ thúi. Y lục lạo mấy đồng xu lẻ trong người, bước đến chỗ cái sạp bán đậu hũ thúi đặt xuống bàn bảo: “Bán cho tôi hai xâu đi, làm không ngon thì phải trả lại tiền cho tôi đấy.”

Người bán đậu hũ cười: “Đường gia, anh yên chí, không thúi không lấy một xu.”

Đường Ngân Kiệt tùm tùm cười cầm lấy hai xâu đậu hũ hươ hươ, đi theo lối nhỏ về chỗ ở của mình. Y chỉ vừa mới đi được nửa con ngõ thì nghe có tiếng chân hối hả bước theo phía sau mình. Y muốn quay lại nhìn thì mặt mũi đã tê rần loạng choạng bổ nhào về phía trước. Y đưa tay lên đỡ, vừa mới hai lần mà đã bị trúng hai cú giáng dữ dội vào cổ, trước mắt tối sầm lại, bất tỉnh lịm người đi.

Hạ thủ xong xuôi, đám người này mau chóng lôi Đường Ngân Kiệt đi mất. Chỉ tầm độ ba phút sau, trong con ngõ nhỏ hẹp ngoài hai xâu đậu hũ thúi còn nóng hôi hổi ra, cơ hồ không còn bất cứ thứ gì khác.

.
. .

Cùng lúc đó, Phạm Văn Cổ thấy ngón tay anh lấy bẫy, quân cờ cầm trong tay rút lóc cóc xuống bàn cờ. Tiểu hòa thượng ở phía trước anh bật cười phá lên, lấy con tốt ở bên cạnh ăn con xe của Phạm Văn Cổ. “Phạm thí chủ, lẽ ra anh dùng hai quân xe ép vua thoái vị, nhưng sao lại đi thành nước mã thất tiền đề[2] rồi vậy?”

Phạm Văn Cổ chỉ cười khê, “Xưa nay mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Ván cờ này đã định sẵn là tôi không thể thắng được.”

Tiểu hoà thượng hiếng mắt lên nhìn anh, tiếp tục đẩy quân về phía trước, nói: “Thí chủ, người mà anh muốn đợi áng chừng không tới được đâu.”

Hòa thượng nhìn Phạm Văn Cổ không suy không suyển, nói: “Thật ra tôi có điều này không hiểu được, nếu như anh đã biết người anh đợi sẽ không tới, vì sao anh còn muốn đợi?”

Phạm Văn Cổ hơi ngoẹo đầu, làn mi khẽ chớp, ánh sáng trong mắt anh lặng im tắt ngóm. Anh nói: “Có những người rồi sẽ phải kết nối với người khác, dù cho có biết rõ người ấy sẽ không tới đâu, nhưng bản thân vẫn không thể chịu được mà không cho cậu ấy thêm một cơ hội nữa.”

“A di đà Phật, một lần rồi lại một lần, thí chủ vì sao phải khổ? Dù cho người này có tình thâm nghĩa trọng trong quá khứ với thí chủ, nhưng thí chủ hà cớ gì phải khổ đau chấp nhất, có đáng giá hay không?” Tiểu hoàng thượng sờ sờ cái đầu trọc, liên tục lắc đầu.

Phạm Văn Cổ chỉ cười, nhạt giọng bảo: “Phật nói, có nhân duyên sinh thì ắt có nhân duyên báo, vì sao sinh nhân duyên thì do có nhân duyên cớ. Chúng ta cần gì phải cố chấp rằng có đáng hay không?”. Anh đặt một quân xuống, cười nhẹ: “Xem đi, tiểu sư phụ thua tôi rồi, có muốn đánh thêm một ván nữa không?”[3]

Tiểu hòa thượng tức giận đến mức đôi lông mày thưa thớt cũng dựng dầy. Hòa thượng nhảy xuống khỏi ghế ngồi, kéo tay Phạm Văn Cổ nói. “Nếu anh thật sự có thể nhìn thấu được nhân duyên đời kiếp, tôi cho anh xem một pháp bảo này!”

Hòa thượng kéo Phạm Văn Cổ đi một mạch vào thiền phòng của mình, cẩn thận ôm một pho tượng gì đó ra khỏi phòng, mở tấm vải phủ bên trên ra, để lộ một tòa tháp bát giác tinh xảo.

Lúc hòa thượng nhẹ nhàng mở tấm vải phủ lên, thoáng chốc, gió từ ngoài song cửa ủa đến, xua chiếc chuông treo trên tháp lêu leng keng, leng keng.

.
. .

[1] Sau một hồi tra thì chẳng tìm được ông nhân viên tình báo nổi tiếng nào của CIA quãng thời gian này có tên / họ là Dover. Tạm thời để đây, mai này có dịp tìm ra sẽ thêm vào.

[2] Mã thất tiền đề: Ngựa mất móng trước, ý nói nước cờ bất cần.

[3] Câu này là: “ , . ” (Phật thuyết, hữu nhân duyên sinh. Khả báo hữu nhân duyên sinh. Hà nhân duyên sinh. Vi hữu nhân duyên cố): Có nhân duyên sinh ra thì ắt có nhân duyên báo đáp, vì sao lại có nhân duyên thì ấy là do có nguyên cơ của nhân duyên. Tóm lại vẫn là, duyên cũng nằm trong nhân quả, đã gieo nhân phải gặt quả, tính toán thiệt hơn làm gì, yêu một người tức là yêu một người, đợi chờ một người là tự nhiên bắt ta phải đợi, tuyệt vọng vì người cũng là tự nhiên mà tuyệt vọng. Thản nhiên của anh và đau buồn của anh, mình mãi mãi không quên.

Cảm ơn em Hy đã giúp dịch câu này.

26. Chương 26

Tiểu hòa thượng đắc ý nói rằng: “Đây là bảo vật trấn tự của chùa chúng tôi, người cung phụng là một vị tăng mật tông Tây Tạng tự xưng là Ninh Ba Già, từ ”Ninh Ba Già” là tiếng Tây Tạng.”

Phạm Văn Cổ cúi xuống cẩn thận quan sát tòa tháp đó, rồi mỉm cười: “Nhìn giống như thủ bút thời Tây Hán, hoa văn trên tháp được thếp vàng, không được tinh xảo cho lắm, nếu dùng để thờ cúng thì hơi thô.”

Tiểu hòa thượng hừ mũi, “Vị tăng đó là một yêu tăng, dù cho rất thông thạo về Phật học nhưng tính cách và hành động rất ma quái. Ông ta khẳng khẳng một mực rằng chỉ có Mật tông Tây Tạng mới là Phật giáo chính thống. Phật giáo ở Tây Tạng tuy rằng rất thịnh hành, nhưng với yêu pháp của ông ta thì cũng bó tay. Họ đành phải bắt đầu mời người đến giúp. Có người kể lại rằng Trung Nguyên đã phái đi một tăng nhân còn rất trẻ, không biết có phải do Phật tổ phù hộ hay không mà lão yêu tăng kia đối với tăng nhân trẻ này có đôi ba phần nể sợ. Cuối cùng đã bị tăng nhân này thiêu sống đến chết cháy.” Tiểu hòa thượng chép miệng rồi nói tiếp: “Tiếc thay, vị tăng trẻ kia cũng liều mình vì Phật, cùng bị thiêu sống chung với ông ta, xá lợi còn lại cũng không phân biệt được là của yêu tăng hay là vị thần tăng trẻ đó, cho nên đành phải cung phụng chung với nhau, không còn cách khác.”

Tiểu hòa thượng nói rồi, gió lùa ngoài hành lang càng sạt sạt, tiếng chuông đưa leng keng khiến đôi chân mày đen sẫm của Phạm Văn Cổ cau lên. Anh mỉm cười nhẹ nhẹ: “Thật là một câu chuyện đáng tiếc.”

Tiểu hòa thượng kẻ sất vào Phạm Văn Cổ, mỉm cười bí hiểm. “Có lời đồn rằng tòa tháp này có tà lực, nếu như anh dùng bút son viết trên cạnh tháp tên người mà anh yêu và tên anh, như vậy kiếp này hai người sẽ vô duyên, nhưng kiếp sau, kiếp sau nữa hai người nhất định sẽ gặp lại nhau.” - Hòa thượng nói với đắc ý ngút trời: “Phạm thí chủ, nếu như anh thật sự đã nhìn rõ được hết sống chết trên đời này, anh có dám cá cược vào kiếp sau của anh không? Trăm ngàn năm qua chưa có một ai làm được như thế.”

Chuông cứ lao xao ngân vang hơn nữa, Phạm Văn Cổ lặng người đi một chút, rồi mỉm một nụ cười nhẹ, tay anh tùy nhiên nhắc lên, cầm lấy chiếc bút son mà tiểu hòa thượng dùng để chép kinh, nhấp một ít mực chu sa trong nghiền, vừa ướm tay định viết lên cạnh tháp thì bị tiểu hòa thượng ngăn những ngón tay mảnh khảnh của anh lại. “Anh cũng có thể tưởng tượng ra, làm sao anh biết được đời sau, rồi đời sau nữa ai mà biết ra sao, lỡ như anh không yêu con người đó thì thế nào đây?”

“Tôi cũng mới nghĩ tới đây...” Phạm Văn Cổ mỉm cười “Sao mà Phạm Văn Cổ không yêu Cao Kính cho được?” Nhẹ nhàng, anh vùng khỏi tay tiểu hòa thượng. Lúc tiểu hòa thượng còn đang thẳng thốt, anh đã đường hoàng viết xuống hai chữ Cao Kính, rồi sau đó lại viết ở một bên mấy chữ Ái Tân Giác La Văn Cổ.

Anh đặt bút xuống, mỉm cười với hòa thượng còn đang há hốc mồm: “Viên Minh tiểu sư phụ không cần phải lo lắng đâu. Thầy tới đất Thượng Hải này ngủ nhờ chùa khác, chắc cũng không ngoài lý do để bán một tòa Phật tháp, để kiếm tiền sửa sang lại ngôi chùa của thầy ở Hương Cảng đã bị hỏa thiêu. Tòa Phật tháp này đã ở đây ngót mười năm trời, tôi nghĩ ngoại trừ tôi ra chắc cũng không ai khác muốn mua nó.”

Viên Minh lấp bắp nói: “Tôi, tôi không hề có ý này, tôi muốn nói, kiếp này của anh thì sao?” - Hòa thượng nuốt nước bọt, “Anh cứ như vậy mà buông tay sao?”

Phạm Văn Cổ lắc đầu, đôi mắt anh trông đen thẫm thẫm, ngẫu nhiên khẽ hất lên một vạt sáng rất nhạt trong ánh nắng chiều khiến cho đôi mắt ấy ngời sáng lên. Anh nhẹ nhàng nói: “Cậu ấy là một người rất có hoài bão, lý tưởng, chỉ có điều nhiều lúc rất mâu thuẫn, tức là không thể nào chịu một lòng theo đuổi mong muốn của chính mình, cũng không dám hoàn toàn theo đuổi lý tưởng. Tất cả những khổ đau mà cậu ấy phải chịu đều đến từ mâu thuẫn đó...” Anh quay trở lại nhìn tiểu hòa thượng, đôi ngươi lại tối đen hun hút, như sâu không dò được đến đáy, với nụ cười mỉm nhẹ: “Tôi chính là nguyên do của mâu thuẫn đó.”

.

.

.

Miếng vải bịt mắt Đường Ngân Kiệt bị giật ra. Một hồi lâu sau y mới thích ứng được với ánh sáng từ mù bên trong. Miễn cưỡng ngược đầu lên, y thấy một sĩ quan còn trẻ ngồi trên ghế phía sau mình. Sau khi lấy lại được bình tĩnh rồi, y mới nhìn ra khuôn mặt khô ngô lạnh lùng không biểu cảm kia là Cao Kính. Sợ hãi ập đến, y dụi mắt muốn nhìn cho thật rõ, nhưng Cao Kính đã đứng lên bước tới trước mặt.

“Cậu... cậu là sĩ quan à?” - Đường Ngân Kiệt thất thanh kêu.

Cao Kính nhếch khóe môi, nói: “Đúng đấy, tôi làm sĩ quan.”

“Cậu...” Đường Ngân Kiệt sức tỉnh ra điều gì, nói: “Tôi mặc kệ cậu có phải là sĩ quan hay không, cậu đang làm gì tôi?”

Cao Kính cởi chiếc mũ nhà binh xuống, lấy ngón tay xoay xoay nó mà nói: “Giờ thì anh đã biết tôi là sĩ quan, vậy thì tất cả mọi chuyện của hôm nay đều là công việc. Tôi đang nghĩ tới một việc thế này, Phạm Văn Cổ có một khoản tiền để anh gửi tiết kiệm trong ngân hàng ở Sa Tồn, nhưng bọn tôi có thử dò tìm xem thì thấy không có khoản tiền đó nữa. Tổng cộng có ba vạn đồng đại dương, nhiều không nhiều, ít không ít. Tôi muốn biết Phạm Văn Cổ dùng khoản tiền này dưới danh nghĩa của anh để làm việc gì?”

Đường Ngân Kiệt hừ một tiếng: “Đừng nói tới chuyện tao không biết Văn Cổ lấy số tiền đó làm gì, cho dù có biết cũng đừng hy vọng tao hé ra cho mày biết!” Y ngược đầu lên để nhìn thẳng vào hai mắt của Cao Kính, nhưng khi bắt gặp đôi mắt lạnh lẽo, tối tăm kia thì dĩ nhiên vẫn có một chút hoảng loạn, bất giác tránh né đi ánh mắt của Cao Kính.

Từ bên tai y, giọng cười khẩy của Cao Kính vang lên, cậu ta nói: “Đường Ngân Kiệt, tôi kính trọng anh, vì anh có vị trí của một người bạn mà tôi không thể nào chạm đến, chỉ cần anh thẳng thắn nói ra, tôi đảm bảo trả anh trở về một sợi tóc cũng không mất, cũng đảm bảo với anh là không làm tổn thương đến Tiểu Cửu.”

Đường Ngân Kiệt vừa nãy hơi rụt cổ lại, khiến y cảm thấy hơi xấu hổ. Y lại ngược lên dữ tợn trừng mắt nhìn Cao Kính. “Vấn đề của cậu cứ tới tìm Văn Cổ không phải nhanh hơn sao? Nhưng cậu không dám, cậu không dám đối mặt cậu ấy...”

Y thấy nét mặt Cao Kính đành lại thì càng đắc ý hơn, lớn giọng nói: “Mày quan tâm đến cậu ấy hơn mày nghĩ đấy, mày có dám mặc bộ quần áo này đi gặp cậu ấy không, có dám để lộ bộ mặt thật của mày trước mặt cậu ấy không... Mày không dám!”

Y nhìn một nét cười nhạt nhòa hắt lên trên khuôn mặt Cao Kính. Cậu ta khẽ phui phui vành nón, rồi đặt trở lại trên đầu, trở lại phía sau chiếc bàn. Cậu ta cất giọng, một loại giọng nói rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng

tới mức Đường Ngân Kiệt phải rùng mình. Cậu ta nói: “Anh nói đúng, tôi không muốn bế tắc thêm nữa với Phạm Văn Cổ...” Mỉm một nụ cười nhạt, cậu ta nói: “Cho nên anh phải hiểu, tôi muốn nghe được đáp án từ anh, chính tại nơi này.”

Ngón tay Đường Ngân Kiệt lẩy bẩy, nhưng y vẫn trừng mắt nhìn Cao Kính mà quát: “Lão tử mà sợ thì làm con của mày.”

Cao Kính không giận mà còn cười: “Tốt, tôi thích đấy, dám thi gan cho tới cuối cùng!” Cậu ta vừa nói xong, vài tên vác người vạm vỡ đã xách Đường Ngân Kiệt đang giãy dụa treo lên, sau đó dùng roi tẩm vào nước, vài roi quật tới vun vút, Đường Ngân Kiệt đã gào thét.

Cao Kính khê tươi cười, cậu ta phát tay, bảo dừng lại. “Sao đây, coi như anh vì Tiểu Cửu mà chịu roi, bây giờ anh khai hẳn ta ra thì cũng được rồi đấy nhỉ?”

“Tao, tao không biết, thật lòng không biết. Tính cách của Văn Cổ bọn mày còn chưa biết rõ hay sao? Dù cho cậu ấy có mượn tôi để gửi khoản tiền đó thì cũng là bất đắc dĩ, cậu ấy sẽ không để bản thân làm liên tục tao đâu!” Đường Ngân Kiệt ngẹn ngào.

Cao Kính thở dài: “Hẳn rồi, hẳn ta là như vậy. Nhưng hẳn có thời gian nào thuận tiện đâu, mà chỉ có anh là bạn bè chí thân, lúc hẳn ta không tiện thì sao lại không nhờ cậy anh giúp chứ? Đường Ngân Kiệt, nếu tôi không phải đã dò xét rất kỹ thì cũng sẽ không bắt anh làm gì cho phí thời giờ của tôi. Anh phải nói tôi nghe, trong khi Tiểu Cửu bị tôi giam lỏng, anh đã đi rút ngân hàng bao nhiêu tiền và đưa cho kẻ nào? Anh nói anh đã giao cho ai, tôi sẽ thả anh đi.”

Cao Kính sắc mặt không thể nào dò đoán của Đường Ngân Kiệt. Nhưng trước sau như một, y không hé răng lấy nửa lời. Mặt cậu ta sa sầm xuống, khàn giọng: “Tiếp tục!”

Nhưng cho dù Đường Ngân Kiệt có bị đánh đến gào thét thảm thiết, y vẫn không nói ra một chữ nào. Cao Kính nhăn mặt nhíu mày. Chợt cửa mở ra, một gã đàn ông trung niên, mặt mũi nhon hoắt bước vào.

“Đới cục trưởng!” Cao Kính mỉm cười đứng dậy.

Người trung niên đó mở miệng ha hả cười: “Thiếu tướng đừng khách khí!”. Ông ta liếc mắt qua Đường Ngân Kiệt đang hừ rên, mỉm cười nói: “Tôi thì cho rằng người thanh niên này nói rất có lý, anh đi hỏi Phạm Văn Cổ không phải nhanh việc hơn à?” Ông ta hiểng mắt lườm Cao Kính, nói: “Dù thiếu tướng trọng tình nghĩa, nhưng nghĩ cho kỹ ra thì anh đã phí mất cả năm trời cho vụ án này, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của Thiếu tướng đại nhân. Cao tướng quân ngày xưa khi xúi giục quân làm phản thì khua đao múa kiếm, mưu kế sâu xa, được thăng liền ba cấp, trở thành thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong Đảng ta. Tiếng tăm lừng lẫy thật. Nghe đâu cấp trên rất chú trọng anh, muốn anh nhận lãnh lấy một cục quân báo, tới lúc đó e rằng đám trung thống chúng tôi cũng ở bên trong vòng kiểm soát của anh mất.”

Ông ta nói mà khoe mồm cứ nhếch lên, “Nhưng tôi có ngờ được đâu thiếu tướng đây là người tình sâu nghĩa nặng, đối với một tên người hầu thiếu tướng còn quan tâm như vậy, khiến người ta phải nhìn anh bằng con mắt khác đấy. Phần thâm tình đó của thiếu tướng hôm nay cũng sắp sửa trở thành điển cố sợ vợ trong đảng ta rồi, các lão già ở mặt trận cũng hỏi han râm ran cả...”

Ông ta nhấn nhá nơi hai cụm “tình sâu nghĩa nặng” và “điển cố” hết mấy lần, ánh mắt lóe lên sự châm chọc.

Cao Kính cười, quay lại ngắt lời ông ta: “Đới cục trưởng khen tôi quá, tôi chỉ chắc chắn rằng bề miệng người này mở ra dễ dàng hơn với Phạm Văn Cổ nhiều.”

Đới Lạp quan sát tình hình rồi chậm rãi nói: “Thiếu tướng làm tình báo thì có hạng, mà tra tấn ép cung còn gà mờ lắm, chi bằng giao cho tôi đi!”

“Về tra tấn tất nhiên Cao Kính phải thua Đới cục trưởng rồi, nhưng có điều trách nhiệm này là của tôi...”, cậu ta nói chưa xong đã bị Đới Lạp cắt ngang, ông ta cười: “Chúng ta là người của Quốc dân đảng, phải tin tưởng hợp tác với nhau. Lần này tôi tới Thượng Hải cũng là vì cấp trên phái xuống phối hợp với anh. Tôi thay anh ứng phó với tên này, anh sẽ tập trung tinh thần để đối phó Phạm Văn Cổ. Hay là anh đối phó kẻ này còn Phạm Văn Cổ thì giao cho tôi cũng được.”

Cao Kính mỉm cười gật đầu, hít sâu một hơi, nói: “Vậy thì làm phiền Đới cực trường, Cao Kính tôi chờ tin tốt của ông.” Cậu ta đứng dậy khoác áo vào người, bước ra bên ngoài. Vừa chỉ mới đi đến cạnh cửa, Đới Lạp lại chậm rãi bảo rằng: “Thiếu tướng à, đường còn xa xôi lắm, anh đi cho cẩn thận.”

Cao Kính khựng lại một thoáng nơi cánh cửa, nhưng cậu không nói gì, chỉ đẩy cửa bước ra bên ngoài.

.

.

.

27. Chương 27

Thấy Cao Kính đang húng hắng giọng đi tới, Cao Tiến và Tôn Tử Hoa có một chút sợ hãi. Cao Tiến bước tới nhỏ tiếng thưa: “Thiếu gia, chuyện Tiểu Cửu đang giữ khoản tiền đó trước mắt chắc cũng không có gì phải băn khoăn, cậu cũng biết hiện tại cậu ta... không có gì cả, giữ lại chút của phòng hờ về sau cũng là chuyện thường tình, cũng tỏ ra là cậu ấy đã có ý muốn thoái ẩn...”

Cao Kính khẽ nghiêng đầu, khẽ môi cười lạnh: “Hắn biết hắn không thể nào ra đi, nên không cần chuẩn bị tiền đâu.”

Cao Tiến những muốn nói thêm gì nữa, Tôn Tử Hoa đã nồn nóng cắt ngang anh ta: “Cao lão đại, anh đừng ngại biện nữa, chúng ta đều đã biết Tiểu Cửu nhiều năm như vậy, anh có từng thấy qua hắn hành động việc gì thừa thãi chưa hả?”

Cao Kính đưa tay day day huyệt thái dương của mình, rồi lại thả tay xuống thở một hơi dài: “Lục soát nhà Đường Ngân Kiệt có tìm ra được gì không?”

“Không có, thiếu gia!”

Cao Kính suy nghĩ một chút rồi nói với Cao Tiến, “Anh đi theo tôi tới Đường gia thêm lần nữa.” Cậu ta quay lại bảo Tôn Tử Hoa: “Anh ở lại đây, đề phòng đừng để cho Đới Lạp giết chết Đường Ngân Kiệt.” Tôn Tử Hoa vội vàng gật đầu.

Cao Tiến bước vòng qua bờ tường đi vào trong, mở cửa nhà họ đường ra cho Cao Kính. Bọn họ vào trong, Cao Tiến nói: “Thiếu gia, nhà Đường Ngân Kiệt chúng tôi đã rà soát rất kỹ, căn bản không phát hiện bất cứ đầu mối gì có liên quan đến Tiểu Cửu cả.” Anh ta thấy Cao Kính im lặng nhìn quanh quất bốn bề thì tỏ vẻ gấp gáp mà nói: “Thiếu gia, lão Đới Lạp đó độc ác có tiếng, Đường Ngân Kiệt ở trong tay lão ta không chết cũng thành tàn phế, nếu như Tiểu Cửu biết được việc này...”

“Sao, anh sợ à?” Cao Kính nghiêng mặt đi nhovn một cái cười hơi mai mỉa. Cậu ta hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại sợ Tiểu Cửu tới như vậy. Có lý nào là vì hắn ta biết rõ anh là tay chân ngầm của tôi mà còn để anh bên người thân cận lâu như vậy?” Cậu ta bước tới gần Cao Tiến, Cao Kiến thấy làn môi mỏng hơi nhếch lên của cậu ta càng làm cho chột dạ hoảng hốt hơn nữa, phải lùi về sau mấy bước. “Rốt cuộc là chuyện gì, chuyện gì khiến anh sợ hãi hắn?” Cao Kính vẫn tiếp tục áp sát, Cao Tiến không biết phải làm sao, đành nói: “Thiếu gia, cậu có việc gì, việc gì vậy?”

“Nếu như hắn chết đi rồi có phải anh sẽ hết sợ không?” Cao Kính trừng mắt hỏi Cao Tiến.

Cậu ta vừa nói xong, Cao Tiến còn chưa kịp phản ứng lại, một tiếng động đã vang lên từ chạn bát. Cao Kính rút nhanh khẩu súng ra, chậm rãi áp sát chạn bát, nhẹ nhàng mở chốt súng. Thoắt cái cậu ta mở toang cửa tủ, chìa súng vào người đang co dúm ở bên trong. Nhưng chỉ thấy Phạm Văn Hình đang ôm đầu rầm rứt khóc: “Cao gia ca ca, đừng mà!”

Cao Kính thất thần một lúc mới kêu lên: “Tiểu Hình!”

Cậu ta thấy Phạm Văn Hình vẫn đang nghẹn ngào khóc thì rút súng về, đưa tay ra cười: “Tiểu Hình ra đây đi, sao em trốn trong ngăn tủ?”

Phạm Văn Hình nhìn bàn tay vững chãi kia, ánh mắt cô hắt lên chút điều là lạ nhưng vẫn nhanh chóng cầm lấy bàn tay ấy. Cao Kính kéo Phạm Văn Hình từ trong ngăn tủ ra ngoài.

“Mẹ em bệnh nặng lắm, em đi qua Cao gia nhưng anh hai em không có ở đó. Em chỉ còn biết đến đây tìm Tiểu Kiệt thôi, nhưng Tiểu Kiệt cũng không có ở nhà, em nghĩ có khi nào hai anh ấy đi với nhau không...”

Cô nói còn chưa xong hết, Cao Kính đã ngắt ngang. Cậu ta khẽ khom lưng xuống nhìn thẳng vào mắt Phạm Văn Hình, dịu dàng nói: “Tiểu Hình, em nói cho tôi biết, sao em có được chìa khóa của nhà Đường Ngân Kiệt.... Còn nữa, sao em phải trốn trong ngăn tủ?”

Phạm Văn Hình ngưng mắt nhìn khuôn mặt khô ngô trước mắt cô, ấp úng: “Em, em...”

Cao Kính nhìn cô, dịu dàng hết sức có thể: “Nói cho tôi biết, Tiểu Hình.”

Môi Phạm Văn Hình run rẩy hồi lâu, rồi mới nói: “Anh hai kêu em đến bảo Đường Ngân Kiệt đi lánh về quê.”

“Sao phải như vậy?” Cao Kính mỉm cười.

Phạm Văn Hình nhìn cậu ta một lúc lâu rồi cúi đầu xuống: “Em, em không biết đâu, chỉ có một lần em nghe anh hai nói chuyện với Tiểu Kiệt....” Giọng cô càng lúc càng nhỏ dần, đến sau cùng thì không còn nghe gì được nữa.

“Nói gì?” Cao Kính cầm lấy đôi bàn tay của Phạm Văn Hình, có vẻ đôi chút bức thiết: “Hắn ta nói gì?”

“Anh hai nói, đã tới lúc kết thúc tất cả rồi.” Phạm Văn Hình ngước lên, bình tĩnh nhìn Cao Kính.

“Tới lúc kết thúc tất cả rồi.” Cao Kính nhẹ nhàng cười mà lặp lại câu nói ấy.

Phút giây đó trong gian nhà mọi thứ đều im lặng đến lạ lùng, hầu như có thể nghe thấy tiếng gió xào xạc luồn qua đám cây lá ngoài kia. Cao Kính vươn người thẳng dậy, nhìn vào Phạm Văn Hình mà hỏi: “Em đã từng nói với tôi, em đã chứng kiến buổi chiều muộn khi bố tôi chết, em thấy Tiểu Cửu đi ra khỏi bệnh viện, là vì sao?”

Phạm Văn Hình khẽ run giọng: “Vì sao là vì sao?”

Cao Kính nghiêng nghiêng đầu, hỏi: “Hắn ta là anh hai của em không phải sao, vì sao em muốn bán đứng hắn?”

Phạm Văn Hình im lặng hồi lâu, rồi cô ngước mắt lên, ầng ằng nước: “Đến giờ này thì anh muốn bảo vệ cho anh hai sao, cho nên anh mới chất vấn em đúng không? Chính anh biết câu trả lời rõ nhất cơ mà?” Dường như cô muốn khóc, nhưng cô ráng sức để ghìm lại không cho nước mắt rơi. “Vì sao, vì sao ư...” Cốp ngược lên nhìn thẳng vào Cao Kính: “Vì em yêu anh, vì em ghen tị với anh hai em, vì em biết dù em có làm gì đi chăng nữa, anh cũng không thể nào thật sự dứt bỏ được với anh hai. Bởi vì... bởi vì em đã không thể nào yên lòng, khi giữa anh và anh hai, lúc nào anh cũng quan trọng hơn trong em, em sợ anh bị tổn thương hơn cả anh hai bị tổn thương, em là đứa con gái vô ơn bạc bẽo như thế đấy, anh hài lòng chưa?”

“Canh cửa.” Cao Kính thấp giọng lệnh cho Cao Tiến, Cao Tiến lập tức đẩy cửa ra ngoài.

Cao Kính đến gần kề Phạm Văn Hình, đưa ngón tay lau đi nước mắt ngân ngấn trên mặt cô, rồi khẽ khàng, êm dịu, hôn lên môi cô, thì thầm vào tai cô: “Chúng ta lấy nhau đi em.”

Thấy Phạm Văn Hình không có phản ứng, Cao Kính buông cô ra, ngẩng nhìn sắc mặt bàng hoàng của cô: “Để anh nói cho em một điều bí mật.” Bất chợt cậu ta khựng lại, đôi mắt dưới bóng trắng mờ nhòa hoe hoe đỏ lên, khẽ khàng: “Thật ra, Cao Phủ Cẩm là do anh giết, vậy anh đã đủ thành ý với em chưa?”

28. Chương 28

Cậu ta ngược lên nhẹ nhàng hỏi cô: “Bây giờ em còn chắc chắn rằng em yêu anh không?”

Nước mắt cô không ngừng, không ngừng rơi xuống. Cô đưa tay mơn man theo đường nét khuôn mặt Cao Kính, dịu dàng nói: “Kính, em mãi mãi yêu anh, từ khi nhìn thấy anh lần tiên cho đến suốt cuộc đời này, và đời sau, đời sau nữa.” Cô vuốt ve vàng trán cậu, “Nên anh đừng thống khổ nữa, nhé.”

Nước mắt của Cao Kính trào ra khỏi hốc mắt. Phạm Văn Hình ôm lấy đầu cậu, lắng nghe những tiếng thở nhẹ nhàng mà ghìm nén của cậu.

“Anh phải làm sao đây hử Tiểu Hình?”

“Em không biết, nhưng dù cho anh có làm gì, em đều ở bên cạnh anh.”

Cao Kính đứng thẳng dậy, dựa người vào cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài rồi nhẹ giọng: “Tiểu Hình, anh hết đường để quay về rồi. Không phải anh không muốn tìm kiếm một người có thể đứng cùng anh, tồn tại cùng anh. Nhưng anh hai của em từ lúc sinh ra đã là kẻ địch của anh. Bắt đầu từ khi anh sinh ra, anh ấy cũng đã là kẻ địch của nhà họ Cao rồi. Mẹ của em, là do bố anh bức đến phát điên, tất cả mọi đau thương bà ta phải chịu đều do bố anh tạo ra. Bố của anh... ông ta đã từng là người mà Ái Tân Giác La để lại bảo vệ cho mẹ em, nhưng ông ta lại phải lòng mẹ em.”

Cao Kính nghiêng nghiêng đầu, nhìn Phạm Văn Hình và tiếp tục: “Em có biết không, tình yêu đôi khi là sự hủy diệt. Thật ra, thời khắc đầu tiên anh hai em bước chân vào nhà họ Cao là đến để trả thù. Nếu không phải để báo thù, thì cũng là tới để lấy lại chiếc chìa khóa mà bố của anh đã lấy đi, chiếc chìa khóa đó liên quan tới khoản tài sản lớn cuối cùng mà các vương tôn họ Ái Tân Giác La che giấu bí mật ở nước ngoài. Nếu có số tiền đó, họ có thể chờ tới lúc thích hợp để xây dựng một quân đội mạnh mẽ, cũng có thể mua chuộc được một nước phương Tây nào đó giúp họ thực hiện được mơ tưởng muốn phục quốc.”

Cao Kính quay đầu lại im ắng rất lâu, mãi về sau cậu mới nói tiếp: “Cho nên anh luôn nghĩ, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên anh hai em để cho anh gặp được anh ấy, đã có toan tính trước rồi. Mục đích cơ bản của anh ấy chính là muốn thâm nhập vào nhà họ Cao, tìm thấy chiếc chìa khóa đó hoặc báo thù bố của anh. Cho nên anh ấy mới không ngừng nghĩ tìm cách tiếp cận bố anh, khiến cho ông ấy phải chú ý tới anh ấy.”

Giọng cậu ta chợt khản hẳn đi: “Nếu như anh ấy vẫn lặng lẽ ở lại bên cạnh anh, sao lại có thể xảy ra chuyện, sao lại có thể xảy ra ngày hôm nay hử?” Ngón tay cậu ta bầu vào song cửa: “Cho nên có đôi khi anh rất hận anh hai của em, rất hận, rất hận... Anh nghĩ Cao Phủ Cẩm sẽ mau chóng phát hiện thân phận của anh ấy, nhưng ông ta muốn lấy từ anh hai em mật mã để mở tài khoản ở Thụy Sĩ, nên mới giữ anh ta ở lại nhà họ Cao này. Cho nên, ở trong lòng họ đều đã giằng co nhau từ rất lâu rồi. Nhưng mà, anh hai em rất giống mẹ em, dù cho khuôn mặt em và anh ấy đều giống mẹ em, nhưng anh hai em và bà ta có một khí chất rất đặc biệt - Vẻ tinh khiết đó, dường như không pha lẫn bất kỳ tạp chất nào, giống như một thành phố không có bất kỳ một hàng rào bảo vệ, để cho em dễ dàng đến gần, cũng để cho em dễ dàng lạc lối bên trong một đô thành không hề có đường đi.”

Cao Kính có đôi chút mệt mỏi, trải dài hơi thở, “Cao Phủ Cẩm từng nói, Tiểu Cửu là một quyển sách không thể nào hiểu được. Anh nghĩ khi ông ta nói được lời này đã là lúc bị lạc mất trong thành phố đó rồi. Thật ra chân tướng là như vậy đấy, Cao Phủ Cẩm cưỡng bức anh hai em không phải vì muốn ép anh ta nói ra đoạn mật mã, mà là dục vọng ông ta dồn vào anh hai em đã vượt xa lòng tham lam khoản tiền đó rồi...”

Sau đó là một quãng nghỉ, rồi cậu ta dùng giọng nói tỏ vẻ bình thường, tiếp tục: “Tất nhiên, từ đầu chí cuối anh hai em cũng không dùng đoạn mật mã đó để bảo vệ cho chính mình.”

“Kính à...”

“Em xem đi, anh đang mặc quân phục. Nhiệm vụ của anh là kết thúc số mệnh này. Tiểu Hình, em biết anh hai em cất giấu một khoản tiền ở chỗ Đường Ngân Kiệt. Em biết với tính cách của anh ta, nếu như đó là việc không thể không làm, chắc chắn anh ta sẽ không hành động liên lụy tới người bạn duy nhất của mình. Em có biết anh ta rốt cuộc muốn làm gì không? Nếu như em biết, em nhất định phải nói cho anh. Đường Ngân Kiệt đang ở trong tay Đối Lập, anh đang lo y sẽ không qua được khỏi bình minh.”

Phạm Văn Hình lặng người đi một lúc lâu, cô dựa đầu nhẹ nhàng vào vai Cao Kính, nói: “Em không biết, em thật sự không biết, em không nghĩ ra mối liên hệ nào cả.”

Cao Kính thở dài một hơi, “Anh bảo Cao Tiến đưa em về, mấy ngày sắp tới em cứ ở yên trong nhà, không được đi ra ngoài.”

Phạm Văn Hình ngần ngừ gật đầu, cô vừa đi đã quay đầu lại nói: “Cao gia ca ca. anh cứu Tiểu Kiệt đi. Dù anh hai em có bỏ tiền trong tài khoản của anh ấy, anh ấy cũng không muốn Tiểu Kiệt biết số tiền đó có công dụng thế nào đâu.”

“Anh chỉ muốn Đường Ngân Kiệt nói cho anh là khoản tiền đó đã trao về tay ai, còn công dụng thế nào anh tự điều tra. Em yên tâm, anh đợi một lát rồi quay lại xem sao.”

Phạm Văn Hình dạ một tiếng, bước theo Cao Tiến ra khỏi khoanh sân. Cao Kính một mình đánh xe trở về chỗ đang giam giữ Đường Ngân Kiệt, thấy Tôn Tử Hoa đang hiếng mắt nhìn qua khe cửa. Tiếng bước chân vừa lạo xạo, Tôn Tử Hoa đã quay đầu lại. Thấy Cao Kính, hắn ta nhỏ giọng nói: “Tên Đới Lạp này ác thật, trò trống gì cũng bày ra hết rồi, nhưng thằng nhãi này ngậm mồm chặt thật, có moi móc thế nào cũng không ra.”

Cao Kính gạt hắn ta đi rồi đẩy cửa vào bên trong, thấy Đới Lạp đang ngồi u ám bên trong. Cao Kính chỉ mỉm cười mà nhìn Đường Ngân Kiệt bị tra tấn tới mức máu rỉ dơ dớp, nói: “Đới cục trưởng tra tấn người ta quả nhiên rất nghệ thuật, màu sắc rất dữ dội, nói vậy nhất định phải hiệu quả rồi.”

Lập tức mí mắt Đới Lạp hơi giật giật, ngoài người mà lòng không hề cười: “Thiếu tướng ạ, Đới Lạp tôi đây dù gì cũng là một cục trưởng trung thống, từ xa xôi tới Thượng Hải hỗ trợ cho thiếu tướng làm việc, tự thân giúp anh tra tấn, anh nên kiên nhẫn một chút mới đúng.”

“Thật à?” Cao Kính lột bỏ bao tay, đút hai tay vào túi quần, “Tôi còn đang tưởng rằng Đới cục trưởng tới Thượng Hải này là vì hoài niệm ngày xưa, nghe nói quá khứ Đới cục trưởng từng ném mật nằm gai trên Bến Thượng Hải, nếu như không phải được Đỗ Nguyệt Sanh của Thanh Bang mua về giá ba mươi lăm đồng đại dương, e là đã chết đói trên Bến Thượng Hải rồi.” Cao Kính bật một tiếng cười: “Cho nên lần này Đới cục trưởng về đây, tôi cứ nghĩ là vinh quy về quê nhà đấy.”

Đới Lạp đứng phắt dậy, hừ một tiếng, túm lấy áo bước tới cánh cửa, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó mà quay đầu lại cười: “Đêm khuya rồi, tôi cũng mệt mỏi, muốn ra ngoài tìm vài điếu thuốc hút, thiếu tướng có đi không?”

Cao Kính mỉm cười: “Không, chưa cần.”

Đới Lạp liếc nhìn Đường Ngân Kiệt, rồi nhìn sang Cao Kính, cười một cách đen tối: “Không phải anh tính ở lại chỗ này tâm sự với thằng bạn của người hầu anh đấy chứ?” Nói rồi, ông ta tóm lấy gờ vai Cao Kính: “Chúng ta ra ngoài hút thuốc không khí.”

.

.

.

29. Chương 29

Cao Kính nở nụ cười: “Tôi còn chút chuyện muốn nói với y, nhưng Đới cục trưởng vào nghe luôn cũng được.”

Cậu ta phẩy tay ra hiệu cho bọn tra tấn đem nước tới hắt vào người Đường Ngân Kiệt, rồi đi tới phía trước y khẽ hạ mắt xuống, nói: “Đường Ngân Kiệt, tôi không quen biết gì anh, nhưng cả hai chúng ta đều là những người hiểu về Tiểu Cửu nhất... Cũng biết phải làm thế nào để hắn phải chịu đau đớn, đúng không?”

Đường Ngân Kiệt co gập, cơn đau buốt như bị xé toạc ra khiến y phải cắn răng. Có lẽ vì ngữ điệu quá mức bình thản của Cao Kính khi nói ra, hoặc do nỗi đau khiến Đường Ngân Kiệt mê muội đi, cho nên dường như y không hề nghe rõ được lời của Cao Kính.

Y ngược mắt lên, cảm hận nhìn khuôn mặt khôi ngô của Cao Kính, nhở một bãi rồi hần học nói: “Sớm hay muộn Tiểu Cửu sẽ biết thủ đoạn nham hiểm đó của mày, mày cứ chờ xem, mày không gạt được cậu ấy bao lâu nữa đâu, mày nằm mơ đi...” Đường Ngân Kiệt đang tuôn ra chợt dừng phắt lại, bởi lẽ y vừa nhìn thấy ánh mắt kia của Cao Kính. Đại thiếu gia Cao Kính, y đã quá quen thuộc với hình ảnh này. Trong tâm trí của y, cậu ta là một kẻ hợm hĩnh, tự cao tự đại, cứng đầu nghĩ mình luôn luôn đúng. Mỗi lần thấy Đường Ngân Kiệt cậu ta đều dùng thứ ánh nhìn hờ hững khê quét qua, đôi người cũng chỉ ánh lên một màu rất nhợt nhạt như thể đã bị cách đi một tầng vải mỏng. Nhưng đột nhiên trong khoảnh khắc đó, y phát hiện ra lớp vải kia đã bị xóc lên, đôi người Cao Kính trở nên rất sáng, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. Dù chỉ tích tắc trong nháy mắt đó cũng đủ làm Đường Ngân Kiệt khê rợn tóc gáy. Y nhìn Cao Kính vươn ngón tay thon dài của cậu ta ra để lau đi nước bọt dính lên mặt.

Cao Kính cau mày quay đầu lại, nói: “Tôi nghĩ dù có đánh chết thì người này cũng không nói gì đâu. Giờ thì thành ra vương tay vương chân rồi. Thả y đi thì thân phận của tôi sẽ hoàn toàn bại lộ. Phạm Văn Cổ là một người rất thông minh, khó mà đảm bảo được hắn ra sẽ không suy một mà đoán được ba, tất cả mọi chuyện đều bị vạch trần. Nhưng cũng không giết chết y được, y là kẻ duy nhất mà Phạm Văn Cổ tin tưởng làm bạn, nếu ép cho Phạm Văn Cổ phát điên lên, không biết được hắn ta sẽ làm ra những chuyện gì. Dù rằng nếu nói hắn ta sẽ vội vã liên kết với Ái Tân Giác La Văn Nãi để chống lại chúng ta cũng không phải chuyện xấu gì, nhưng hắn làm vậy thì có hơi chút hấp tấp.”

Cao Kính có vẻ phiền muộn, quét ngón tay qua hàng mi, nói: “Đối cục trưởng cũng không nhất thiết phải tra tấn người này nữa. Tôi nghĩ y cũng vào hạng cứng đầu cứng cổ, lúc trước y tới diễn nhà Đỗ Nguyệt Sanh đã khiến cho Dương Đằng Huy phải ê chề rớt đài. Lữ Hoán Viêm muốn khống chế y, y cũng chưa từng khuất phục.”

Đường Ngân Kiệt nghe mà chỉ loáng thoáng hiểu qua, y nghe thấy Đối Lạp chậm rãi buông giọng: “Với tôi, bọn quân Tây Bắc chả có gì tốt đẹp. Nhưng tất cả đều là anh em của quốc dân đảng, làm anh em thì làm gì có đạo lý thấy anh em bị bạt tai mà mình không ra mặt chứ.”

Cao Kính cười: “Đối cục trưởng luôn luôn trượng nghĩa, Cao Kính mới nhớ ra có mấy việc muốn làm, tất cả xin nhờ ông vậy.”

Đối Lạp đứng ở trong phòng trầm tư hồi lâu, bất thành linh ha hả cười đi tới trước mặt Đường Ngân Kiệt: “Mày có nghe Cao Kính nó nói gì không đấy?” Lão nhìn cơ thể liên tục co gập của Đường Ngân Kiệt, rút trong túi ra một điều thuốc gỗ gõ lên bao thuốc, rồi lại cười: “Cao Kính là thằng không ưa nhìn thấy máy đồ, nhưng lại khoái giết người, nhất là cái loại mượn dao giết người.” - Lão thấy Đường Ngân Kiệt lộ ra vẻ hoảng hốt thì nói: “Tao thì không giống vậy, dù nhìn tao có vẻ hung ác thật đấy, nhưng tao là một người không thích gặp người chết. Như thế này, tao thả mày đi, mày nghĩ sao?”

Lão ngoắc tay, lệnh cho bọn tra tấn thả đường Ngân Kiệt ra, y nhìn như không thể tin được. Lão nói: “Oan có đầu, nợ có chủ, mày đi ra rồi thì đừng tổng món nợ này lên đầu tao.”

Đường Ngân Kiệt ngay cả đi đứng còn không vững được, bị hai gã đỡ đi ra ngoài, rồi đỡ y tiếp tục thêm một đoạn đường nữa rồi vắt lên lên lộ. Loáng thoáng có tiếng chân đi xa dần. Đường Ngân Kiệt không thể nào tin được rằng y đã tìm được đường sống từ chỗ chết. Y quỳ rạp trên mặt đường mà thở hồng hộc như súc vật. Nhưng y lại nghe thấy có tiếng chân đang khoan thai tiến về phía mình. Y ngược đầu lên, thấy Cao Kính đang đứng dưới ánh trăng, thản nhiên nhìn vào mình.

.

.

.

Đại sảnh nhà họ Cao đèn đóm sáng choang. Cao Kính bỏ thêm mấy viên đá vào giữa ly whiskey đã rót đầy. Đông đã về, nhiệt độ cũng xuống rất thấp, nhưng trên trán cậu ta vẫn ứa mồ hôi. Cậu ta ngửa đầu, nốc cạn rượu trong ly.

“Thiếu gia, chúng tôi không biết Tiểu Cửu đã đi đâu, cậu ấy vượt mất khỏi sự theo dõi của chúng tôi.”

Bất thành lĩnh Cao Kính ném cái ly mạnh bạo xuống sàn nhà, miếng ly văng ra tứ tán. Cậu ta lạnh lùng nhìn Cao Tiến, nghiền răng từng chữ một: “Là ai nói với các anh rằng Tiểu Cửu không cần theo dõi?”

Sự nóng giận của Cao Kính rất dữ dội. Cao Tiến và đám thủ hạ sợ đến mức ngay cả thở mạnh cũng không dám. Trong đại sảnh phút chốc bỗng lặng ngắt như tờ. Cao Kính hít sâu một hơi, ngồi phịch xuống rót uống tiếp từng ly rượu whisky

Phạm Văn Cổ đẩy cửa ra. Anh đặt chiếc ô trong tay xuống bên cửa, trông thấy Cao Kính đang ngồi trên bộ sofa. Cậu ta mặc sơ mi đen tuyền, những ngón tay trắng trẻo trơn tru, chiếc ly trong tay đang sóng sánh chất rượu màu vàng óng, nhìn vừa có vẻ tinh tại, cũng có phải vờn trang nhã.

“Anh về rồi à?” Cao Kính không giương mắt lên, nốc cạn rượu còn trong đáy ly.

“Tôi về rồi.” Phạm Văn Cổ mỉm cười bình tĩnh đáp. Mái tóc anh đi qua mưa đông lả tả hơi ẩm ướt đi. Anh dùng tay lau đi nước mưa trên mặt, phát hiện ra Cao Kính đang đi về phía mình.

“Tôi sắp kết hôn.” Cao Kính nói, giọng bình thản. Khi cậu ấy nói ra câu này, mắt không hề chớp. Trong một khoảnh khắc không thể nào ngăn lại được, Phạm Văn Cổ đã nhìn vào ánh mắt cậu ta. Trong một khoảnh khắc đó, có gì chèn ép trong lòng cậu chực trào ra ngoài, tưởng như Tiểu Cửu anh sẽ rơi nước mắt, sẽ cầu xin, rằng bọn họ nên quay lại theo một cách khác, rằng mình đi Nam Dương đi.

“Chúc mừng cậu nhé!” Phạm Văn Cổ mỉm cười, nói: “Phải chuẩn bị cho tốt một chút mới được, hy vọng thời gian không quá eo hẹp. Cũng nhiều năm rồi tôi không lo tiệc vui, bây giờ nghe đâu trên Thượng Hải cũng có nhiều trò vui đáo để lắm...” Anh nói rồi quay người đi, như muốn bước nhanh lên lầu. Nhưng anh bị xô ngã ra sàn gạch, đầu đập mạnh vào bậc thang. Anh bị lật trở lại, thấy Cao Kính đang cắn răng cười lạnh: “Nhưng anh thì không có gì thay đổi đâu, anh vẫn phải hầu hạ tôi, bất cứ khi nào tôi muốn.”

Phạm Văn Cổ thấy những đường gân máu hằn lên trong đôi mắt Cao Kính, ngửi được mùi rượu nồng nặc, thấy trong ánh mắt cậu ta một vẻ bạo ngược quen thuộc mà nhiều năm rồi anh không còn thấy nữa. Anh muốn đưa tay lên vỗ về Cao Kính, nhưng nước mắt cậu ta đã ặng lên rồi.

“Ngay từ ngày đầu tiên anh gặp được tôi, anh cũng chỉ muốn để lại cho tôi một hồi ức, có đúng không?”

“Không phải vậy đâu.”

“Không sai, vì tôi sẽ không để anh thực hiện được.” Cao Kính tàn bạo nói, ra sức xé rách quần áo của anh.

“Đừng như vậy, thiếu gia, cậu sẽ đánh thức Dì Tư và má Trương dậy mất.”

“Tôi không cần!” Cao Kính cười, “Thật ra từ lâu tôi đã muốn làm như thế này một lần, để tất cả bọn họ đều biết anh là của tôi.”

Sự vùng vẫy của Phạm Văn Cổ đối với cậu ta chỉ là một loại thuốc kích thích. Hai tay anh bị cậu ta tóm lấy đưa qua khỏi đầu, Cao Kính nhìn vào khuôn ngực mảnh khảnh đã bị xé toạc lớp áo của anh, chậm rãi đưa đầu xuống hôn lên. Trên lầu có tiếng động cửa mở ra lách cách. Phạm Văn Cổ nói nhỏ: “Dì Tư ra ngoài, xin cậu, thiếu gia, quay về phòng đi.”

Cao Kính cười cười: “Xin tôi? Được thôi!” Cậu ta xốc Phạm Văn Cổ lên bước lên lầu. Phạm Văn Cổ vùng vẫy thêm mấy lần đều không thoát được, bước chân cậu ta vẫn băng băng, anh bị vắt xuống, cứ như vậy bị lôi đi lên lầu. Cao Kính chợt khựng lại trước cửa thư phòng. Diêu Bội Tư mặc áo ngủ đứng ngay bên cánh cửa dẫn lên tầng trên.

Phạm Văn Cổ hoảng loạn vén lại áo mình, nhưng anh vẫn luôn cười: “Dì Tư, không có việc gì đâu, dì mau về ngủ đi, tôi còn có mấy việc phải nói với thiếu gia.” Anh nói còn chưa xong đã bị Cao Kính cười khẩy tổng vào bên trong.

Diêu Bội Tư nhìn thấy anh hầu như ngã nhào vào trong, rồi nhìn cánh cửa phòng còn đang run lên bần bật. Nàng ứa nước mắt, chậm rãi buông thông cánh tay phải đang để sau người, trong tay đang đang nắm chặt một chiếc giá đồng cầm nền.

30. Chương 30

Cao Kính vắt Phạm Văn Cổ lên giường. Anh cố hết sức để thả lỏng cơ thể ra, giúp Cao Kính cởi bỏ quần áo anh. Nhưng cậu ta giật phắt tay anh, xé toạc hết y phục trên người anh, từng chiếc, từng chiếc một. Khi cậu ta xé toạc một vạt áo lớn của anh, một miếng ngọc bội trên cổ anh lộ ra ngoài.

Cao Kính ngẩn ngơ, đặt ngón tay lên ngọc bội, giọng khản lại mà nói: “Thì ra anh còn giữ thứ này.”

“Phải, cậu xem này... hôm nay tôi ra phố thì gặp được một tòa tháp...”

Đôi người Cao Kính rần đanh lại, trong ánh trăng này nhìn đôi mắt ấy càng trở thành đại diện của bóng tối. “Anh mua nó, đúng không?”

Phạm Văn Cổ đưa tay lên, giọng anh lầy bầy: “Kính, nếu một ngày nào đó cậu phải rời xa tôi, đó không phải là lỗi của cậu. Là lỗi của tôi, chúng ta vẫn còn có kiếp sau.”

Cao Kính lặng hút đi một lúc lâu, rồi đột nhiên tuôn một tràng cười điên cuồng mà cậu ta không thể kềm chế. Cậu ta gật đầu, nói: “Phải cảm ơn anh, thật đấy, cảm ơn anh cho tới giờ phút này vẫn còn nghĩ chu đáo như vậy cho tôi, cảm ơn anh đã luôn hiểu ý tôi, cảm ơn anh, cảm ơn anh đã chưa từng trao cơ hội cho tôi...”

Phì phò thở dốc, cậu ta tiếp tục: “Tôi thật sự đã chán phải đóng vai một thằng nhãi vô tri rồi, anh biết không, từ nay trở về sau tôi sẽ vứt bỏ anh ở bên vệ đường, anh cũng sẽ không chú ý, đúng không?”

Cậu ta nhìn đôi mắt trong veo của anh, “Phạm Văn Cổ vĩnh viễn ung dung, vĩnh viễn mỉm cười, anh sẽ thống khổ vì cái gì, anh sẽ khóc vì ai? Anh có biết, tôi hận nhất là vẻ mặt này của anh không?”

Cậu ta xé hết những lần vải còn sót trên người anh, bỏ nhào xuống độc ác nói vọng vào tai anh: “Hôm nay tôi giết Đường Ngân Kiệt đấy, vì tôi hận các người định về quê mua nhà tranh.”

Cơ thể Phạm Văn Cổ chấn động, đột nhiên anh vùng sức đứng dậy. Sức anh mạnh đến mức gần như hất cậu ta ra khỏi người. Nhưng Cao Kính thúc khuỷu tay đè anh lại trên giường. Trong đôi mắt anh hằn sâu một nỗi sợ khủng khiếp và không cách nào áp chế, anh mù quáng nói: “Kính, không phải như vậy phải không? Cậu sẽ không đối với tôi như vậy, cậu ấy là người bạn duy nhất của tôi.”

Cao Kính nghiêng răng nói: “Nói đúng rồi đấy, tôi hận, hận vì đó là duy nhất của anh.”

Diêu Bội Tư đứng thờ người ngoài cửa. Đột nhiên, nàng gào lên một tiếng kêu thảm thiết. Dường như nàng vừa giật mình tỉnh thức, nàng liều mạng đập cửa, vừa khóc vừa gào tên Tiểu Cửu. Nàng cào cấu những đầu ngón tay vào mặt cửa. Nàng khóc đến ằng ạng, khóc đến nghẹn tức. Nước mắt làm nhòe nhoẹt hai mắt nàng. Dường như nàng nghe thấy có tiếng gõ cửa, có một cậu thiếu niên đang đi đến. Cậu mỉm cười đặt một chiếc bát lên đầu giường của nàng. “Ăn cháo đường không?” Đôi mắt cậu sáng ngời, ánh nhìn cậu ấm áp, cậu mỉm cười trò chuyện với nàng, dường như không trông thấy trận khóc đến dữ dội của nàng.

“Ôi chao, không ăn à?” Thiếu niên cười, cậu nghiêm túc nói: “Dì có biết vì sao Chu Toàn lại xinh đẹp như vậy không?”

Diêu Bội Tư lắc đầu, người thiếu niên đó nói: “Vì tên cô ta là cháo khuấy đó, bỏ thêm một ít đường vào trong cháo, khuấy một vòng, rồi khuấy thêm mấy vòng, nên gọi là cháo khuấy”[1]. Cậu đang nói thì nhìn xuống, thấy nét mặt Diêu Bội Tư vẫn giữ như vậy, bèn thở dài: “Không buồn cười sao?” Cậu ngồi xuống bên cạnh Diêu Bội Tư, nhích lại gần nàng, cười tươi nói: “Được rồi, để tôi kể cho mợ nghe chuyện khác buồn cười hơn...” Lúc sau, nàng cũng không nghe rõ, nàng chỉ mãi ứa tràn nước mắt nhìn một bên khuôn

mặt cậu, một cậu bé có hàng mi rất dài và đôi tay thanh tú. Dù căn bản không hề nghe rõ cậu kể điều gì, bất giác Diêu Bội Tư phát hiện mình đã luôn mỉm cười.

Diêu Bội Tư vẫn giữ nụ cười trên môi, áp người vào cửa thư phòng. Chỉ đến khi có một người đến hỏi nàng có muốn ăn cháo không, nàng mới bừng tỉnh. Má Trương bưng một bát cháo, nói: “Hôm nay trời trở rét, mệt mệt nhưng ngủ không được nên dậy nấu ít cháo, Di Tư có muốn ăn chút không?” Hai người dường như không hề nghe đến tiếng vật lộn, nước nở trong phòng. Diêu Bội Tư đứng thẳng người dậy, đưa tay vuốt lại mái tóc, lặng lẽ đón lấy bát cháo trở về phòng. Má Trương vỗ nhẹ lên cánh cửa, dừng lại một chút rồi cũng chậm chạp bước xuống lầu.

.

.

.

Lúc Phạm Văn Hình vào nhà, cô càng thêm sợ hãi. Cô suýt nữa đã nghĩ rằng buổi tỉnh mơ của nhiều năm về trước đã nặng nề trở lại. Chỉ có khác đi mỗi Cao Kính đang thất thần khôn tả đang ngồi đấy. Cậu ta phì phò thở, vỗ tay lên trán khẽ nắc lên: “Anh có gọi anh ấy thế nào, anh ấy cũng không tỉnh lại nữa. Anh không biết phải làm gì cả, có phải đưa anh ấy đi bệnh viện hay chỉ gọi bác sĩ tới đây thôi hử em?” Phạm Văn Hình phải liên tục gọi cậu ta mấy lần, cậu ta mới dường như có chút tỉnh táo trở lại.

“Kính, anh để cho em nhé, để em xử lý.” Phạm Văn Hình vỗ về khuôn mặt cậu ta, nhìn vào cậu ta mà nói: “Anh ấy không sao đâu, em đảm bảo đấy.” Cô kéo Cao Kính ra đến cửa, nói: “Anh đi rửa mặt, rồi ngủ một giấc, ngày mai sẽ không sao cả đâu, không có gì cả đâu.” Cô dõi theo Cao Kính rời đi, rồi trở về trước giường, ngẩng nhìn Phạm Văn Cổ hồi lâu, rồi bình tĩnh mà nói: “Anh hai ơi, người con trai ấy đêm qua đã cầu hôn em, anh có biết, em đã đợi ngày này từ rất lâu, rất lâu rồi.”

Cô cúi dãi lụa trắng mà Cao Kính dùng để trói hai tay anh lại, dùng nước nhẹ nhàng lau lòng bàn tay anh, từ tốn nói: “Anh hai ơi, anh có biết không. Thật sự Kính yêu anh lắm, vì yêu anh cho nên anh ấy mới không thể đối mặt với anh, đối mặt với chính mình, đối mặt với quá khứ, đối mặt với tương lai. Anh ấy luôn luôn sợ hãi, vì anh ấy biết sẽ không thể nào dẫn anh đi cùng những ngày tháng về sau, cho nên sợ hãi mất đi anh. Anh ấy đã luôn phải đóng một vai diễn, một người bị anh lừa dối, phụ bạc. Có như vậy anh ấy mới có thể thanh thản, mới có thể tha thứ cho anh đã phụ bạc anh ấy. Vì anh mà anh ấy đã không thể sống một cách chân thực là chính mình. Nhưng anh ơi... từ lâu, rất lâu về trước em đã hiểu, dù cho anh ấy có vứt bỏ anh, nhưng sau này dù có đi xa đến đâu anh ấy cũng sẽ quay trở lại tìm anh. Cho nên anh ấy lại muốn lãng tránh quá khứ, lãng tránh tương lai, anh ấy lại mâu thuẫn rồi... Anh hai ơi, anh là xiềng xích của anh ấy. Chỉ khi anh chết đi rồi, các anh mới có thể thật sự giải thoát được cho nhau.”

31. Chương 31: Sơ Lược Một Chút Về 1930

Chắc mọi người ngạc nhiên vì hai cái chú thích của 12 và 13 quá ngắn? :”)

Làm chi tiết, chú giải đằng hoàng bên đó cũng ổn thôi. Nhưng ý mình là muốn đem sang đây mà nói mấy lời. Chủ yếu là mấy cảm nhận cá nhân về 1930 cho đến thời điểm này.

Cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, bây giờ thì cảm xúc trong mình rối quá :”)

Việc public ở ngay chương này xem như là kết thúc một chặng. Mà trạng thái cảm xúc của mình sau chặng này chính là thế đó: Ở giữa đêm sâu.

1930, lạ lùng, đã bắt đầu bằng một đoạn tả cảnh duy nhất, tông màu xám im lặng. Từ đó cho đến hết chương 13 này không còn đoạn nào như thế nữa. Ở các chương sau, một đôi câu nói về ngõ nhỏ Thượng Hải, bến Trường Giang, sông Hoàng Phố, tòa nhà Sassoon House, bến Tùng Thủy, quán trà Đại Thế Giới như một chút gì đó giữ mạch cho chúng ta biết. À, đây vẫn là Thượng Hải, 1930. Không phải nơi nào khác, không phải thời gian nào khác. Thời điểm chông chênh, địa điểm loạn lạc. Một bối cảnh được khai thác

hiều trong văn chương và phim ảnh, nhưng mỗi lần nói đến đều cứ như nhắc lại một vết thương lòng cũ kỹ.

Đây là câu chuyện về những con người sống trong thời đại đó - trong Mười dặm đô thành của Bến Thượng Hải. Thành phố này phát triển rất nhanh chóng. Đầu thế kỷ thứ 20, Thượng Hải bắt đầu thành hình. Đến 1930 bắt đầu trở nên hoa lệ. Từ đó trở đi là rực rỡ và loạn lạc. Đến 1949 thì mọi thứ sang trang. Trong khoảng thời gian trước 1949, văn hóa cùng kinh tế Tây Dương đem đến sự giàu sang và trụy lạc cho Bến Thượng Hải. Khu phố Tây ban đầu dài độ mười dặm, gọi là “Thập lý dương tràng”. Về sau, người ta nhắc đến cụm từ này như biểu thị của trung tâm thành phố, nơi các giá trị văn hóa giao thoa, sự giàu sang tột bậc và những bí mật không lấy gì làm tốt đẹp ẩn giấu. Dịch cụm này ra thành “Mười dặm đô thành”, hy vọng có thể truyền đạt hết tất cả rực rỡ, phóng túng và cô đơn của nó. Nhất là, khi đi với một cô “hồng bài vũ nữ.”

Nhắc đến đây, mọi chuyện lại quay về Diêu Bội Tư. Khúc ca nàng hát thực ra được dẫn rất nhiều trong các tác phẩm. Linh Nhân Lệ của Thiên Na, ở chương hai có để cho Ly Thu xướng khúc này. (Link: Nguyên Vi ,dò đi dò lại trên mạng, cuối cùng cũng ra Nguyên Vi chú giải kỹ càng nhất. Mặc dù mình không hợp Linh Nhân Lệ nhưng quả thật nỗ lực tìm hiểu của người biên tập) Bài ca ai oán này nói lên sự thương tiếc của những thân phận bị giam cầm “sau bức bình phong gấm”. Nguyên Vi dịch câu cuối, dùng “ngẩn ngơ” cho Ly Thu. Mình dịch câu cuối, dùng “tần ngần” cho Diêu Bội Tư. Mình trộm nghĩ, Ly Thu khi ấy còn chưa biết gì, nên dùng “ngẩn ngơ”. Còn Diêu Bội Tư đã là một người say khướt, mắt đã kèm nhèm, cử chỉ đã trở nên vô cùng hồ hững, chìm đắm trong độc thoại chậm chạp như nhả khói thuốc, nhìn lại biến cố đã xảy ra chắc sẽ có cảm giác thờ người và sâu kín run rẩy. Dùng “tần ngần” cho nàng, biết là trèo cao học đòi trong khi hiểu biết yếu kém, nhưng mình cảm thấy đã đúng là nàng rồi. Việc không dịch thành thơ cũng vì nghĩ, không khí của 1930 không hợp thơ

À thêm một chút nữa, vừa sức nhớ ra: Hán Việt đoạn đó là vậy:

Tha linh khởi bao, khởi liễu cá điều, xướng trứ: nguyên lai xá tử yên hồng khai biến, tự giá bàn đô phó dữ đoạn tỉnh dời viên. Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên, tiện thưởng tâm nhạc sự thù gia viện? Triều phi mộ quyển, vân hà thủy hiên, vũ ti phong phiến, yên ba họa thuyền. Cẩm bình nhân thác khán đích giá thiều quang tiện!

Tha đậm đậm nhất tiểu, đạo: “Tưởng na nữ tử chằm yêu hội bất ái na cá thiếu niên, nhất niên hựu nhất niên đích thì quang, tự toán tha bất ái na thiếu niên, dã hội ái thượng na ta thì quang.”

“Thiều quang” có nghĩa là cảnh trí của mùa xuân, ba tháng mùa xuân, và tuổi xuân.

Còn “Thì quang” là thời gian. Có gì đó tương đồng, mình nghĩ vậy. “Khán giá thiều quang” của Diêu Bội Tư với mình chính là một nỗi buồn của thời gian. Buồn đến tê lòng.

-

13 chương 1930 qua đi thật sự cho mình một trải nghiệm nặng nề. Bắt đầu ở lưng chừng, rồi dần dần đi xuống. Càng làm, càng tìm đến những tư liệu về thời kỳ này, càng cảm thấy bị moi rỗng về mặt cảm xúc. “Tình như nước không biết chảy về đâu” “Yêu anh cũng hận anh, anh có biết” (Ca khúc Bến Thượng Hải), nghe thì sến súa, mà đúng như vậy đó. Cao Kính, Phạm Cửu, Diêu Bội Tư, tình họ như nước, chảy về đâu không biết. Điều khủng khiếp nhất của 1930 là mình biết rất rõ rằng có tồn tại tình yêu. Yêu da diết, yêu phát khóc lên được. Nhưng rốt cuộc, những gì họ làm với nhau là như thế đấy.

Hôm trước có đọc lại một bài viết bên blog của bạn Tiểu Tần, bài “Thay đổi”. Nhắc đến bi kịch xảy ra vì sự thay đổi. Tang Mịch, Ly Thu, Tuyết Khanh, đều thay đổi. Mình đọc xong, nhìn lại Cao Kính và Phạm Cửu thì tự hỏi: Vậy sao các anh không chịu thay đổi? 1930, ngược lại, vì tất cả mọi người đều không thay đổi, nên tình yêu này rốt cuộc đã chết từ trong trứng nước.

13 chương của 1930, âm mưu đầu đá nhau đầy rẫy, không khí đặc sệt mùi thuốc phiện và thuốc súng, mấy câu ký ức nho nhỏ mà nếu đọc QT suông sẽ dễ bỏ qua, còn dịch ra rồi thì ứa nước mắt. Mấy đoạn kể lại cuộc làm tình đọc QT suông sẽ dễ cảm thấy khô khan, còn dịch ra rồi lại thấy sao mà tàn nhẫn với nhau và với bản thân như vậy. Những cử chỉ nhỏ nhặt, không để ý sẽ không thấy. Mình cũng không nghĩ rằng

ai thấy rồi cũng đều có thể cảm nhận giống nhau. Cảm giác là của riêng mà. Mình chỉ làm theo những gì mình cảm thấy. Chỉ vậy.

Chương 12, 13, đoạn độc thoại của Diêu Bội Tư, nỗi cô đơn của tình yêu, và bài hát Lover's Tear, giữa đêm tối, đã khiến mình khóc cạn nước mắt.

Và vì thế, mình quyết định hôm nay, ở cuối chương 13 này, trong dư vị bí mật im vắng đến tận cùng mà đưa 1930 ra ngoài. Đồng thời mình sẽ ngưng nó lại một thời gian, để lòng có thể vui lên một chút.

Cũng là để có ai đó, hãy nói về cảm nhận đối với 1930 mà mình đã kể lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tien-the-kim-sinh-he-liet>